

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER

ÅTTA KUSINER

AV
LOUISA M. ALCOTT

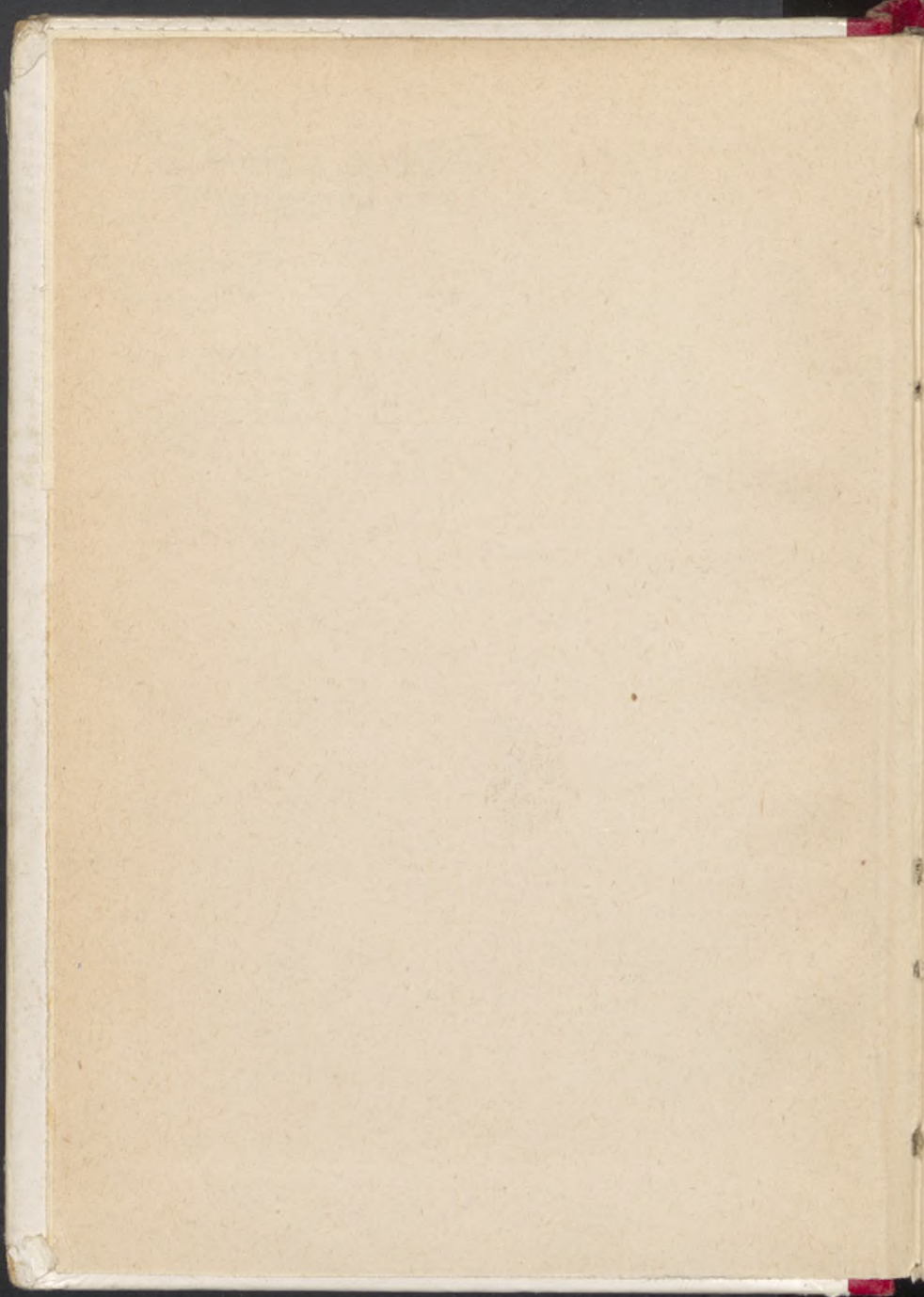

Allmänna Sektionen

Pedag.
Barnb.

*Sv. 40
748*

LOUISA M. ALCOTT
ÅTTA KUSINER

LOUISA M. ALCOTT

ÅTTA KUSINER

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

FRAN ENGELSKAN

AV

OSCAR NACHMAN

STOCKHOLM 1926
B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

STOCKHOLM 1926
B. Wahlströms Förlagstryckeri

ÅTTA KUSINER

I.

TVÅ FLICKOR.

Rose satt ensam i stora salongen med sin lilla näsduk redo att uppfånga den första tåren, ty hon tänkte på sina bekymmer, och en skur var väntad. Hon hade dragit sig tillbaka till detta rum, såsom en lämplig plats för den, som ville känna sig olycklig, ty det var mörkt och tyst, uppfyllt av gamla möbler, mörka, dystra gardiner, och överallt på väggarna hängde porträtt av högtidliga gamla herrar med peruker, damer i stora mössor och stirrande barn i små svalstjärtsrockar eller klänningar med korta midjor. Det var en utmärkt plats för veklagan, och det nyckfulla värregnet, som smattrade emot fönsterrutorna, tycktes sucka: »Gråt på bara! Jag håller dig sällskap!»

Rose hade verkligen anledning till att vara bedrövad, ty hon hade ingen mor, och helt nyligen hade hon även förlorat sin far, så att hon icke hade något annat hem än hos sina grandtanter. Hon hade vistats hos dem endast en vecka, och ehuru de rara gamla damerna ansträngt sig av alla krafter för att göra henne lycklig, hade detta icke lyckats dem vidare bra, ty hon var olik varje barn, de någonsin sett, och de kände sig till mods ungefär, som om de tagit hand om en nedstämd fjäril.

De hade givit henne hela huset till lekplats, och i ett par dagar hade hon roat sig med att ströva omkring överallt i det, ty det var en präktig gammal herrgårdsbyggning med alla möjliga besynnerliga vråar, förtju-sande rum och hemlighetsfulla gångar. Fönster sutto på de mest oväntade ställen, små balkonger sköto helt romantiskt ut över trädgården, och där fanns en lång övre hall, full med kuriositeter från världens alla kan-

ter, ty flera generationer Campbellar hade varit sjökaptenar.

Tant Plenty hade till och med givit Rose tillåtelse att rumstera i porslinsskåpet — en kryddoftande plats, full av alla de godsaker, som barn älska, men Rose tycktes inte bry sig mycket om dessa frestande läckerheter, och när detta hopp gick om intet, uppgav tant Plenty i förtvivlan försöket.

Den milda tant Peace hade försökt med alla möjliga slags vackra sömnader och planerat en dockgarderob, som borde ha vunnit till och med ett ännu äldre barns hjärta. Men Rose intresserade sig helt föga för skära sidenhattar och små strumpor, ehuru hon sydde helt plikttroget ända tills tanten ertappade henne med att torka sina tårar på släpet till en brudklänning — en upptäckt som gjorde slut på syföreningen.

Då slog de båda gamla damerna ihop sina kloka huvuden och utvalde traktens mest exemplariska barn att komma hem och leka med deras niece. Men Ariadne Blish var det största misslyckandet av alltsammans, ty Rose tålde inte ens att se henne och sade, att hon var så lik en vaxdocka, att hon formligen längtade efter att nypa henne för att se, om hon kunde skrika. Så den sediga lilla Ariadne blev hemsänd, och de utmattade tanterna överlämnade för ett par dagar Rose åt sig själv.

Men vädret och en förkylning höllo henne inomhus, och hon tillbragte det mesta av sin tid inne i biblioteksrummet, där hennes fars böcker förvarades. Där läste hon en hel del, grät litet och drömde många av de oskyldiga, vackra drömmar, i vilka ett fantasirikt barn finner sådan tröst och glädje. Detta passade henne bättre än någonting annat, men det var inte nyttigt för henne; hon blev blek och tungögd och någlös, fastän tant Plenty gav henne så mycket järn, att det räckt till att göra en spis därav, och tant Peace klemade med henne, som om hon varit en knähund.

När de stackars tanterna sågo detta, brydde de sina hjärnor för att hitta på ett nytt nöje och beslöto sig för ett djärvt schackdrag, ehuru de icke hyste mycket hopp om att det skulle lyckas. De sade ingenting till Rose om sin plan för denna lördagseftermiddag, utan

lämnade henne ensam, tills tiden för överraskningen var inne, föga anande, att det besynnerliga barnet självt skulle finna ett nöje på ett helt oväntat håll.

Innan hon hunnit klämma fram en enda tår, bröts tystnaden av ett ljud, som kom henne att spetsa öronen. Det var endast det dämpade kvittret av en fågel, men det tycktes vara en ovanligt begåvad fågel, ty medan hon lyssnade, övergick det dämpade kvittret till en livlig vissling, sedan till en drill, ett kuttrande, ett gnisslande och slutade i en melodisk blandning av alla tonarterna, som om fågeln brustit i skratt. Rose skratade också, glömsk av sina bekymmer, sprang upp och utbrast ivrigt:

— Det är en härmfågel! Var är den?

Hon sprang ut i den långa hallen och kikade ut genom båda dörrarna men såg ingen annan beklädd varelse än en liten kyckling. Hon lyssnade omigen, och ljudet tycktes vara inne i huset. Helt ivrig började hon anställa jakt, och när hon följde den föränderliga sången, ledde den henne till porslinsskåpets dörr.

— Där inne? Så lustigt! sade hon. Men när hon kom in, syntes där icke till en enda fågel förutom de ständigt kyssande svalorna på det kinesiska porslinet på hyllorna. Helt plötsligt ljusnade Roses uppsyn, hon sköt sakta upp skjutluckan och kikade in i köket. Men musiken hade upphört, och allt, hon såg, var en flicka i blått förkläde, som låg framför spisen och skurade. Rose stirrade på henne i ungefär en minut; så frågade hon: Hörde ni den där härmfågeln?

— Jag skulle vilja kalla den phebefågel, svarade flickan, i det hon tittade upp och plirade med sina svarta ögon.

— Vart tog den vägen?

— Den är ännu kvar här.

— Var?

— I min strupe. Vill ni höra den?

— Ja då! Jag kommer in! Och Rose kröp igenom luckan och ut på den breda hyllan på andra sidan, ty hon hade alltför bråttom att taga omvägen genom dörren.

Flickan torkade av sina händer, lade fötterna i kors på den lilla matta, på vilken hon strandet i ett

hav av såplödder, och ut ur hennes smala strupe kommo säkert nog svalans kvitter, rödhakesångarens vissling, trastens sång och många andra välbekanta toner, upphörande liksom förra gången med den melodiska extasen hos en sparv, som kvittrar en vacker junidag.

Rose var så förvånad, att hon höll på att ramla ned från hyllan, och när den lilla konserten var över, klappade hon förtjust i händerna.

— O, det var himmelskt! Vem har lärt er det där?

— Fåglarna, svarade flickan med ett småleende, i det hon åter grep sig an med sitt arbete.

— Det är underbart! Jag kan sjunga, men inte hälften så vackert som det där. Var snäll och tala om, vad ni heter.

— Phebe Moore.

— Jag har hört talas om phebefåglar, men jag tror inte, att de riktiga skulle kunna göra det där, sade Rose skrattande; så tillade hon, i det hon med intresse iakttog, hur såpan spreds ut över stenarna: Får jag stanna här och se på, medan ni arbetar? Jag känner mig så ensam inne i salongen.

— Ja, det får ni visst det, om ni vill, svarade Phebe, i det hon vred ur skurtrasan på ett kapabelt sätt, som gjorde ett djupt intryck på Rose.

— Det måtte vara roligt att stänka omkring vattnet och gräva i såpan. Jag skulle gärna vilja göra det, men det skulle tant nog inte tycka om, sade Rose, helt betagen i denna nya sysselsättning.

— Ni skulle snart tröttna på det, så det är nog bäst, att ni håller er fin och tittar på.

— Ni hjälper väl er mor mycket?

— Jag har inga föräldrar.

— Nej men, var bor ni då?

— Jag hoppas, att jag kommer att få bo här. Debby behöver hjälp, och jag är här på prov en vecka.

— Jag hoppas, att ni får stanna, för det är mycket tråkigt här, sade Rose, som blivit riktigt förtjust i denna flicka, som sjöng som en fågel och arbetade som en vuxen kvinna.

— Det hoppas jag också, för jag är femton år nu och gammal nog att förtjäna mitt eget uppehälle. Ni har kommit hit för att stanna här ett slag? frågade Phebe,

i det hon såg på sin gäst och undrade, hur livet kunde förefalla tråkigt för en flicka, som var klädd i sidenklänning, bar ett vackert veckat förkläde och en vacker medaljong och hade håret hopfäst med ett sammetsband.

— Ja, jag stannar här, tills farbror kommer. Han är numera min förmyndare, och jag vet inte, vad han kommer att ta sig till med mig. Har ni någon förmyndare?

— Bevars nej då! Jag blev som litet pyre utlagd på trappan till fattighuset, och miss Rogers fattade tycke för mig, så jag fick stanna kvar där ända sen dess. Men nu är hon död, och jag drar försorg om mig själv.

— Så intressant. Det är som Arabella Montgomery i »Zigenarbarnet». Har ni någonsin läst den förtjusande boken? frågade Rose, som var mycket road av berättelser om hittebarn och läst många sådana.

— Jag har inga böcker att läsa, och när jag är ledig, kilar jag bort till skogen. Det är mig en bättre vila än berättelser, sade Phebe, i det hon avslutade ett arbete och började med ett annat.

Rose iakttog henne, medan hon tog fram en stor skål med bönor, och undrade, hur det skulle kännas att bara få arbeta och aldrig leka. Om en stund tycktes Phebe anse, att det var hennes tur att göra frågor, och sade längtansfullt: Ni har förstås fått mycket skolundervisning?

— Ja då! Jag har i närmare ett år varit i pension och är halvdöd efter alla lektioner. Ju flera jag fick, dess flera gav miss Power mig, och jag kände mig så olycklig, att jag var nära att gråta ögonen fördärvade. Pappa gav mig aldrig svåra läxor, och han undervisade mig alltid så trevligt, att jag var förtjust i mina studier. O, vi var så lyckliga och höll av varandra så! Men nu har han gått bort, och jag är lämnad ensam!

Den tår, som icke velat komma, när Rose suttit och väntat på den, kom nu självmant — det var faktiskt två — rullade nedför hennes kinder och berättade bättre, än vad ord kunnat göra, sin historia om kärlek och sorg.

I en hel minut hördes ej ett ljud i köket mer än den

lilla flickans snyftningar och regnets medlidsamma plaskande. Phebe upphörde att rassla med bönorna, och hennes ögon voro fulla av medlidande, när de vilade på det lockiga huvud, som sänktes ned mot Roses knä, ty hon såg, att hjärtat under den vackra medaljongen var uppfyllt av smärta och att det eleganta förklädet användes till att torka tårar, som voro ännu bittrare än några, hon själv fällt.

Hur det nu var, så kände hon sig mera belåten med sin bruna kalikåklänning och sitt blårutiga förkläde; avund förvandiades till medlidande, och om hon vågat, hade hon gått fram och kramat om sin bedrövade gäst.

Som hon fruktade, att det kanske inte var passande, sade hon med sin muntra röst: Ni borde verkligen inte känna er ensam, ni som har en sådan massa släktingar och är så rik och kunnig. Ni kommer att bli förfärligt omhuldad, säger Debby, för ni är den enda flickan i hela familjen.

Phebes sista ord kommo Rose att småle genom tårarna; hon kikade fram från sitt förkläde med ett aprilansikte och sade i komisk förtvivan: Det är just ett av mina bekymmer! Jag har sex tanter, och de vill ha mig allesammans hos sig, och jag känner inte någon av dem något vidare. Pappa kallade det här stället för tankullen, och nu förstår jag varför.

Phebe instämde i hennes skratt och sade i uppmuntlande ton:

— Alla kallar det så, och det är ett mycket bra namn, för alla fruarna Campbell bor här i närheten och kommer ofta hit för att hälsa på de gamla damerna.

— Jag skulle kunna stå ut med tanterna, men det finns dussintals kusiner, förfärliga pojkar allesammans, och jag avskyr pojkar! Några av dem kom hit för att hälsa på hos mig i onsdags, men jag låg och vilade mig, och när tant kom upp för att hämta mig, kröp jag ner under filten och låtsades sova. Jag är *tvungen* att träffa dem någon gång, men jag känner mig riktigt rädd för det.

Rose ryste, ty hon, som bott ensam med sin sjuklige far, kände inte till något om gossar, utan betraktade dem som ett slags vilda djur.

— Åh, ni kommer nog att tycka om dem. Jag har

sett dem komma flängande, ibland i sina båtar, ibland till häst. Om ni tycker om båtar och hästar, får ni våldans roligt.

— Men det gör jag inte! Jag är rädd för hästar, båtar gör mig sjösjuk, och jag *hatar* pojkar! Och staccars Rose vred sina händer vid tanken på sina förfärliga framtidsutsikter. En av dessa fasor hade hon kunnat uthärda, men alla tillsammans blevo för mycket för henne, och hon började tänka på ett snart återvändande till den avskydda pensionen.

Phebe skrattade åt hennes förtvivlan, så att börnorna dansade i skålen, men försökte trösta henne genom att påpeka en utväg till räddning.

— Kanske er farbror tar er med sig till någon plats, där det inte finns några pojkar. Debby säger, att han är riktigt snäll och vänlig och alltid har en massa vackra saker med sig, när han kommer hem.

— Ja, men förstår ni, det är ytterligare ett av mina bekymmer, för jag känner inte alls farbror Alec. Han var knappast någonsin hemma hos oss, fastän han mycket ofta skickade mig vackra presenter. Nu tillhör jag honom och måste lyda honom, tills jag är aderton år. Jag kommer kanske inte alls att tycka om honom, och det oroar mig hela tiden.

— Välan, jag skulle inte göra mig några bekymmer i onödan, utan ha riktigt trevligt. Jag skulle då säkert tycka, att jag hade det på gaffeln, om jag hade anhöriga och pengar och ingenting annat att göra än att roa mig — började Phebe, men kom ej längre, ty ett plötsligt dån där ute kom dem båda att spritta till. Det är åskan! sade Phebe.

— Det är en cirkus! utbrast Rose, som från sin upphöjda plats hade uppfångat en skymt av något slags kärra och flera ponnier med fladdrande manar.

Dånet upphörde, och flickorna skulle just fortsätta sitt förtroliga samtal, då gamla Debby kom in, en smula tvär och sömning efter sin middagslur.

— Ni är väntad i salongen, miss Rose.

— Har det kommit främmande?

— Små flickor skall inte göra frågor, utan göra, som de blivit tillsagda, var allt, Debby svarade.

— Jag hoppas, att det inte är tant Myra; hon gör

mig alltid vettskrämd genom att fråga, hur det är med min hosta, och stöna över mig, som om jag skulle till att dö, sade Rose, i det hon gjorde sig redo att draga sig tillbaka samma väg, hon kommit, ty luckan, som var avsedd för välgödda julkalkoner och puddingar, var tillräckligt stor för en spenslig flicka.

— Jag gissar, att ni kommer att önska, att det *vore* tant Myra, när ni får se, vilka som är här. Och låt mig aldrig mer se er komma den där vägen in i mitt kök, för då stoppar jag ner er i stora kitteln, brummade Debby, som betraktade det såsom sin plikt att vid alla möjliga tillfällen snäsa barn.

II.

KLANEN.

Rose kravlade sig så fort som möjligt tillbaka in i porslinsskåpet, och där förfriskade hon sig med att göra grimaser åt Debby, medan hon ordnade sin derangerade toalett och skruvade upp sitt mod. Så smög hon sig försiktigt genom hallen och kikade in i salongen. Där syntes ingen till, och där rådde en sådan tystnad, att hon kände sig förvissad om att främmandet befann sig i övre våningen. Så hon dansade helt djärvt in genom de halvöppna skjutdörrarna för att få se en syn, som kom henne att kippa efter andan.

Sju gossar stodo uppställda i rad — av alla åldrar och storlekar, alla gulhåriga och blåögda, alla i skotska nationaldräkter och alla småleende, nickande och sägande som med en röst: God dag, kusin!

Rose flämtade till och såg sig vilt omkring, som om hon vore redo att fly, ty fruktan mångfaldigade de sju, och rummet tycktes henne fullt av gossar. Men innan hon hunnit springa sin väg, trädde den äldste gossen ut ur ledet och sade vänligt: Var inte rädd. Det här är klanen, som kommit hit för att hälsa dig välkommen, och jag är klanhövdingen, Archie till din tjänst!

Han räckte henne handen, medan han talade, och

Rose lade skyggt sin i den stora, bruna tassen, som slöt sig om hennes lilla vita labb och höll fast den. medan hövdingen fortsatte presentationen.

— Vi har kommit hit i full rigg, för det gör vi alltid vid högtidliga tillfällen. Hoppas, du tycker om det. Nu skall jag tala om för dig, vilka de här grabbarna är, och sen ska vi ha det trevligt. Den här långa är prins Charlie, tant Claras gosse. Hon har bara en, så han är extra prima. Det här är Mac, bokvurmen, förkortat till vurmen. Den här förtjusande varelsen är Steve, dandyn. Var så god och titta på hans halsduk och handskar. De är tant Janes gossar och, tro mig, ett fint par. Det här är pysarna, mina bröder Geordie och Will och Jamie-babyn. Gossar, kliv fram och visa ert fina sätt!

Vid detta kommando sträcktes till Roses förtvivlan fram ytterligare sex händer, och det syntes tydligt, att man väntade, att hon skulle skaka dem *alla*. Det var ett prövande ögonblick för det blyga barnet, men så kom hon att tänka på att de voro hennes släktingar och kommit dit för att hälsa henne välkommen, och ansträngde sig att hjärtligt besvara deras hälsningar.

När ceremonien var över, gjorde klanen höger och vänster om marsch, och hela rummet tycktes med ens vara översvämmat av pojkar. Rose retirerade hastigt till en stor stol, där hon satt och iakttog inkräkterna och undrade, när tanten skulle komma henne till undsättning.

Liksom om de känt sig nödsakade att modigt uppfylla sin plikt, ehuru det inte föll sig så lätt för dem, stannade varje gosse under sina vandringar vid hennes stol, fällde ett kort yttrande, emottog ett ännu kortare svar och kilade sedan vidare med en uppsyn av lättnad.

Archie, som kom först, lutade sig över ryggstödet på hennes stol och sade i faderlig ton:

— Det gläder mig, att du kommit hit, kusin, och jag hoppas, att du kommer att trivas bra här på tantkullen.

— Jag tror, jag kommer att göra det.

Mac skakade håret ur ögonen, stötte emot en stol och frågade abrupt:

— Har du några böcker med dig hit?

— Fyra lådor fulla. De står i biblioteksrummet. Mac försvann ut ur rummet, och Steve anlade en attityd, som fördelaktigt framhöll hans toalett, och sade med ett älskvärt småleende:

— Vi tyckte det var tråkigt, att vi inte fick träffa dig i onsdags. Jag hoppas, din förkylning är bättre.

— Ja tack! Och ett småleende började framträda kring Roses mun, när hon tänkte på hur hon krupit ner under filten. Steve, som kände på sig, att han blivit särskilt utmärkt, avlägsnade sig med näsan i vädret, och prins Charlie piruetterade tvärs över rummet och sade glatt och otvunget: Mamma hälsar så mycket och hoppas, att du i nästa vecka är nog kry att komma över till oss och stanna en hel dag. Det måtte vara förtryvlat tråkigt här för en sådan liten stackare som du.

— Jag är tretton och ett halvt år, fast jag ser liten ut, utbrast Rose, som glömde sin blyghet i förtrytelsen över denna förolämpning mot hennes nyförvärvade tonår.

— Ber om ursäkt, min nådiga! Hade aldrig kunnat tänka mig det! Och Charlie avlägsnade sig skratande, glad att ha kunnat få litet liv i den menlösa kusinen.

Geordie och Will, två hurtiga pojkar på elva och tolv år, kommo fram tillsammans, fixerade Rose med sina runda, blåa ögon och avlossade var sin fråga, som om det varit ett skyttetävlan och hon måltavlan.

— Har du din apa med dig?

— Nej, han är död.

— Tänker du skaffa dig en båt?

— Jag hoppas, att jag slipper det.

Här gjorde de båda gossarna höger om och marscherade sin väg, och lilla Jamie frågade med barnslig uppriktighet:

— Har du något gott med dig åt mig?

— Ja, massor av karameller, svarade Rose, varpå Jamie klättrade upp i hennes knä och med en smällkyss tillkännagav, att han tyckte mycket om henne.

Denna procedur skrämde Rose betydligt, ty de andra gossarne tittade på henne och skrattade. I sin förvirring sade hon hastigt till den lille inkräktaren:

— Säg du cirkusen draga förbi?

— När? Var? ropade alla gossarne med ens.

— Alldeles innan ni kom. Åtminstone trodde jag, att det var en cirkus, för jag såg en röd och svart kärra, en massa små ponnier och —

Hon kom inte längre, ty ett allmänt skratt kom henne att tystna, och Archie förklarade skämtet genom att skrattande säga:

— Det var vår nya dogcart och shetlandspionnierna. Ah, kusin, vad du skall få äta upp din cirkus!

— Men de var så många, och det gick så fort, och vagnen var så röd — började Rose sitt försök att förklara sitt misstag.

— Kom och titta på dem allesammans! utbrast prinsen, och innan Rose visste ordet av, var hon förd ut till ladan och hade gjort bekantskap med tre lurviga ponnier och den nya dogcarten.

Hon hade aldrig förr besökt dessa regioner, och hon hyste sina tvivel om det passande i att hon nu var där, men när hon antydde, att tant tycker kanske inte om det, ropade gossarna om varandra: Hon sade åt oss, att vi skulle roa dig, och det gör vi mycket bättre här ute än där inne.

— Jag är rädd för att jag förkyler mig utan min kappa — började Rose, som ville stanna men kände sig bortkommen.

— Nej då, det gör du inte! Vi ska ta vara på dig! ropade gossarna, i det en tryckte ned sin mössa på hennes huvud, en annan knöt sin grova jacka med ärmarna om hennes hals, en tredje nära nog kvävde henne med en vagnsfilt och en fjärde slängde upp dörren till det gamla ekipaget, som stod där inne, och sade med en bugning: Stig in, min nådiga, och gör det bekvämt åt dig, så skall vi visa dig något skojigt.

Så Rose satt där helt förnämt och hade mycket roligt, ty gossarna började dansa en höglandsdans med en abandon och en skicklighet, som kom henne att klappa i händerna och skratta så, som hon icke gjort på många veckor.

— Vad säger du om det, min stumpa? frågade prinsen, som kom fram, blossande och andfädd, när balletten var över.

— Det var storartat! Jag har inte varit på teatern mer än en enda gång, och där var dansen inte ens hälften så vacker som den här. Sådana duktiga gossar ni måtte vara! sade Rose och smålog mot kusinerna som en liten drottning mot sina undersåtar.

— Ja, vi är ett fint sällskap, och det här är bara början till våra roligheter. Vi har inte våra säckpipor med oss, i annat fall skulle vi spela en vacker bit för dig, svarade Charlie, som såg ut att känna sig mycket stolt över hennes pris.

— Jag visste inte, att vi var skottar. Pappa sade aldrig något därom och tycktes inte heller bry sig något om Skottland, förutom det att han lät mig sjunga skotska ballader, sade Rose, som började känna sig, som om hon lämnat Amerika bakom sig.

— Det gjorde inte vi heller förrän helt nyligen. Vi har hållit på att läsa Walter Scotts romaner, och helt plötsligt kom vi att tänka på att farfar var skotte. Då snokade vi upp de gamla berättelserna, skaffade oss säckpipa och pläder och ägnade oss med liv och själ åt klanens ära. Nu har vi hållit på med det en tid, och det är väldigt skojigt. De våra tycker om det, och jag tror, att vi är ganska framstående.

Archie sade detta från det andra vagnssteget, där han ställt sig, under det att de andra klättrat upp fram- och baktill för att delta i samtalet, medan de vilade sig.

— Jag är Fitzjames och han är Roderick Dhu, och vid något tillfälle skall vi för din räkning uppföra en- viget på huggvärja. Tro mig — det är urstyvt, tillade prinsen.

— Ja, och du skulle höra Steve traktera säckpipan. Det låter något! ropade Will från kuskbocken, angelägen om att framhålla klanens förmåga.

— Det är Mac, som letar rätt på alla gamla historier, talar om för oss, hur vi skall vara klädda, och snokar rätt på stilig bitar åt oss att deklamera och sjunga, inföll Geordie och lade ut ett gott ord för den frånvarande vurmen.

— Och vad gör du och Will? frågade Rose Jamie, som satt bredvid henne, som om det varit hans plikt

att inte förlora henne ur sikte, förrän han emottagit den utlovade presenten.

— Åh, jag är en liten page, som springer ärenden, och när vi marscherar, är Will och Geordie soldaterna, och hjortarna, när vi jagar, och förrädarne, när vi vill halshugga några.

— De är verkligen mycket tjänstaktiga, sade Rose, varvid »nyttighetsmännen» strålade av blygsam stolt-het och föresatte sig att så fort som möjligt uppföra Wallace och Montrose till kusinens förmån.

— Låt oss klättra i kapp ett slag! utropade prinsen, varpå han efter att ha klappat till Steve på axeln svingade sig upp på en bjälke.

Utän en tanke på sina handskar följde dandyn efter honom, och de övriga klättrade åt alla möjliga håll, som om de haft för avsikt att så fort som möjligt bryta nackarna av sig och vricka sina lemmar.

Detta var en ny och häpnadsväckande syn för Rose, som kom direkt från en sedig pension, och hon iakttog de viga gossarna med andlöst intresse, i det hon inom sig tänkte, att deras krumsprång voro mycket lustigare än Mops', den saligen avsomnade apans.

Will hade just höljt sig med ära genom att hoppa på huvudet från ett högt loft och komma ner oskadd, när Phebe infann sig med kappa, kapuschong och galoscher samt en hälsning från tant Plenty, att »miss Rose genast skulle komma in».

— Gott! Vi skall föra in henne! svarade Archie. Så utdelade han någa hemlighetsfulla order, som åtlyddes så hastigt, att innan Rose hunnit stiga ut ur vagnen, hade gossarna gripit tag i tistelstången, dragit henne ut ur ladan och kört henne upp till huvudingången under hurrarop, som förde två mössbeklädda huvuden till ett fönster i övre våningen och kom Debby att ropa högt från köksdörren: Dom där vildbasarna till pojkar kommer säkert att bli den där ömtåliga lilla varelsens död!

Men »den ömtåliga lilla varelsen» föreföll endast mycket kryare efter sin åktur, och när hon sprang uppför trappan, såg hon så rosig, glad och rufsig ut, att hon blev emottagen med jeremiader av tant Plenty, som bad henne genast gå och lägga sig.

— Nej, nej! Vi har kommit hit för att dricka te med vår kusin, och vi skall vara så snälla så, om du låter henne stanna här, lilla tant! ropade gossarna, som icke blott gillade »vår kusin», utan även hade för avsikt att inte gå miste om sitt te, ty tant Plentys* namn uttryckte endast helt svagt hennes frikostiga natur.

— Det får ni, gossar, men ni måste hålla er lugna och låta Rose gå och ta sitt järn och snygga upp sig, så skall vi sedan se efter, vad vi kan bjuda på till kvällsvard, sade den gamla damen, i det hon travade bort, efterföljd av en salva anvisningar i fråga om den förestående festen.

— Marmelad för mig, lilla tant!

— Mycket plommonkaka, om jag får be!

— Säg åt Debby, att hon skall skicka fram de stekta päronen!

— Jag håller styvt på citronpaj!

— Låt oss få fraspannkakor! Det kommer Rose att tycka om!

— Hon vill hellre ha tårter, det vet jag!

När Rose kom ned femton minuter senare med varje lock glättad och iförd sitt mest spetsprydda förkläde, såg hon gossarna gå och slå dank nere i hallen och stannade på trappavsatsen mitt i trappan för att betrakta dem närmare, ty hittills hade hon icke fått tillfälle därtill.

Där fanns ett starkt släktttycke mellan dem, ehuru några av de gula huvudena voro mörkare än andra, några av kinderna bruna i stället för rosiga och ålderrarna varierade från den sextonårige Archie ned till den tio år yngre Jamie. Ingen av dem såg särskilt bra ut mer än prinsen, men alla sågo snälla och lyckliga ut, och Rose kom till den slutsatsen, att gossar inte voro så förskräckliga, som hon väntat att finna dem.

Alla voro upptagna på ett så betecknande sätt, att hon icke kunde låta bli att småle, när hon betraktade dem. Archie och Charlie, som synbarligen voro skötevännen, gingo tillsammans av och an och visslade »Bonnie Dundee»; Mac satt i ett hörn och läste med boken tätt framför sina närsynta ögon; Dandy ordnade

* Plenty = ymnighet, överflöd.

sitt hår framför spegeln; Geordie och Will undersökte det stora väggurets inre anatomi, och Jamie låg på mattan vid foten av trappan, fast besluten att fordra sina karameller, så fort Rose blev synlig.

Hon gissade sig till hans avsikt och förekom honom genom att släppa en grabbnäve kanderade plommon ned på honom.

Vid hans utrop av förtjusning tittade de andra upp och smålogo ofrivilligt, ty den lilla kusinen där uppe tog sig förtjusande ut med sina blyga, milda ögon, sitt glänsande hår och skrattande ansikte. Den svarta klänningen påminde dem om hennes förlust och uppfyllde deras gosschjärtan med en vänlig önskan att visa sig goda mot »vår kusin», som icke längre hade något annat hem än detta.

— Där är hon så fin som helst! utbrast Steve och kastade en slängkyss till henne.

— Kom an, missy! Teet är färdigt, tillade prinsen i uppmuntrande ton.

— Jag för henne in! Och Archie bjöd henne med stor värdighet armen, en hedersbetygelse, som kom Rose att bli röd som ett körsbär och känna god lust att springa tillbaka uppför trappan.

Det blev en munter kvällsvard, och de två äldsta gossarna bidrogo mycket till roligheten genom att pina de övriga med hemlighetsfulla antydningar om något intressant, som snart skulle inträffa. Någoting ovanligt stiligt, förklarade de, ehuru det för närvarande var insvept i en slöja av hemlighetsfullhet.

— Har jag någonsin sett det? frågade Jamie.

— Inte så att du kan komma ihåg det, men Mac och Steve har gjort det, och de tyckte ofantligt mycket om det, svarade Archie och föranledde därigenom de två omnämnda att i flera minuter försumma Debbs fraspannkakor, medan de gnuggade geniknölarna.

— Vem får det först? frågade Will med munnen full med marmelad.

— Tant Plenty, förmodar jag.

— När får hon det? frågade Geordie, som i sin otålighet hoppade upp och ned på stolen.

— Vid något tillfälle om måndag.

— Herreje! Vad pratar gossen om? frågade den

gamla damen bakom den höga teurnan, som skymde henne helt och hållet så när som på den översta öglan i mössan.

— Vet inte tant av det? frågade alla i korus.

— Nej. Och det är det bästa i hela skämtet, ty hon är förtvivlat förtjust i det.

— Vad har det för färg? frågade Rose.

— Blått och brunt.

— Är det gott att äta? frågade Jamie.

— Somliga människor tycker det, men jag skulle inte vilja försöka det, svarade Charlie, varvid han skrattade så, att han spillde ut sitt te.

— Vem tillhör det? inföll Steve.

Archie och prinsen stirrade ett ögonblick på varandra och sågo litet dumma ut, men så svarade Archie, i det han plirade med ögonen, så att Charlie åter exploderade:

— Farfar Campbell.

Detta svar var en hård nöt att knäcka, och de uppgåvo försöket att lösa gåtan, ehuru Jamie anförtrorde Rose, att han inte trodde, att han skulle kunna leva till måndagen, utan att veta, vad det var för något märkvärdigt.

Strax efter teet avlägsnade sig klanen, sjungande för fulla halsar: »Alla blåa mössor draga över gränsen».

— Nå, kära du, vad tycker du om dina kusiner? frågade tant Plenty, då den sista ponnin försvunnit om hörnet och larmet upphört.

— Bra, tant, men jag tycker bättre om Phebe. Ett svar, som kom tant Plenty att hålla upp händerna i förtvivlan och trava bort till syster Peace för att omtala, att hon *aldrig* skulle kunna lära sig förstå detta barn och att det var en Guds lycka, att Alec snart skulle komma hem och taga av dem ansvaret.

Trött efter eftermiddagens ovanliga ansträngningar kröp Rose ihop i ett soffhörn för att vila och tänka på den stora hemligheten, föga anande att hon skulle få lära känna den först av alla.

Mitt under sina meditationer somnade hon och drömde, att hon åter var hemma och låg i sin lilla säng. Hon tyckte sig vakna och se sin far stå lutad över henne, höra honom säga: Min lilla Rose! själv

svara: Ja, pappa! och sedan känna, hur han lyfte upp henne och kysste henne ömt. Drömmen var så ljuv, så verklig, att hon satte sig upp med ett utrop av glädje för att finna sig hos en brun, skäggig man, som höll henne tryckt intill sig och viskade med en röst, så lik hennes fars, att hon ofrivilligt klängde sig fast vid honom:

— Det här är min lilla flicka, och jag är farbror Alec.

III.

FARBRÖDER.

När Rose vaknade följande morgon, var hon inte riktigt säker på om hon drömt vad som tilldragit sig föregående kväll eller om det verkligen hänt. Så hon hoppade upp ur sängen och klädde sig, ehuru det var en timme tidigare än vanligt, ty hon kunde icke sova längre, så längtade hon efter att smyga sig ned och se efter, om den stora kofferten och packlårarna verkligen stodo i hallen. Hon tyckte sig komma ihåg, att hon stött emot dem, när hon gick upp och lade sig, ty tanterna hade skickat i väg henne mycket punktligt, därför att de ville ha sin älsklingsnevö för egen räkning.

Solen sken, och Rose öppnade sitt fönster för att släppa in den milda majluften från havet. Medan hon stod på sin lilla balkong och iakttog en morgontidig fågel, som plockade sin mask, och undrade, hur hon skulle tycka om farbror Alec, såg hon en man hoppa över trädgårdsstaketet och visslande komma upp för gångstigen. Till en början trodde hon, att det var någon obehörig, men ännu en blick sade henne, att det var farbrodern, som kom tillbaka från ett tidigt morgondopp i havet. Hon hade knappast våga titta på honom föregående kväll, därför att för var gång, hon försökt göra det, hade hon mött ett par klara, blåa ögon,

som betraktade henne. Nu kunde hon ta sig en ordentlig titt på honom, medan han långsamt kom gående upp för trädgårdsgången och såg sig omkring, som om det glädde honom att återse det gamla stället.

En solbränd, hurtig man i blå jacka och utan hatt på det lockiga huvudet, som han då och då skakade som en newfoundlandshund; bredaxlad, smidig i sina rörelser och med en antydning om styrka och stadga, som högeligen tilltalade Rose, ehuru hon icke kunde förklara den känsla av trygghet, han ingav henne.

Just då hon tänkte inom sig med en känsla av lättmod: Jag gissar, att jag *kommer* att tycka om honom, fast han ser ut, som om han kunde förmå folk att lyda honom, höjde han blicken för att granska de knoppande hästkastanjerna och såg det ivriga lilla ansiktet, som kikade ned på honom. Han vinkade med handen, nickade och ropade, hurtigt och hjärtligt:

— Du är tidigt på däck, lilla brorsdotter!

— Jag steg upp för att se efter, om du verkligen hade kommit, farbror.

— Gjorde du? Nåväl, kom ner och förvissa dig därom.

— Jag har inte tillåtelse att gå ut före frukosten.

— Inte det? sade han och ryckte på axlarna. Då kommer jag ombord och saluterar, tillade han, och till Roses ofantliga häpnad gick farbror Alec armgång upp för en av verandans pelare, klev över taket och svingade sig in på hennes balkong. Då han landade på den breda balustraden, sade han: Hyser du ännu några tvivel i fråga om mig?

Rose var så häpen, att hon endast kunde svara med ett småleende, i det hon trädde fram till honom.

— Hur mår min flicka nu på morgonen? frågade han och fattade hennes kalla lilla hand mellan sina stora, varma.

— Tack, ganska bra, farbror.

— Ah, men det skulle vara *mycket* bra! Varför är det inte så?

— Jag har alltid huvudvärk och känner mig trött, när jag vaknar.

— Sover du inte gott?

— Jag ligger vaken länge, och sedan drömmer jag,

och jag känner mig aldrig riktigt utvilad efter min sömn.

— Vad gör du hela dagen?

— Åh, jag läser och syr lite och sover lite, och så sitter jag hos tant.

— Springer du inte ute i det fria eller hjälper till i hushållet eller rider?

— Tant Plenty säger, att jag inte är nog stark för mycket motion. Ibland far jag ut och åker med henne, men jag tycker inte, att det är roligt.

— Det förvånar mig inte alls, sade farbror Alec till hälften för sig själv. Så tillade han på sitt livliga sätt: Vem har du att leka med?

— Ingen annan än Ariadne Blish, och hon var en *sån* gås, att jag inte härdade ut med henne. Gossarna var här i går. Det tycktes vara ganska trevliga, men med dem kunde jag naturligtvis inte leka.

— Varför inte det?

— Jag är för gammal att leka med gossar.

— Visst inte! Det är just vad du behöver, ty du har blivit alldeles för mycket bortklemad. De är präktiga pojkar, och eftersom du kommer att umgås med dem under de närmast följande åren, kan du lika väl genast bli god vän och lekkamrat med dem. Jag skall söka ut några flickor också, om jag kan få tag i några, som inte blivit förstörda genom en bakvänd uppfostran.

— Phebe är förständig, det är jag säker på, och jag tycker om henne, fastän jag i går såg henne för första gången.

— Och vem är Phebe, om jag får lov att fråga?

Rose berättade ivrigt allt, hon kände till, och farbror Alec hörde på med ett litet småleende på lur i munpiporna, ehuru hans ögon voro mycket allvarliga.

— Det gläder mig att se, att du inte är aristokratisk i dina böjelser, men jag kan inte få riktigt klart för mig, varför du tycker om den där unga damen från fattighuset.

— Du skrattar kanske åt mig, men det gör jag verkligen. Jag kan inte säga, varför, men hon förefaller så lycklig och flitig och sjunger så vackert och är tillräckligt stark att skura och sopa och tycks inte ha

några bekymmer, sade Rose och blandade på ett lustigt sätt ihop sina skäl.

— Hur vet du det?

— Åh, jag berättade för henne om mina och frågade henne, om hon hade några, och hon svarade: Nej, men jag skulle gärna vilja gå i skolan, och en vacker dag skall jag också göra det.

— Hon kallar således inte övergivande, fattigdom och hårt arbete för bekymmer? Hon är en tapper liten flicka, och jag kommer att känna mig stolt över att få göra hennes bekantskap. Men vad har du för bekymmer, barn?

— Var snäll och fråga mig inte.

— Kan du inte tala om dem för mig lika väl som för Phebe? Något visst i farbroderns ton sade Rose, att det var förståndigast av henne att tala rent ut och ha saken klar, så hon svarade med en plötslig rodnad och bortvänd blick:

— Det största var, att jag förlorade min kära pappa.

Då hon sade detta, smög farbror Alecs arm sig sakta om henne, och han drog henne intill sig, i det han sade med en röst, som var så lik pappas:

— *Det* är ett bekymmer, som jag icke kan häva, mitt barn, men jag vill göra mitt bästa, för att du skall känna det mindre. Vad mera, kära du?

— Jag är alltid så trött och klen, att jag inte kan göra något, jag tycker om, och därigenom blir jag vid så dåligt humör, suckade Rose, i det hon gned sitt värkande huvud som ett retligt barn.

— *Det kan och skall* vi bota, sade farbrodern med en sådan bestämd knyck på huvudet, att lockarna på hans huvud dansade och Rose såg de gråa under de bruna.

— Tant Myra säger, att jag inte har någon stark kropps-konstitution och aldrig kommer att bli riktigt frisk, anmärkte Rose i en ton, som om det varit något ganska fint att vara sjuklig.

— Tant Myra är en — ahem! — en utmärkt kvinna, men det är hennes käpphäst att tro, att alla stapplar vid gravens brädd, och jag tror, ta mig katten, att hon känner sig kränkt, om folk inte ramlar ner i den! Vi skall visa henne, hur man skapar en stark kropps-kon-

stitution och förvandlar bleka små vålnader till friska, rosiga flickor. Det är mitt göra, förstår du, tillade han i lugnare ton, ty Rose hade blivit litet skrämmd av hans utbrott.

— Jag hade glömt, att du är doktor. Det gläder mig, att du är det, för jag vill bli frisk, och jag hoppas endast, att du inte ger mig mycket medicin, för jag har redan tagit sådana massor därav, och de hjälper mig inte alls. Medan Rose talade, pekade hon på ett litet bord vid fönstret, på vilket stod uppradat ett helt batteri medikamentsflaskor.

— Aha! Nu skall vi se, vad de där välsignade kvinnorna haft för dumheter för sig! D:r Alec sträckte på armen efter flaskorna, radade upp dem på balustraden och granskade dem noga, varvid han smålog vid somliga och rynkade pannan vid andra. I det han ställde ned den sista, sade han: Nu skall jag visa dig det bästa sättet att ta in den här smörjan! Och blixtnabbt sände han flaskorna ned i rabatten nedanför fönstret.

— Men tant Plenty kommer inte att tycka om det, och tant Myra blir ond, för hon har skickat hit det mesta därav! utbrast Rose, som kände sig till hälften förskräckt, till hälften belåten över detta energiska tillvägagångssätt.

— Nu är du min patient, och jag tar på mig allt ansvar. Mitt sätt att kurera är uppenbarligen det bästa, för du ser redan bättre ut, sade han med ett sådant smittande skratt, att Rose instämde i det och sade helt näbbigt:

— Om jag inte tycker om din medicin bättre än den här, kastar jag ner den i trädgården, och vad gör du då?

— När jag ordinerar dig sådan smörja som den där, ger jag dig tillåtelse att kasta den över bord när du vill. Nå, vilket är nästa bekymmer?

— Jag hoppades, att du skulle glömma att fråga det.

— Men hur skall jag kunna hjälpa dig, om jag inte känner till dina bekymmer! Seså, låt oss höra nr 3!

— Det är nog mycket orätt, men emellanåt önskar jag, att jag inte hade fullt så många tanter. De är allesammans mycket snälla mot mig, och jag vill gärna göra dem till viljes, men de är så olika, att jag känner

mig sliten i bitar mellan dem, sade Rose och sökte förklara känslorna hos en vilsekommen kyckling, över vilken sex hönor kackla samtidigt.

Farbror Alec kastade tillbaka huvudet och skratade som en pojke, ty han kunde så väl föreställa sig, hur var och en av de goda damerna försökt ro åt sitt håll, så att farvattnet blivit upprört och stackars Rose alldeles vimmelkantig.

— Nu ämnar jag försöka en kur med farbröder och se, hur den lämpar sig för din kropps-konstitution. Jag tänker behålla dig helt och hållet för mig själv, och ingen får ge mig ett enda råd, såvida jag icke ber därom. Det finns inget annat sätt att hålla ordning ombord, och jag är kapten på den här lilla flotten, åtminstone för tillfället. Vad kommer sedan?

Men Rose blev så röd i ansiktet, att farbrodern gisade, vilket hennes bekymmer var.

— Jag tror inte, att jag *kan* tala om det här. Det vore inte artigt, och jag känner mig bra nog säker på att det inte längre kommer att vara något bekymmer. Medan hon rodnande framstammade dessa ord, vände de: Alec blicken mot det fjärran havet och sade så allvarligt, så ömt, att hon kände vartenda ord och kom ihåg dem långt efteråt:

— Mitt barn, jag väntar inte, att du med ens skall älska och lita på mig, men jag vill, att du skall tro, att jag av hela mitt hjärta vill ägna mig åt mina nya plikter, och om jag begår några misstag, vilket jag förmodligen kommer att göra, skall ingen sörja bittrare däröver, än vad jag gör. Det är mitt fel, att jag är en främling för dig, ehuru jag vill vara din bästa vän. Det är ett av mina misstag, och jag har aldrig ångrat det bittrare, än vad jag nu gör. Din far och jag hade en gång en tråkighet, och jag trodde aldrig, att jag skulle kunna förlåta honom, så jag höll mig borta i årtal. Vi gjorde gudilov upp saken sista gången vi träffades, och då sade han mig, att om han blev nödsakad att lämna sin lilla dotter, skulle han testamentera henne till mig såsom ett bevis på hans kärlek. Jag kan icke fylla hans plats, men jag vill försöka vara en far för henne, och jag kommer att känna mig stolt och lycklig, om hon lär sig älska mig hälften så mycket som hon

älskade den gode fader, hon förlorat. Vill hon tro det och försöka?

Någonting i farbror Alecs uppsyn rörde Rose till djupet av hennes hjärta, och när han höll ut sin hand, förde hon den till sina oskyldiga läppar och beseglade överenskommelsen med en tillitsfull kyss. Den starka armen höll henne omsluten en minut, och hon kände, hur det breda bröstet höjdes, som i ett djupt andetag av lättnad. Men icke ett ord yttrades, förrän båda sprutto till vid en knackning på dörren.

Rose stack in huvudet genom fönstret för att säga: »Stig in!» under det att farbrodern gned sig med jack-ärmen över ögonen och åter började vissla. Phebe kom in med en kopp kaffe.

— Debby sade, att jag skulle gå upp med den här och hjälpa er att klä er, sade hon, i det hon spärrade upp sina svarta ögon, som om hon undrat, hur »sjömanskarlen» kommit dit.

— Jag är redan klädd, så jag behöver ingen hjälp. Jag hoppas, att det är gott och starkt, tillade Rose med en ivrig blick på den ångande koppen.

Men hon fick den inte, ty en solbränd hand lade beslag på den, och farbrodern sade hastigt:

— Vänta litet, min tös, och låt mig först överhala den där dosen. Dricker du så här mycket starkt kaffe varje morgon, Rose?

— Ja, och jag tycker om det. Tant säger, att det piggar upp mig, och jag känner mig alltid bättre efter det.

— Det är förklaringen på de sömnlösa nätterna, hjärtklappningen, du får vid minsta anledning, och det är därför dina kinder är blekgula i stället för rosiga. Inte mera kaffe för dig, mitt barn, och så småningom kommer du att inse, att jag har rätt. Finns det någon nysilad mjölk, där nere, Phebe?

— Ja, sir, mycket — direkt från ladugården.

— Det är rätta drycken för min patient. Gå ner efter en tillbringare därav och en kopp till, ty jag vill själv ha litet. Det här kommer inte att skada kaprifolierna, ty de har inga nerver att tala om. Och till Roses förtvivlan följde kaffet efter medikamenterna.

Dr Alec såg den kränkta min, hon anlade, men

tog ingen notis därom, och strax efteråt fördrev han den genom att säga:

— Bland mina grejor har jag en vacker liten bägare — den skall du få att dricka din mjölk ur, ty den är gjord av något träslag, som anses förbättra allt, som kommer i den... Det påminner mig om en annan sak; en av de packlärare, som Phebe ville hala upp hit i går kväll, är avsedd för dig. Som jag visste, att jag vid min hemkomst skulle finna en färdiggjord dotter, samlade jag på hemvägen ihop alla möjliga småsaker, i förhoppning att hon bland dem skulle finna något, hon tyckte om. Tidigt i morgon skall vi rumstera om ordentligt. Men här kommer vår mjölk! Jag föreslår miss Rose Campbells skål — och dricker den av hela mitt hjärta!

Det var omöjligt för Rose att se sur ut, när hon framför sig hade utsikten till en hel lår full med förtjusande presenter, så hon smålog, när hon drack sin egen skål och fann, att nysilad mjölk inte alls var någon otäck medicin.

— Nu måste jag ge mig i väg, innan jag blir ertappad med peruken i oordning, sade d:r Alec och gjorde sig redo att bege sig ned samma väg, han kommit upp.

— Går du alltid ut och in som en katt, farbror? frågade Rose, som kände sig mycket road av hans egenomliga uppträdande.

— Som pojke brukade jag smyga mig ut genom fönstret för att inte störa tanterna, och nu tycker jag ganska bra om det, för det är den kortaste vägen, och det håller mig vid vigör, när jag inte har någon rigg att klättra i. På återseende vid frukostbordet! Han klättrade ned för stuprännan och försvann bland de knoppande kaprifolierna där nere.

— Är han inte en skojig förmyndare? sade Phebe, i det hon avlägsnade sig med kopparna.

— Han är mycket snäll och vänlig, tycker jag, svarade Rose, och följde efter för att slå sina lovar kring de stora packlärarna och undra, vilken av dem som var hennes.

När onkeln kom ner för att äta frukost, satt Rose

och granskade med ängslig min en ny rätt, som stod på bordet.

— Fått ett nytt bekymmer, Rose? frågade han och strök henne över håret.

— Farbror, *tänker* du låta mig äta havregrynsgröt? frågade Rose i tragisk ton.

— Tycker du inte om det?

— Jag av-skyr det! svarade Rose med all den betoning, som en näsa i vädret, en rysning och ett stömande kunde förläna dessa tre ord.

— Du är inte någon riktig skotska, om du inte tycker om gröt. Det är stor skada, för jag har själv lagat till den, och jag tänkte, att den skulle smaka oss så bra med all den där grädden till. Nåja, det kan inte hjälpas! Och han satte sig med besviken min.

Rose hade föresatt sig att vara envis, ty hon »avskydde» hjärtligt denna rätt, men när farbrodern inte gjorde något försök att få henne att lyda, kom hon plötsligt på andra tankar och tyckte, att hon borde göra ett försök.

— Jag skall försöka äta gröten för att göra dig till viljes, farbror, men folk talar alltid om hur nyttig den är, och därför hatar jag den, sade hon, halvt skamsen över sin fåniga ursäkt.

— Jag vill, att du skall tycka om den, därför att jag önskar, att du måtte bli lika frisk och stark som Jessies pojkar som på gammalt, gott maner vuxit upp på gröt. De får ej något varmt bröd eller någonting stekt, och de är de största och duktigaste av hela radan. God morgon, tant!

D:r Alec vände sig om för att hälsa på den gamla damen, och Rose slog sig ned, fast besluten att äta gröten eller duka under på kuppen.

Inom fem minuter hade hon glömt, vad det var hon åt, så intresserad blev hon av samtalet. Det roade henne mycket att höra tant Plenty kalla sin fyrtioårige nevö, »min kära gosse», och farbror Alec var så språk-sam om världen i allmänhet och tantkullen i synnerhet, att den avskydda gröten försvann utan knot.

— Jag hoppas, att du följer med oss i kyrkan, Alec, om du inte är för trött, sade den gamla damen, när frukosten var avslutad.

— Jag har kommit ända från Kalkutta bara för att göra det, tant. Men jag måste skicka och underrätta systrarna om min återkomst, för de väntar mig ej förrän till i morgon, och det blir uppståndelse i kyrkan, om pojkarna får se mig, utan att vara förberedda.

— Jag skall skicka Ben uppför backen, så kan du själv titta över till Myra — det bereder henne en stor glädje, och du hinner mycket väl.

Dr Alec begav sig genast i väg, och de återsågo honom ej, förrän det gamla ekipaget stod utanför dörren och tant Plenty kom nerfrasande i sin söndagsstass, följd tätt i hälarerna av Rose som en liten svart skugga.

Så bar det i väg, och under hela tiden hade farbror Alec hatten mer i handen än på huvudet, ty alla, de mötte, hälsade och smålogo.

Det blev uppenbart, att det varit förståndigt att skicka och underrätta i förväg, ty trots tiden och platsen voro gossarna så upprörda, att de äldre när som helst befarade ett opassande utbrott. Det var helt enkelt omöjligt att hålla dessa fjorton ögon borta från dr Alec, och rent av otroliga saker hände under gudstjänsten.

Till sist vågade Rose inte ens titta upp, ty de elaka pojkarna begagnade sig av henne såsom ett slags avledare för sin sinnesrörelse, så att hon till sist inte visste, om hon skulle skratta eller gråta. Charlie blinkade med hänförelse åt henne bakom moderns solfjäder; Mac pekade helt öppet på den resliga gestalten bredvid henne; Jamie stirrade över bänken, så att Rose fruktade, att hans runda ögon skulle ramla ut ur huvudet; Geordie föll i sin iver över en pall och tappade tre böcker; Will ritade sjömän och kineser på sin rena manschett och visade Rose den; Steve var nära att göra hela sällskapet utom sig genom att bränna sig på näsan med luktsalt, när han låtsades vara alldeles överväldigad av glädje; till och med den värdige Archie drog skam och yanära över sig genom att skriva i sin psalmbok: Är han inte *blå* och *brun*? och artigt hålla det skrivna framför Rose.

Hennes enda räddning låg i att hon försökte rikta sin uppmärksamhet på farbror Mac — en korpulent,

lugn herre, som tycktes vara absolut omedveten om klanens synder och sov helt gott i sin vrå. Han var den enda onkel, Rose träffat på många år, ty farbror Jem och farbror Steve, tant Jessies och tant Claras män, voro sjöfarande, och tant Myra var änka. Farbror Mac var köpman, mycket rik och upptagen och hemma hos sig tyst som en liten råtta, ty han befann sig i en sådan minoritet gentemot kvinnfolken, att han icke vågade öppna munnen, utan lät hustrun styra och ställa efter behag.

Rose tyckte om den storväxte, vänlige, tystlåtna mannen, som kom hem till henne, när hennes pappa dog, alltid skickade stora lådor med gotter, då hon var i skolan, och ofta bjöd henne ned till sina stora magasin, fulla med te och kryddor, viner och sydfrukter — saker som hon fick äta av så mycket hon ville och även taga med sig hem. I hemlighet hade hon varit ledsen över att inte han blivit hennes förmyndare; men sedan hon gjort farbror Alecs bekantskap, brydde hon sig inte mer därom, ty hon var inte särskilt förtjust i tant Jane.

När gudstjänsten var över, skyndade farbror Alec sig ut, och där blev han omringad och kramad av de unga björnarna, under det att systrarna glatt och hjärtligt skakade hand med honom.

— Flickor, ni måste allesammans komma med hem och äta middag tillsammans med Alec — Mac också naturligtvis. Men jag kan inte be gossarna, för som ni vet, väntade jag inte kära Alec förrän i morgon, så jag har inte vidtagit några förberedelser. Skicka hem gossarna och låt dem vänta till om måndag, för jag kände mig riktigt chockerad över deras uppförande i kyrkan, sade tant Plenty, när hon och Rose stego upp i ekipaget.

På en annan plats hade de bedragna gossarna uppgivit ett illvrål; som det nu var, brummade de och gjorde invändningar, tills d:r Alec gjorde slag i saken genom att säga:

— Seså, gubbar! Jag skall ge er ersättning i morgon, om ni nu ger er i väg i lugn och ro. Om ni inte gör det, får ni inte en enda välsignad sak ur mina stora packlårar.

IV.

TANTER.

Under hela middagen kände Rose på sig, att man sedan skulle prata om henne, och efteråt blev hon säker på det, ty när de gingo in i salongen, viskade tant Plenty till henne:

— Kila upp och sitt en stund hos syster Peace, mitt kära barn. Hon tycker om att höra dig läsa högt, medan hon vilar, och vi kommer att bli upptagna.

Rose lydde, och de lugna, tysta rummen där uppe påminde så om en kyrka, att hon snart lugnade sina upprörda känslor och omedvetet blev en liten överbringerska av lycka för den milda gamla damen, som suttit där i åratals och tåligt väntat på att bli förlöst från sina plågor.

Rose kände till hennes liv sorgliga roman, och den förlänade en viss öm charme åt denna hennes grandtant, som hon redan älskade. När Peace var tjugu år, skulle hon gifta sig; allt var färdigt, brudklänningen låg redo, blommorna funnos till hands, och den lyckliga timmen inbröt, då det kom underrättelse om att brudgummen var död. De trodde, att även den milda Peace skulle dö, men hon bar det tappert, lade undan brudstassen, återupptog livet och fortsatte att leva — en vacker, undergiven kvinna med snö vitt hår och kinder, som aldrig mer blomstrade. Hon var icke svartklädd, utan bar alltid bleka, dämpade färger, som om hon vore redo för det bröllop, som aldrig blivit av.

I trettio år hade hon fortsatt att leva så, långsamt avtynande, men vänlig och flitig och uppfylld av intresse för allt, som hände inom familjen, i all synnerhet för de omkring henne uppväxande unga flickornas glädje och sorger, och för dem alla var hon en rådgivare, förtrogen och vän i deras prövningar och fröjder. En i sanning vacker gammal mö med sitt silvervita hår, lugna uppsyn och omgiven av en atmosfär av vila, som verkade lugnande på alla omkring henne!

Tant Plenty var ytterligt olik henne, ty hon var en

korpulent, hurtig gammal dam med skarpa ögon, livlig tunga och ett ansikte som ett vinteräpple. Hon var alltid i rörelse, pratade och drev på, var en sannskyldig Marta, belastad med denna världens omsorger och kännande sig helt lycklig med dem.

Rose hade alldeles rätt; medan hon satt och läste psalmer för tant Peace, pratade tant Plenty och de andra damerna helt ogenerat om henne.

— Nå, Alec, vad tycker du om din myndling? började tant Jane, när alla tagit plats och farbror Mac slagit sig ned i en vrå för att avsluta sin middagslur.

— Jag skulle ha tyckt om henne bättre, om jag fått börja från början och startat rättvist. Stackars Georg förde ett sådant enstöringsliv, att barnet tagit skada därav på många sätt, och efter hans död har det fått fortgå ännu värre att döma av det tillstånd, vari jag finner henne.

— Min kära gosse, vi gjorde, vad vi ansåg bäst, medan vi väntade på att du skulle klarera dina affärer och komma hem. Jag sade alltid Georg, att det var orätt av honom att uppfostra henne så, som han gjorde, men han lydde aldrig mina råd, och nu har vi det stackars barnet att ta hand om. Jag för min del erkänner uppriktigt, att jag inte mer vet, vad jag skall ta mig till med henne än om hon vore en av de där besynnerliga fåglarna, du brukade ha med dig hem från främmande länder. Och tant Plenty skakade på huvudet, så att mössbanden fladdrade.

— Om man följt *mitt* råd, hade hon fått stanna kvar i den utmärkta skola, till vilken jag skickade henne. Men tant ansåg det bäst att ta henne därifrån, därför att hon klagade, och ända sedan dess har hon gått och slagit dank — något i högsta grad skadligt för en sjuklig, bortskämd flicka som Rose, sade Mrs Jane strängt. Hon hade aldrig förlåtit de gamla damerna, att de givit efter för Roses böner, att hon skulle få invänta farbroderns ankomst, innan hon började en ny termin i skolan.

— *Jag* har aldrig tyckt, att det var någon lämplig skola för ett barn i så goda omständigheter — Rose är ju faktiskt en rik arvtagerska. Den är mycket bra för sådana flickor, som måste förtjäna sitt uppehälle

såsom lärarinnor, men allt, *hon* behöver, är ett å två års vistelse i en fin avslutningsskola, så att hon vid aderton års ålder kan komma ut med *éclat*, inföll tant Clara, som varit en skönhet och alltjämt var en vacker kvinna.

— Bevara mig väl! Vad ni allesammans är kortsynta, som diskuterar framtidsplaner, när det stackars barnet är så tydligt märkt med gravens stämpel, suckade tant Myra och skakade dystert på sin sorghatt, som hon vägrade att taga av sig, därför att hon led av kronisk snuva.

— Enligt min åsikt behöver det stackars kära barnet endast frihet, vila och omvårdnad. Hon har ett uttryck i blicken, som går mig till hjärtat, ty det säger mig, att hon behöver, vad ingen av oss kan ge henne — en mor, sade tant Jessie med tårar i sina klara ögon vid tanken på att hennes egna gossar skulle ha blivit överlämnade åt andra, såsom fallet var med Rose.

Farbror Alec, som under tystnad hört på dem alla, vände sig nu hastigt om mot den syster, som talat sist, nickade gillande och sade:

— Alldeles rätt, Jessie, och med din hjälp hoppas jag kunna få barnet att känna, att hon icke är alldeles föräldralös.

— Jag vill göra mitt bästa, Alec, och jag tror, att du kommer att behöva mig, ty hur klok du än är, kan du ändå icke förstå dig på en ömtålig, blyg liten flicka som Rose lika bra som en kvinna, sade mrs Jessie och smålog mot honom med hjärtat uppfyllt av moderlig ömhet.

— Jag kan inte undgå att tycka, att *jag*, som själv haft en dotter, bäst förstår mig på att uppfostra en flicka, och det förvånar mig mycket, att Georg inte anförtrorde henne åt mig, anmärkte tant Myra med melankoliskt viktigt min, ty hon var den enda av syst-rarna, som givit livet åt en dotter, och hon tyckte, att hon därigenom utmärkt sig alldeles ofantligt, ehuru elaka människor påstodo, att hon tagit livet av sin älskling med medikamenter.

— Jag kan aldrig klandra honom det minsta för

det, när jag betänker de farliga experiment, du företog med stackars Carrie, sade tant Jane med sin hårda röst.

— Jane Campbell, jag vill *inte* höra ett enda ord! Min saligen avsmnade Caroline är något heligt! utbrast tant Myra och reste sig upp, som för att lämna rummet. Dr Alec höll henne kvar, ty han insåg, att han med ens måste klargöra sin ställning och manligt hålla den, om han skulle kunna hysa minsta hopp om att lyckas i sitt företag.

— Mina kära vänner, låt oss inte gråla nu och göra Rose till ett stridsben — ehuru den stackars tösen verkligen *är* bara skinn och ben! Ni har haft henne bland er i ett år och gjort, vad ni ansett bäst. Jag kan inte påstå, att ni haft någon vidare framgång, men det beror därpå att alldeles för många haft sina fingrar med i pajen. Nu ämnar jag försöka mitt sätt i ett helt år, och om jag på den tiden inte fått henne i bättre form än nu, uppger jag försöket och överlämnar henne åt någon annan. Det är rättvist, tycker jag.

— Hon kommer inte att vara kvar här om ett år, den stackars älsklingen, så ingen behöver känna fruktan för något blivande ansvar, sade tant Myra och knäppte ihop sina svarta handskar, som för att göra sig redo till begravningen.

— Vid Zeus, Myra, du skulle kunna dämpa ett helgons iver! utbrast dr Alec med blixtrande ögon. Ditt kraxande kommer att göra det stackars barnet alldeles vettskrämt, ty det lilla pyret har fantasi och kommer att inbilla sig outsägliga faser. Du har inbillat henne, att hon inte har någon kropps-konstitution, och hon känner sig rent av stolt över det. Om hon inte hade en ganska god sådan, hade hon vid det här laget »burit gravens stämpel», så som du handskats med henne. Jag vill inte veta av någon inblandning — var goda och ha det klart för er — så två ni era händer och låt mig sköta om henne, tills jag behöver hjälp och ber er därom!

— Bra talat! Bra talat! kom det från vrån, där farbror Mac satt, till synes försänkt i slummer.

— Du blev utsedd till hennes förmyndare, så vi kan inte göra någonting alls. Men jag förutser, att

flickan blir förstörd, totalt förstörd, sade tant Jane bistert.

— Tack, syster! Jag tror ändå, att om en kvinna kan uppfostra två gossar så utmärkt, som du gör med dina, bör en man, om han ägnar hela sin själ däråt, åtminstone kunna försöka det med en flicka, svarade d:r Alec med en humoristisk blinkning, som roade de andra alldeles ofantligt, ty det var ett inom familjen välbekant faktum, att Janes pojkar blevo mer bortskämda än alla de andra tillsammans.

— Jag känner mig alldeles lugn, ty jag tror, att Alec kommer att förbättra barnets hälsa, och när året gått till ända, blir det tids nog för henne att komma till madame Roccabellas pension och få den sista avslipningen, sade tant Clara, i det hon vred på sina ringar och med loj tillfredsställelse tänkte på den tid, då hon skulle få föra en söt och begävad niece ut i sällskapslivet.

— Jag antar, att du stannar kvar här, såvida du inte funderar på att gifta dig, vilket verkligen vore på tiden, sade tant Jane, som kände sig mycket förgad över broderns sista pik.

— Nej tack! Kom med och rök en cigarr, Mac, sade d:r Alec abrupt.

— Gift dig inte — finns redan förut tillräckligt med kvinnor i familjen, mumlade Mac, varpå herrarna hastigt togo till flykten.

— Tant Peace hälsar och säger, att hon vill träffa er alla, var den hälsning, Rose framförde, innan damerna hunnit börja igen.

— Hektisk! Hektisk! Bevara mig väl! mumlade tant Myra, då skuggan av hennes svarta hattbrätte föll över Rose och de svarta handskarna berörde kinden, där färgen tilltog under de många forskande blickarna.

— Det gläder mig, att dessa vackra lockar är naturliga — i sinom tid blir de ovärderliga, sade tant Clara med huvudet på sned.

— Nu när farbror kommit hem, hoppas jag, att du inte bara går igenom det, du läst förut. Jag hoppas även, att du inte *helt och hållet* förspiller din tid på lek och sport, sade tant Jane, i det hon seglade ut ur rummet med uppsynen hos en martyr.

Tant Jessie sade inte ett ord, men hon kysste sin lilla brorsdotter med sådan ömhet och medkänsla, att Rose klängde sig fast vid henne en hel minut och sedan följde henne med blicken, tills dörren föll igen efter henne.

Då alla gått, promenerade d:r Alec i skymningen en hel timme av och an i hallen och tänkte så intensivt, att han emellanåt rynkade pannan, emellanåt smålog och mer än en gång stod stilla, försänkt i dystra tankar. Helt plötsligt sade han halvhögt, som om han fattat sitt beslut: Jag kan lika så gärna börja med ens och ge barnet något nytt att tänka på, för Myras dysterhet och Janes föreläsningar har gjort henne riktigt nedstämd.

Han dök ner i en av sina koffertar, som stodo i ett hörn, och efter att ha rumsterat om litet tog han upp en vacker broderad sidenkudde och en liten bågare av mörkt, snidat trä.

— Det här räcker till att börja med, sade han, medan han skakade ut kudden och dammade av bågaren. Det är inte värt att börja alltför energiskt, ty då blir Rose rädd. Jag måste locka henne till mig långsamt och vänligt, tills jag vunnit hennes förtroende, och då kommer hon att vara redo för vad som helst.

I detsamma kom Phebe ut ur matsalen med rågbröd på en tallrik, ty Rose fick ej några nybakade skorpor till sitt te.

— Jag skall ta av er lite av det där, sade d:r Alec och tog en ordentlig skiva, varpå han drog sig tillbaka in i biblioteksrummet, under det att Phebe förundrade sig över hans aptit.

Hon skulle ha blivit ännu mer förundrad, om hon sett honom förvandla brödet till små piller, som han lade ner i en vacker liten elfenbensask.

— Så där ja! Om de prompt påyrkar medicin, ordinerar jag det här, och ingen skada är skedd. Jag vill ha min vilja fram, men jag vill också ha lugn och frid, om det är möjligt, och när experimentet lyckats, omtalar jag bedrägeriet, sade han för sig själv och såg ut som en odygdig pojke, när han avlägsnade sig med sin oskyldiga medicin.

Rose spelade dämpat på den lilla orgeln i övre hallen, så att tant Peace skulle kunna höra det, och medan

d:r Alec pratade med de gamla damerna, lyssnade han till barnets musik och tänkte på en annan Rose, som brukat spela för honom.

När klockan slog åtta, ropade han ut:

— På tiden för min lilla flicka att krypa till kojs, i annat fall är hon inte uppe i otta i morgon, och jag har gjort upp en hel massa trevliga planer till dess. Kom och titta, vad jag till en början skaffat dig.

Rose kom inspringande och hörde på med glad och uppmärksam min, medan d:r Alec sade:

— Under mina vandringar över hela jorden har jag kommit över några utmärkta läkemedel, och eftersom de är ganska behagliga, tror jag, att du och jag skall behålla dem. Det här är en örtkudde, som jag fick i Indien av en klok gumma, när jag var sjuk. Den är fylld med saffran, vallmo och andra lugnande örter. Så lägg nu ned ditt lilla huvud på den i kväll, sov gott utan drömmar och vakna i morgon utan plågor.

— Kommer jag verkligen att göra det? Vad den luktar gott! Rose tog villigt emot kudden och stod och insöp den svaga, härliga doften, medan hon lyssnade till doktors nästa föreskrift.

— Det här är bågarn, som jag talade om. Det sägs, att dess goda egenskaper beror därpå att den drickande själv fyller den, så du måste lära dig att mjölka. Jag skall lära dig.

— Jag är rädd för att jag aldrig kan lära mig det, sade Rose, men hon betraktade med belåten min bågaren, ty en lustig liten tomte dansade på greppet, som om den vore redo att kasta sig på huvudet ned i den vita sjön nedanför.

— Tycker du inte, att hon borde ha något mera stärkande än mjölk, Alec? Jag kommer verkligen att känna mig orolig, om hon inte får något stärkande medel, sade tant Plenty och betraktade med klentrogen min de nya läkemedlen, ty hon satte mera tilltro till gammaldags huskurer än till förtrollade bågare och vallmokuddar från orienten.

— Gott, tant — jag skall ge henne några piller, om du anser det bäst. De är mycket enkla, och stora kvantiteter kan intagas utan minsta fara. Du vet ju, att haschisch är ett slags hampextrakt? Nåväl, det här

är ett preparat av korn och råg, som användes mycket förr i tiden och, hoppas jag, åter blir det.

— Bevara mig väl! Så besynnerligt! sade tant Plenty och tittade genom glasögonen på pillerna med ett sådant intresse, att d:r Alec knappast förmådde hålla sig allvarsam.

— Tag ett på morgonen, och nu — god natt, mitt kära barn! sade han och skickade i väg sin patient med en hjärtlig kyss.

När hon försvunnit, grep han sig med båda händerna i håret och utbrast i en komisk blandning av förtvivlan och munterhet:

— När jag tänker på vad jag åtagit mig, tant, försäkrar jag, att jag känner god lust att rymma och inte komma tillbaka, förrän Rose fyllt aderton år!

V.

BÄLTET OCH EN LÅDA.

När Rose följande morgon med bågaren i handen kom ut ur sitt rum, såg hon farbror Alec stå på tröskeln till rummet mitt emot, som han tycktes granska med stor uppmärksamhet. När han hörde hennes steg, vände han sig om och började sjunga: Varthän, o, sköna mö?

— Att mjölka, sir! svarade Rose och svängde bågaren, och sedan avslutade de visan tillsammans.

Innan någondera av dem hunnit säga något, öppnades en dörr längre bort, ett huvud i en nattmössa, som såg ut som ett kålhuvud, stacks ut, och en förvånad röst frågade:

— Vad i all världen har ni för er så tidigt?

— Klarar struparna för dagen! Hör du, tant, kan jag få det här rummet? frågade d:r Alec med en sjömansbugning.

— Vilket rum du vill med undantag av syster Peaces.

— Tack! Får jag leta igenom vindskontoret och de

andra rummen, så att jag kan möblera det här, som jag vill?

— Min kära gosse, du får vända upp och ned på huset, om du endast stannar kvar här hemma.

— Det var verkligen ett gentilt erbjudande. Jag stannar, tant! Här är mitt lilla ankare, så den här gången får du mer av mig, än du vill ha.

— Det är omöjligt! Tag på dig koftan, Rose. Trötta inte ut henne för mycket, Alec. Ja, syster, jag kommer! Och kålhuvudet försvann plötsligt.

Den första lektionen i mjölkning var lustig, men efter att ha blivit skrämmd flera gånger och gjort många misslyckade försök lyckades Rose till sist fylla sin bägare, medan Ben höll fast kons huvud, så att hon inte kunde titta på den nya mjölkerskan, som tyckte mycket illa om dessa två saker.

— Du ser ut, som om du fröse trots det att du skratat så mycket. Spring trädgården runt några varv, så att du blir varm, sade doktorn, när de lämnade ladugården.

— Jag är för gammal att springa, farbror. Miss Power sade, att det inte var *ladylike* för flickor i tonåren, svarade Rose sedigt.

— Jag tar mig den friheten att vara av annan åsikt än madame, och i min egenskap av din läkare *befaller* jag dig att springa. Ge dig i väg! sade d:r Alec med en blick och en åtbörd, som kommo Rose att lägga i väg så fort, hon kunde.

Som hon var angelägen om att göra honom till viljes, storsprang hon kring rabatterna, och när hon kom fram till trappan, där han stod, sjönk hon ned på ett trappsteg och satt och flämtade, röd som en pion.

— Mycket bra gjort, mitt barn! Jag ser, att du inte förlorat förmågan att använda dina lemmar, fastän du befinner dig i tonåren. Det där bältet är för hårt åtdraget. Spänn upp det, så kan du ta djupa andetag, utan att behöva flämta så.

— Det är inte åtdraget. Jag kan andas mycket bra, började Rose. Farbroderns enda svar var att lyfta upp henne och haka upp det nya bältet, som hon kände sig så stolt över. I samma ögenblick som spännet öppnades, gick bältet upp flera tum, ty det blev Rose omöj-

ligt att återhålla den suck av lättnad, som så öppet motsade hennes ord.

— Tänk, jag visste inte, att det var åtdraget! Det kändes inte ett dugg! Det måste naturligtvis gå upp, när jag flämtar så här, men det gör jag aldrig, för det händer knappast någonsin, att jag springer, förklarade Rose, som kände sig smått stukad av denna upptäckt.

— Jag ser, att du inte fyller dina lungor ens till hälften, och därför kan du bära den här absurda tingen, utan att känna den. Att tänka sig, att man pressar ihop en liten midja i ett styvt band av läder och stål just då den borde växa! sade d:r Alec och betraktade med ogillande min bältet, medan han släppte ut spännet flera hål — till stor förargelse för Rose, ty hon kände sig stolt över sin smärta figur och glädde sig dagligen åt att hon icke var lika tjock som Lucy Miller, en f. d. skolkamrat, som förgäves sökte betvinga sin fetma.

— Det ramlar av, om det sitter för löst, sade hon ängsligt.

— Inte om du fortsätter att andas djupt. Det är vad jag vill, att du skall göra, och när du fyllt ut det här, skall vi fortsätta att släppa ut bältet, så att din midja till sist blir mera lik Hebes, hälsans gudinna, än en modeplanschs — det fulaste man kan tänka sig.

— Så det ser ut! sade Rose med en förakftfull blick på bältet, som hängde löst kring hennes smärta midja. Jag kommer att tappa det, och då blir jag ledsen, ty det har kostat mycket pengar — det är av ryssläder och stål. Lukta på det!

— Om du tappar det, skall jag ge dig ett bättre. Ett mjukt silkesskärp är mycket lämpligare för ett vackert barn som du än ett seldon som det här. Bland mina grejor har jag en massa italienska och turkiska skärp och schalar. Ah! Det kommer dig att känna dig bättre till mods, inte sant? Och han nöp henne i kinden, där ett småleende plötsligt framkallat en grop.

— Det är mycket fånigt av mig, men jag kan inte låta bli att tycka om att veta — Hon tystnade och rodnade och sänkte huvudet, ty hon blygdes att tillägga: Att du tycker, att jag är söt.

D:r Alecs ögon tindrade, men han sade mycket allvarligt:

— Rose, är du fåfång?

— Jag är rädd för att jag är det, svarade en mycket undergiven röst bakom den slöja av hår, som dolde hennes blossande ansikte.

— Det var ett sorgligt fel! Och han suckade, som om han varit djupt bedrövad.

— Jag vet det, och jag skall vinnlägga mig om att inte vara det, men folk berömmar mitt utseende, och jag kan inte låta bli att tycka om det, för jag tror verkligen inte, att jag är motbjudande.

Det sista ordet och den lustiga ton, vari det uttalades, blevo för mycket för d:r Alec, och till Roses lättad skrattade han mot sin vilja.

— Det håller jag med dig om, och på det att du måtte bli ännu mindre motbjudande, vill jag, att du skall växa upp till en lika präktig flicka som Phebe.

— Phebe! sade Rose och såg så häpen ut, att farbrodern var nära att åter brista i skratt.

— Ja, Phebe, ty hon har, vad du behöver — hälsa. Om ni, små flickor, endast finge lära er, vad verklig skönhet är, och inte ville svälta och bleka er så, skulle ni bespara er en hel del tid, pengar och plågor. En lycklig själ i en sund kropp utgör den bästa skönheten för man och kvinna. Förstår du det, mitt kära barn?

— Ja, farbror, svarade Rose, som kände sig betydligt stukad av denna jämförelse med flickan från fattighuset. Den förargade henne betydligt, och hon visade det genom att hastigt säga: Du vill väl, att jag skall sopa och skura och gå i en gammal brun klänning med ärmarna uppkavlade, liksom Phebe gör?

— Det skulle jag tycka mycket om, under förutsättning att du kunde arbeta lika bra och hade att uppvisa ett par lika starka armar som hon. Jag har inte på länge sett en vackrare bild än den, hon uppvisade i morse, då hon låg och skurade baktrappan och under tiden sjöng som en lärka.

— Jag tycker verkligen, att du är den besynnerligaste människa, jag någonsin sett! var allt, Rose kunde hitta på att säga efter detta bevis på dålig smak.

— Jag har ännu inte börjat att visa mina besyn-

nerligheter, så du får bereda dig på värre chocker än den här, sade han i så lustig ton, att hon gladdde sig åt att ljudet av en ringklocka hindrade henne att visa ännu tydligare, vilken knäck hennes fåfänga fått.

— Du finner din låda uppslagen inne i tants vardagsrum, och där kan du roa dig och henne med att undersöka dess innehåll. Jag måste kryssa omkring hela morgonen för att få mitt rum i ordning, sade dr Alec, när de reste sig upp från frukostbordet.

— Kan jag inte hjälpa dig, farbror? frågade Rose, som brann av iver att få göra nytta.

— Nej tack. Jag tänker låna Phebe, om tant kan avvara henne en stund.

— Vem som helst — vad som helst, Alec. Jag vet, att du kommer att behöva mig, så jag skall nu ge tillsägelse om middagen, så att jag är redo att hjälpa dig. Och den gamla damen skyndade bort, uppfylld av iver och vänlighet.

— Jag skall visa farbror, att jag kan göra en hel del, som Phebe *inte* kan! Det skall han få se! tänkte Rose med en knyck på nacken, i det hon skyndade upp till tant Peace och den efterlängtade lådan.

Varje liten flicka kan med lätthet föreställa sig, hur trevligt hon hade, när hon dök ned i en sjö av skatter och fiskade upp den ena vackra saken efter den andra, tills luften var uppfylld av den blandade doften av roysk och sandelträ, rummet strålade i glada färger och Rose var utom sig av hänryckning. Hon började förlåta farbrodern havregrynsdieten, när hon såg ett förtjusande syskrin av elffenben, resignerade i fråga om sitt håltes tillstånd, när hon fann en liten trave skärp i regnbågens alla färger, och när hon kom till några förtjusande vackra flaskor med rosenessans i, tyckte hon sig nästan att fått upprättelse för den stora synden, att Phebe ansågs vara vackrare än hon själv.

Under tiden tycktes dr Alec ha tagit tant Plenty på orden och hålla på med att vända upp och ned på huset. En allmän revolution tycktes pågå i gröna rummet, ty Phebe spankulerade bort med de mörka damastgardinerna, den lufttäta kaminen vandrade på Bens axel ner i källaren, och den stora sängen promenerade i bitar upp på vinden. Tant Plenty travade i ett sträck

mellan vinden, kamferkistorna och linneskåpen och såg ut, som om denna tingens nya ordning beredde henne både häpnad och nöje.

Man kan inte omtala ens hälften av vad d:r Alec hade för sig, men när Rose då och då tittade upp från sin lår, uppfångade hon en skymt av honom, då han kilade förbi med en bambustol, ett par gamla eldtänger, en besynnerlig japansk skärm, ett par filter och till sist ett stort badkar på huvudet.

— Ett sådant besynnerligt rum det blir! sade hon, när hon satt och vilade och förfriskade sig med läckerheter, som kommit hela vägen från Kairo.

— Jag inbillar mig, att du kommer att tycka om det mitt kära barn, svarade tant Peace, i det hon småleende tittade upp från någon småsak, hon höll på att göra av blått siden och vitt muslin.

Rose såg inte småleendet, ty i samma ögonblick stannade farbrodern vid dörren, och hon sprang upp och dansade framför honom, i det hon sade, strålände av barnslig förtjusning:

— Titta på mig! Titta på mig! Jag är så storartad, att jag inte känner igen mig själv. Jag har kanske inte satt på mig de här sakerna riktigt, men jag tycker så mycket om dem!

— Du är grann som en papegoja i din fets och cabaja, och det gör mitt hjärta gott att se den svarta lilla skuggan förvandlad till en regnbåge, sade farbror Alec och granskade med gillande min den lysande gestalten framför honom.

Han sade det ej, men han tänkte inom sig, att hon var mycket vackrare än Phebe vid tvättbunken, ty hon hade satt en purpurröd fets på sitt blonda huvud, bundit flera lysande skärp om midjan och tagit på sig en i sanning prålig scharlakansröd jacka med en gyllene och broderad på ryggen, en silvermåne på framsidan och stjärnor av alla möjliga storlekar på ärmarna. Ett par turkiska tofflor prydde hennes fötter, och halsband av ambra, korall och filigran hängde kring hennes hals, under det att hon i ena handen höll en luktblaska och i den andra asken med österländsk konfekt.

— Jag känner mig som en flicka i »Tusen och en natt» och väntar att finna en magisk matta eller en

underbar talisman någonstans. Men jag kan inte förstå, hur jag någonsin skall kunna visa dig min tacksamhet för alla dessa förtjusande saker, sade hon och upphörde att dansa, som om hon helt plötsligt känt sig nedtryckt av tacksamhet.

— Jag skall tala om för dig, hur du kan göra det — genom att lägga av de svarta kläderna, som ett barn inte borde ha burit så länge, och i stället ta på dig dem, jag haft med mig hem. Det kommer att göra ditt humör gott och muntra upp det här allvarliga gamla huset. Inte sant, tant Peace?

— Det har du rätt i, Alec, och det är tur, att vi inte börjat ännu att göra i ordning hennes vårkläder, ty Myra tyckte, att hon inte bör ha något gladare än violett, och det är hon för blek för.

— Låt bara mig ge miss Hemming tillsägelse om hur hon skulle sy en del av hennes kläder. Ni blir förvånade, när ni får se, hur mycket jag känner till om krusning av väder, intagning av ärmhål och elastiska snävar, sade dr Alec, i det han med snusförnufsig min klappade högen av muslin, ylle och siden.

Tant Peace och Rose skrattade så, att han inte kunde snobba med sina kunskaper, förrän de tystnat, och då sade han godmodigt:

— Det kommer att bidra betydligt till att bältet blir utfyllt, så skratta bara på, Morgiana, och jag återvänder till mitt arbete, ty i annat fall blir det aldrig färdigt.

— Jag kunde inte låta bli att skratta — hans »elastiska snävar» lät så lustigt! sade Rose, i det hon åter ägnade sig åt sin lår. Men tant, tillade hon, jag tycker verkligen, att jag inte borde ha så många vackra saker. Jag skulle väl inte kunna skänka lite därav åt Phebe? Farbror skulle kanske inte tycka om det.

— Han skulle inte fästa sig vid det, men de lämpar sig inte för Phebe. Några av de klänningar, du lägger av, skulle vara lämpligare, om de kunde ändras åt henne, svarade tant Peace.

— Jag skulle hellre vilja ge henne några nya, för jag tror, att hon är lite stolt av sig och kanske inte tycker om gamla saker. Om hon vore min syster, ginge det bra för sig, för systrar fäster sig inte vid sådant,

men hon är inte det, förstår du, tant. Nu vet jag, hur jag kan sköta om saken utmärkt! Jag adopterar henne! Och Rose riktigt strålade vid denna tanke.

— Jag är rädd för att du inte kan göra det, förrän du är äldre, men du kan ju ta reda på om hon tycker om din plan, och i varje fall kan du vara mycket vänlig mot henne, för på sätt och vis är vi alla systrar och bör hjälpa varandra.

Det älskliga gamla ansiktet betraktade Rose så vänligt, att hon greps av iver att få saken klar med ens och rusade ut i köket, som hon gick och stod. Phebe var så upptagen av att polera de gamla eldgafflarna, att hon spratt till, när en röst utropade: Lukta på det här, smaka på det här, och titta på mig!

Phebe insöp rosenessansen, knaprade på karamellerna, som stoppades in i hennes mun, och stirrade med uppspärrade ögon på lilla Morgiana, som flög omkring i köket som en lysande papegoja.

— O, vad ni är fin! var allt, hon kunde säga, i det hon höll upp sina dammiga händer.

— Jag har massor av förtjusande saker där uppe, och jag skall visa er dem alla, och jag skulle dela jämt med er, om inte tant trodde, att de inte skulle vara er till nytta, så jag skall ge er någonting annat, och det fäster ni er väl inte vid, för jag tänker adoptera er, liksom Arabella blev i berättelsen. Blir det inte trevligt.

— Äh, miss Rose, har ni förlorat förståndet?

Inte underligt, att Phebe frågade det, ty Rose talade så fort och såg så egendomlig ut i sina nya kläder och var så ivrig, att hon inte kunde göra något uppehåll och förklara sig närmare. När hon såg Phebes förbryllade uppsyn, lugnade hon sig litet och sade i allvarlig ton:

— Det är inte rättvist, att jag skall ha så mycket och ni så litet, och jag vill vara så snäll mot er, som om ni vore min syster, för tant Peace säger, att vi i själva verket allesammans är systrar. Jag tänkte, att det skulle bli trevligare, om jag nu adopterade er så mycket jag kan. Vill ni vara snäll och låta mig göra det?

Till Roses ytterliga häpnad slog Phebe sig ned på

golvet och gömde ansiktet en hel minut i förklädet, utan att svara något.

— Bevara mig väl, nu känner hon sig stött, och jag vet inte, vad jag skall ta mig till! tänkte Rose, helt modlös vid detta emottagande av hennes förslag. Var snäll och förlåt mig! Det var inte min avsikt att sära era känslor, och jag hoppas, ni inte tror — stammade Rose i känslan av att hon, om möjligt, måste gottgöra sitt misstag.

Men Phebe beredde henne ytterligare en överraskning genom att låta förklädet falla ned och visa ett ansikte, som var idel småleenden trots tårarna, hon hade i ögonen, när hon lade båda armarna om Rose och sade, både skrattande och gråtande:

— Jag tycker, att ni är den raraste lilla flicka i världen, och jag låter er göra, vad ni vill med mig.

— Ni tycker således om min plan? Ni grät således inte för att jag föreföll beskyddande? Jag menade det verklighen inte så, sade Rose förtjust.

— Jag gissar, att jag tycker om den! Och jag grät, därför att aldrig någon förr varit så god mot mig, och jag kunde inte låta bli det. Och vad beskyddandet beträffar, så får ni gå på mig, om ni vill, jag bryr mig inte om det, sade Phebe i ett utbrott av tacksamhet, ty orden »vi är alla systrar», gingo direkt till hennes ensamma hjärta och värmdes det.

— Välan, nu kan vi leka, att jag är en god ande, som kommit upp ur lådan, eller ännu bättre, en vänlig fe, som kommit ner genom skorsten, och ni Askungen, som säger, vad ni önskar, sade Rose och försökte framställa frågan finkänsligt.

Phebe förstod det, ty hon besatt en hel del medfödd förfining, fastän hon kom från fattighuset.

— Jag tycker inte, att jag önskar mig något numera, miss Rose, förutom att hitta på ett sätt att visa er min tacksamhet för allt, ni gjort, sade hon, i det hon gned bort en tår, som trillade nedför hennes näsa på det mest oromantiska sätt.

— Men jag har ju inte gjort något annat än givit er lite karameller! Se här, ta lite till och åt dem, medan ni arbetar och tänker efter, vad jag kan göra för

er. Nu måste jag gå upp och plocka undan allt, så farväl, och glöm inte, att jag har adopterat er.

— Ni har givit mig det, som är bättre än karameller, och det kommer jag inte att glömma. Och efter att omsorgsfullt ha torkat sig om händerna fattade Phebe Roses ena lilla hand mellan dem, och sedan följde de svarta ögonen den sig avlägsnande gästen med ett uttryck av tacksamhet, som gjorde dem mycket milda och klara.

VI.

FARBROR ALECS RUM.

Strax efter middagen och innan hon ännu formulerat riktig bekantskap med alla sina nya ägodelar, föreslog d:r Alec, att de skulle företaga en åktur och avlämna den första sändningen gåvor till tanterna och kusinerna. Det var Rose gärna med om, ty hon var angelägen om att prova en viss mjuk burnus, som var försedd icke blott med en förtjusande liten huva, utan även med tofsar, som fladdrade åt alla håll.

Det stora ekipaget var fullproppat med paket, och till och med hos Ben på kuskbocken lågo indiska stridsklubbor, en väldig kinesisk drake och ett par polerade oxhorn från Afrika. Onkel Alec, som var mycket blå i anseende till kläderna och mycket brun i anseende till ansiktet, satt kapprak och betraktade med intresse de välbekanta platserna, under det att Rose, som kände sig ovanligt elegant och komfortabel, satt tillbakalutad, insvept i sin mjuka mantel, och lekte, att hon var en österländsk prinsessa, som företog en utfärd bland sina undersåtar.

På tre ställen blevo besöken mycket korta, ty tant Myras katarr var ovanligt svår, tant Clara hade en massa främmande, och tant Jane lade i dagen en sådan lust att diskutera Europas, Asiens och Afrikas befolkning, produktion och politik, att till och med d:r Alec blev rädd och gav sig i väg så fort som möjligt.

— Nu får vi trevligt! Jag hoppas, att gossarna är hemma! sade Rose med en suck av lättnad, när vagnen fortsatte upp till tant Jessies hus.

— Jag sparade det här besöket till sist, så att vi skulle träffa gossarna just hemkomna från skolan. Ja, där står Jamie på grinden och håller utkik efter oss. Nu får du se klanen samlas, ty de håller alltid ihop.

I samma ögonblick som Jamie såg de annalkande gästerna, uppgav han en gäll vissling, som besvarades från alla håll, allteftersom kusinerna kommo springande och ropade: »Hurra för farbror Alec!» De kasta sig som rövare över ekipaget, plundrade det på vartenda paket, togo de åkande till fånga och marscherade jublande in i huset med dem.

— Lilla mor! Lilla mor! De är här med massor av gotter! Kom genast ner och titta på roligheten! Fort! skreko Will och Geordie under ett allmänt avslitande av papper och snören, så att det ordentliga rummet snart var förvandlat till ett kaos.

Tant Jessie kom ner med mössan på endast till hälften men ett sådant strålande ansikte under den, att man snarare fann denna bortblåsande huvudbonad vara en förbättring än motsatsen. Hon hade knappast hunnit hälsa på Rose och doktorn, förrän gossarna omringade henne och var och en av dem pockade på att hon skulle titta på hans present och glädja sig med honom över den, ty »lilla mor» delade allt med dem. De stora hornen svängdes omkring henne, som om de skulle till att kasta henne upp i luften, stridsklubborna svingades över hennes huvud, som för att tillintetgöra henne, en häpnadsväckande samling från jordens alla kanter låg hopad i hennes knä, och sju ivriga pojkar pratade på en gång.

Men hon tyckte om det! Ja, för all del! Och hon satt där och smålog och beundrade och förklarade, helt oberörd av larmet, som kom Rose att hålla för öronen och d:r Alec att förklara, att han med ens skulle taga till flykten, om inte uppståndelsen lade sig. Denna hotelse kom larmet att avtaga, och medan farbrodern stod i ett hörn och tog emot tacksägelser, hade tanten i ett annat hörn ett förtroligt litet samtal med brorsdottern.

— Nå, kära barn, hur har du det nu? Bättre än för en vecka sedan, hoppas jag?

— Tant Jessie, jag tror, att jag blir mycket lycklig nu, när farbror kommit hem. Han gör de allra besynnerligaste saker, men han är så snäll mot mig, att jag icke kan undgå att älska honom. Och sedan kröp Rose närmare intill »lilla mor», omtalade allt, som hänt, och slöt med en hänförd skildring av lådans innehåll.

— Jag är mycket glad. Men Rose, jag måste varna dig för en sak — låt inte farbror Alec skämma bort dig!

— Men jag tycker om att bli bortskämd, tant lilla!

— Det betvivlar jag inte, men om du skulle utfalla dåligt, när året gått till ända, blir han klandrad, och hans experiment kommer att visa sig vara misslyckat. Det vore skada, icke sant? I all synnerhet som han vill göra så mycket för dig och kan göra det, om inte hans vänliga hjärta leder honom vilse.

— Det har jag aldrig kommit att tänka på, och jag skall försöka att inte bli bortskämd. Men *hur* skall jag kunna undvika det? frågade Rose ängsligt.

— Genom att inte klaga över de hälsosamma saker, han ger dig, genom att visa honom villig lydnad såväl som kärlek samt genom att till och med göra små offer för honom.

— Det skall jag verkligen försöka! Och får jag komma till dig, tant, när jag oroar mig för saker och ting? Farbror sade, att jag skulle göra det, och jag tror inte, att jag skulle vara rädd för dig.

— Det får du, min älskling! Det är här, som bekymmer bäst botas, och det är för det, som mödrar finnas till, inbillar jag mig. Och tant Jessie drog ned det lockiga huvudet mot sin axel med en öm blick, som utvisade, att hon visste, vad slags medicin barnet bäst behövde.

Det kändes så ljuvt och härligt, att Rose satt tyst en liten stund och njöt därav. Så sade en liten röst:

— Mamma, tror du inte, att Snokis skulle vilja ha några av mina snäckskal? Rose har givit Phebe några av sina vackra saker, och det var mycket snällt av henne. Får jag det?

— Vem är Snokis? frågade Rose och tittade upp.

— Min docka. Vill du titta på henne? frågade

Jamie, som tagit ett djupt intryck av historien om adoptering, han just hört.

— Ja. Jag är förtjust i dockor, men tala inte om det för gossarna, för då skrattar de åt mig.

— De skrattar inte åt mig, och de leker mycket med min docka, men hon tycker bäst om mig. Och Jamie sprang bort för att hämta sin älskling.

— Jag har tagit med mig min gamla docka hit, men jag har gömt undan den, därför att jag är för stor att leka med henne, men jag är så förtjust i henne, att jag inte kan förmå mig till att kasta bort henne, viskade Rose.

— Du får komma hit och leka med Jamies, när helst du har lust, för här uppe tror vi på dockor, sade tant Jessie och smålog för sig själv, som om hon tänkt på något roligt.

I detsamma kom Jamie tillbaka, och då förstod Rose småleendet, ty hans docka visade sig vara en fyra års flicka, som kom intravande så fort, som hennes knubbiga ben kunde bära henne, genast styrde kurs mot snäckskalen, samlade ihop en armbörda därav och sade med ett skratt, så att hennes små, vita tänder lyste:

— Alltsammans åt Dimmy och mig, Dimmy och mig!

— Det här är min docka. Är hon inte rar? frågade Jamie, där han stod med händerna på ryggen och de korta benen litet åtskilda -- en manlig ställning, som han lärt sig av bröderna.

— Det är en förtjusande docka. Men varför kallar ni henne Snokis? frågade Rose, som blev förtjust i denna nya leksak.

— Hon är en sådan nyfiken liten varelse och sticker alltid sin lilla näsa i allt, därför kallar vi henne Snokis. Det är ej något vackert namn, men det är uttrycksfullt.

Det var det verkligen, ty efter att ha undersökt snäckskalen högg den lilla tultan tag i allt, hon kunde finna, och fortsatte sina undersökningar, tills Archie ertappade henne med att suga på hans schackpjeser av elfenben för att se efter, om de inte voro av bröstsocker. Små bilder på rispapper påträffades hopknycklade i hennes små fickor, och hon var nära att krossa Wills strutsägg genom att försöka sitta på det.

— Hör du, Jim, ta henne härifrån! Hon är svårare än valparna, och vi kan inte ha henne här, befallde den äldre brodern, i det han lyfte upp lillan och överlämnade henne till pysen, som tog emot henne med öppna armar och de varnande orden: Det är bäst, att du ser dig för, för jag tänker 'doptera Snokis, liksom Rose gjort med Phebe, och då måste ni, stora grabbar, vara snälla mot henne.

— 'doptera på bara, baby, så skall jag ge dig en bur att ha henne i, i annat fall kommer du inte att ha henne kvar länge, för hon börjar bli värre än en apa. Och Archie återvände till de andra, under det att tant Jessie, som förutsåg en kris, föreslog, att Jamie skulle följa sin docka hem, eftersom hon var lånad och det var på tiden att hennes besök avslutades.

— *Min* docka är bättre än din, är hon inte? För hon kan gå och tala och sjunga och dansa, och din kan ingenting alls, sade Jamie, i det han med stolt min betraktade Snokis, som just då utförde en lustig liten jigg och samtidigt sjöng en liten visa.

Efter denna uppvisning drog hon sig tillbaka, eskorterad av Jamie, varvid båda framkallade ett ohyggligt larm genom att blåsa i sina snäckskal.

— Nu måste vi bege oss av, Rose, ty jag vill vara hemma före solnedgången. Vill du komma med på en åktur, Jessie? sade dr Alec, då larmet förtonade på avstånd.

— Nej tack, men jag ser, att gossarna vill röra lite på sig, så om du tillåter, får de eskortera er hem men inte följa med in. Det är endast tillåtet sön- och helgdagar.

Orden hade nätt och jämt kommit över tant Jessies läppar, då Archie kommenderade:

— Låt ordern gå vidare! Sadla hästarna! Raska på!

— All right! Och inom ett ögonblick fanns det inte ett spår av en pojke inom synhåll, utan endast allt papperet på golvet.

Kavalkaden lade i väg nedför backen med en hastighet, som kom Rose att klänga sig fast vid farbroderns arm, ty de feta gamla hästarna blevo livliga, när de sågo ponnierna piruettera omkring sig, och sprungo av alla krafter. Ben njöt av roligheten, och gossarna

gjorde sådana konststycken, att Rose till sist förklarade, att »cirkus» var det rätta namnet för dem.

När de komma fram till huset, suto de av och bildade häck tre på varje sida, under det att farbror Alec med största artighet hjälpte hennes nåd ut ur vagnen och uppför yttertrappan. Sedan saluterade klanen, steg åter till häst och red med ett vilt tjut nedför allén i vad de ansågo vara äkta arabstil.

— Det där var storartat, nu när det är över, sade Rose, i det hon tittade sig över axeln för att kunna se, hur tofsarna dansade av och an.

— Jag skall skaffa dig en ponni, så fort du är litet starkare, sade dr Alec, som småleende iakttog henne.

— O, jag skulle inte kunna rida ett av de där förskräckliga, bångstyriga små odjuren! De rullar så med ögonen och tar såna språng, att jag skulle dö av förskräckelse! utbrast Rose och knäppte med tragisk min ihop händerna.

— Är du en pultron?

— Ja, i fråga om hästar.

— Då får det vara. Men kom nu med och titta på mitt nya rum. Och därmed förde han henne med sig uppför trappan.

När Rose följde efter honom, kom hon att tänka på sitt löfte till tant Jessie och började ångra, att hon vägrat så bestämt. Hon ångrade sig betydligt mycket mer fem minuter senare, och det hade hon all anledning till.

— Se dig nu riktigt omkring och låt mig veta, vad du tycker om det, sade dr Alec, i det han öppnade dörren och lät henne stiga in först, under det att Phebe med en sopskyffel i handen försvann nedför baktrappan.

Rose ställde sig mitt i rummet och såg sig omkring med ett par ögon, som blevo allt klarare, medan de tittade, ty allt i rummet var förändrat.

Detta rum hade blivit utbyggt över biblioteksrummet och hade sedan stått obegagnat i flera år förutom vid jultiden, då huset varit fullproppat med gäster. Det hade tre fönster — ett åt öster, varifrån man hade utsikt över viken, ett åt söder, där hästkastanjerna svängde sina stora solfjädrar, och ett åt väster mot bergen och den nedgående solen. Där brann nu en purpurröd

solnedgång och uppfyllde rummet med sin glöd; havets dämpade mummel hördes, och en rödhakesångare kvitterade »God natt!» bland de knoppande träden.

Rose såg och hörde allt detta först och kände med barnets snabba instinkt dess skönhet; så omslöt hennes blick det förändrade utseendet hos rummet, som förr varit så dystert och ödsligt och nu var så uppfyllt av ljus och värme och enkel komfort.

Halm mattor betäckte golvet, och här och var låg en brokig fäll; de gamla eldtångerna blänkte framför eldstaden, där en sprakande brasa fördrev fukten ut ur det länge tillbommade rummet. Vilstolar och vanliga stolar av bambu stodo litet varstans och i vrårarna egendomliga små bord, ett med en vacker arbetskorg, ett annat med en skrivportfölj och ett tredje med en del böcker, som föreföllo bekanta. I en alkov stod en smal, vit säng, över vilken en härlig madonnabild hängde. Den till hälften fränskjutna japanska skärmen visade en läcker tvättsservis i blått och vitt på en marmorskiva, och alldeles invid stod det stora badkaret med en massa grova handdukar och en svamp, lika stor som Roses huvud.

— Farbror Alec måtte älska kallt vatten lika mycket som en anka, tänkte hon med en liten rysning.

Så vandrade hennes blick vidare till det höga skåpet, vars halvöppna dörr exponerade en frestande rad med lådor, hyllor och fack, som barn bruka vara så förtjusta i.

— En sådan präktig plats för mina nya saker! tänkte hon och undrade, vad farbrodern förvarade i detta cederskåp.

— O, ett sådant sött toalettbord! var hennes nästa utrop i tankarna, då hon kom fram till denna frestande plats.

En rund gammaldags spegel hängde över det med en förgylld örn i toppen, som i sin näbb höll knuten av ett blått band, varmed hölls uppe en muslingardin, nedfallande på ömse sidor om bordet. På det sistnämnda syntes små elfenbensborstar, två smala ljusstakar av silver, ett tändsticksställ av porslin, flera skålar för småsaker och — det mest imponerande av allt — en blå

sidendyna, kokett garnerad med spetsar och små skära rosenknoppar i hörnen.

Den dynan gjorde Rose ganska förvånad; det gjorde faktiskt hela toalettbordet, och hon tänkte just med ett litet småleende: Farbror Alec är en riktig dandy, men det hade jag aldrig kunnat tänka mig, när han öppnade dörren till en stor garderob, nonchalant viftade med handen och sade:

— Män tycker om gott utrymme för sina grejor. Tycker du inte, att det här bör räcka till för mig?

Rose tittade in och spratt till, ehuru hon endast såg sådant, som man vanligtvis finner i garderober — kläder och skodon, kappsäckar och koffertar. Ah! Men förstår ni, dessa kläder utgjordes av små svarta och vita klänningar, raden av skodon, som stodo nedanför, hade aldrig suttit på d:r Alecs fötter, ur den där gröna hattasken stack ett grått flor upp, och — ja, väskan, som hängde på dörren, var alldeles säkert hennes egen med ett hål i ena hörnet. Hon såg sig hastigt omkring i rummet och förstod nu, varför rummet förefallit henne alltför elegant för en man, varför hennes bibel och psalmbok lågo på bordet vid sängen och vad meningen var med de där rosenknopparna på den blåa dynan. Blixtnabbt förstod hon till sin förtjusning, att detta lilla paradís var iordningsställt enbart för hennes räkning, och som hon icke visste, hur hon skulle uttrycka sin tacksamhet, slog hon armarna om farbroderns hals och utbrast impulsivt:

— O, farbror, du är alldeles för god mot mig! Jag skall göra, vad du ber mig om — rida vilda hästar, ta iskalla bad och äta otäcka saker bara för att visa dig, hur tacksam jag är dig för det här rara, förtjusande, himmelska rummet!

— Du tycker således om det? Men varför tror du, att det är ditt, min stumpa? frågade d:r Alec i det han med belåten min slog sig ner och lyfte upp henne på sitt knä.

— Jag tror det ej, jag vet, att det är åt mig. Jag ser det i ditt ansikte, och jag känner mig, som om jag inte ens till hälften gjort mig förtjänt därav. Tant Jessie sade, att du skulle skämma bort mig och att jag inte fick låta dig göra det. Jag är emellertid rädd för

att det här ser så ut, och kanske — oj, oj, oj! — kanske jag, när allt kommer omkring, inte borde ha det här vackra rummet! Och Rose försökte se ut, som om hon skulle kunna vara nog hjältemodig att uppge det, om det var bäst.

— Jaså, jag har mrs Jessie att tacka för det! sade d:r Alec och försökte se barsk ut, ehuru han i själ och hjärta insåg, att hon hade rätt. Så smålog han sitt hjärtliga småleende, som lade sig som solsken över hans solbrända ansikte, och sade: Det här utgör en del av kuren, Rose, och jag låter dig få det här rummet, för att du skall kunna ta mina tre stora läkemedel på det bästa och lättaste sättet. Rikligt med sol, frisk luft och kallt vatten och dessutom litet arbete, ty Phebe skall visa dig, hur du skall hålla ordning i ditt rum, och hon skall även vara din lilla kammarjungfru såväl som din väninna och lärarinna. Tycker du, att det låter svårt och otrevligt, mitt barn?

— Nej, farbror, det låter mycket trevlig, och jag skall vinnlägga mig om att vara en lydig patient. Men jag tror verkligen inte, att någon skulle kunna vara sjuk i det här förtjusande rummet, sade hon med ett djupt andetag av lycka, då hennes blick vandrade från det ena vackra föremålet till det andra.

— Du tycker således bättre om min medicin än om tant Myras och vill inte kasta ut den genom fönstret, eh?

VII.

EN TRIPP TILL KINA.

— Kom med nu, lilla flicka! Jag har en ny dos för dig. Jag inbillar mig, att du inte får så lätt att ta in den som den förra, men efter en tid kommer du nog att tycka om den, sade d:r Alec ungefär en vecka efter den stora överraskningen.

Rose satt inne i sitt vackra rum, där hon med glädje hade tillbragt hela sin tid, om hon fått tillåtelse därtill, men hon tittade upp med ett småleende, ty hon hade upphört att känna fruktan för farbroderns läke-

medel och var alltid redo att pröva ett nytt. Det närmast föregående hade varit en samling lätta trädgårdsredskap, med vilka hon hjälpt honom att göra i ordning rabatterna, och medan hon arbetat, hade hon fått lära sig en massa trevliga saker om plantorna, ty fastän hon studerat botanik i skolan, hade dessa lektioner förefallit mycket torra i jämförelse med farbror Alecs livliga undervisning.

— Vad är det nu? frågade hon, i det hon utan minsta knot slog igen sitt syskrin.

— Saltvatten.

— Hur skall jag ta in det?

— Tag på dig den nya dräkten, miss Hemming skickade hem i går, och kom ned till stranden, så skall jag visa dig.

— Ja, farbror Alec, sade Rose lydigt, och medan hon begav sig av, tänkte hon med en rysning: Det är för tidigt för kallbad, så jag vet, att det har något att göra med den där förskräckliga båten.

Iförändrad av den nya blåa flanelldräkten, garnerad med vitt, och den lilla sjömanshatten med långa, fladdrande band kom henne att glömma den förestående prövningen ända tills en gäll vissling påminde henne om att farbrodern väntade. Då sprang hon genom trädgården ned till strandremsan, som hörde till egendomen, och där fann hon där Alec upptagen av en smal vit och röd båt, som gungade på det inströmmande tidvattnet.

— Det där är en vacker liten båt, och »Bonnie Belle» är ett vackert namn, sade hon och försökte låta bli att visa, hur nervös hon kände sig.

— Den tillhör dig, så sitt där i aktern och lär dig styra, tills du är mogen för att lära dig ro.

— Brukar alla båtar guppa så där? frågade hon och dröjde kvar på stranden, liksom för att knyta fast hatten säkrare.

— Jada. De kastas av och an som nötskal, när sjön är lite gropig, svarade sjömansonkeln, utan en aning om hennes hemliga ängslan.

— Är det gropigt i dag?

— Inte mycket. Det ser lite byigt ut österut, men oss gör det ingenting, förrän vinden vänder sig. Kom nu.

— Kan du simma, farbror? frågade Rose och grep honom i armen, när han fattade hennes hand.

— Som en fisk. Kom nu!

— O, var snäll och håll fast mig riktigt stadigt, tills jag kommer ner i båten. *Varför* har du aktern så långt ute? Återhållande flera små skrik av fruktan, kröp hon fram till bänken längst akterut, där hon satt och höll fast sig med båda händerna och såg ut, som om hon väntat, att varenda våg skulle medföra skeppsbrott.

Farbror Alec tog ingen notis om hennes rädsla, utan instruerade henne tåligt i konsten att styra, så att hon till sist var så upptagen av att komma ihåg, vilket-dera som var styrbord eller babord, att hon glömde att säga »Oj!» för var gång en stor våg plaskade mot båten.

— Vart skall vi fara nu? frågade hon, när vinden blåste henne rätt i ansiktet och några få kraftiga årtag förde dem halvvägs över den lilla viken.

— Om vi skulle bege oss till Kina?

— Är det inte en ganska lång färd?

— Inte såsom jag färdas. Styr omkring udden in i hamnen, så skall jag inom cirka tjugu minuter låta dig få se en skymt av Kina.

— Det skulle jag tycka om! Och Rose satt och undrade, vad han menade, medan hon njöt av att betrakta allt det nya, hon hade omkring sig.

Bakom dem sluttade den stora Tantkullen sakta upp mot lunden högst där uppe, och på den sida, som vette mot sjön, stodo välbekanta hus, ståtliga, hemtrevliga eller pittoreska. När de passerade udden, öppnade sig framför dem den stora viken, full med fartyg, och innanför den låg staden, vars tornspiror höjde sig över de med vimplar smyckade höga masterna.

— Skall vi dit in? frågade hon, ty hon hade aldrig förr sett den rika och idoga staden från denna sida.

— Ja. Det har just anlänt ett skepp från Kina till farbror Mac, och jag tänkte, att du skulle vilja bese det.

— O, det skulle jag vilja! Jag är förtjust i att gå omkring inne i magasinen tillsammans med farbror Mac och snoka; allt är så nytt och sällsamt för mig, och jag är särskilt intresserad av Kina, därför att du har varit där.

— Jag skall visa dig två äkta kineser, som just anlant. Jag är förvissad om att det kommer att roa dig att hälsa Whang Lo och Fun See välkomna.

— Be mig inte prata med dem, farbror, för jag kommer säkert att skratta åt deras lustiga namn och långa flåtor och sneda ögon. Var snäll och låt mig bara trava omkring efter dig — det tycker jag bäst om.

— Gott! Styr nu mot kajen, där det stora skeppet med den besynnerliga flaggan ligger. Det är *Rajan*, och om vi får, skall vi gå ombord där.

De begåvo sig in bland fartygen vid kajerna, där vattnet var grönt och stillastående och besynnerliga musslor växte på de slemmiga pålarna. Besynnerliga dofter slogo hennes näsa till mötes, och besynnerliga syner mötte hennes blick, men Rose tyckte om alltsammans och låtsade, att hon verkligen landade i Hongkong, när de gled fram till trappan i skuggan av den stora *Rajan*. Lådor och balar stego upp ur dess lastrum och transporterades i land av kraftiga män, som halade och skreko och slamrade med små kärror eller skötte lyftkranar med järnklor, som kommo ner, grepo tag i tunga kolli och svängde upp dem i luften, där stora dörrar svalde dem som munnar.

Dr Alec tog henne med sig ombord på skeppet, och hon fick det nöjet att sticka sin nyfikna lilla näsa i varenda åtkomlig vrå med risk av att bli krossad, borttappad eller dränkt.

— Nå, liten, vad skulle du tycka om att företaga en färd jorden runt på ett sådant här trevligt gammalt fartyg och i mitt sällskap? frågade farbrodern, när de sedan vilade sig en stund i kaptenens kajuta.

— Jag skulle tycka om att se världen men inte på ett sådant ostädat, luktande fartyg som det här. Vi skulle fara på en fin och trevlig lustjakt. Charlie säger, att det är rätta sättet, svarade Rose och såg sig ogillande omkring i den trånga kajutan.

— Du är inte någon äkta Campbell, om du inte tycker om lukten av tjära och saltvatten, och inte Charlie heller med sin luxuösa lustjakt. Kom nu med i land och chin-chin med det himmelska rikets söner.

Efter en förtjusande vandring genom de stora magasinerna, där de tittade och smakade var helst de kom-

mo åt, funno de farbror Mac och de gula herrarna inne på hans privatkontor, där prover, presenter, kuriositeter och nyanlända skatter av alla slag voro uppstaplade huller om buller.

Så fort som möjligt drog Rose sig tillbaka in i en vrå, där hon på ena sidan hade en porslinsgud, på den andra en grön drake och — vad som gjorde henne ännu mer förlägen — framför sig på en telåda Fun See, som stirrade på henne med sina svarta ögon, så att hon till sist inte visste, åt vilket håll hon skulle titta.

Mr Whang Loo var en äldre herre i amerikanska kläder och med hårpiskan virad om huvudet. Han talade engelska och pratade helt ivrigt och alldagligt med farbror Mac — så Rose betraktade *honom* såsom alldeles misslyckad. Men Fun See var en förtjusande kines från sina djonklika skor till knappen i pagodhaten, ty han hade ifört sig full stass och utgjorde en enda massa sidenjackor och vida byxor. Han var liten och tjock och vaggade lustigt; hans ögon voro mycket sneda, hans hårpiska lång, och så var även fallet med hans naglar; hans gula ansikte var knubbigt och skinande, och han var en alltigenom tillfredsställande kines.

Farbror Alec omtalade för henne, att Fun See hade kommit till Amerika för att få en amerikansk uppfostran och än så länge endast kunde tala helt litet pidschinsengelska, så hon måste visa sig vänlig mot den stackarn, ty han var bara en gosse, ehuru han såg nästan lika gammal ut som mr Whang Lo. Rose sade, att hon ville visa sig vänlig, men hon hade inte den avlägsnaste aning om hur hon skulle kunna roa den besynnerliga gästen, som såg ut, som om han klivit ut ur ett av rispapperslandskapen på väggen, och satt och nickade åt henne som en leksaksmandarin, så att hon knappast kunde hålla sig allvarsam.

Mitt under hennes artiga villrådighet fick farbror Mac se, hur de två ungdomarna längtansfullt stirrade på varandra, och han tycktes känna sig road av detta sätt att göra bekantskap under svårigheter. Han tog en låda från bordet och räckte den till Fun See med en tillsägelse, som tycktes göra denne mycket belåten.

Han klev ner från telådan och började ivrigt och skickligt packa upp den mindre lådan, under det att

Rose såg på och undrade, vad meningen var. Om en stund kom det fram ur emballagen en tekanna, som kom henne att knäppa ihop händerna av förtjusning, ty den föreställde en korpulent kines. Hans hatt var locket, hans hårpiska handtaget och hans pipa pipen. Den stod på fötter, som voro uppåtsvängda vid tårna, och småleendet över det feta, sömniga ansiktet var så likt det i Fun Sees, då han visade tekannen, att Rose icke kunde låta bli att skratta, vilket glädde honom mycket.

Två näpna koppar med fat och en fin röd bricka gjorde servisen fullständig och kom en att längta efter en kopp te, till och med på kinesiskt maner, d. v. s. utan socker och grädde.

När Fun ställt upp alltsammans på ett litet bord framför henne, antydde han medelst åtbörder, att det var en gåva till henne från farbrodern. Hon framförde sina tacksägelser på samma sätt, varpå han återvände till sin telåda, och som de icke hade något annat sätt att meddela sig med varandra, sutto de och smålogo och nickade åt varandra på ett lustigt sätt, tills Fun tycktes komma på en ny idé. Han hasade sig ned från sin sittplats och vaggade bort, varvid Rose hoppades, att han icke hade gått efter en stekt råtta, en stuvad hund eller något annat utländskt moj, som artigheten skulle nödsaka henne att äta.

Medan hon väntade på sin lustiga nya vän, inhämtade hon kunskaper på ett sätt, som skulle ha gjort tant Jane förtjust. Herrarna samtalade om allt möjligt, och hon hörde uppmärksamt på och lade på minnet mycket av vad hon hörde, ty hon längtade efter ett tillfälle att utmärka sig genom att kunna lämna nyttiga upplysningar, när man förebrädde henne hennes okunnighet.

Hon försökte just inpränta i sitt minne, att Amoy låg tvåhundraåttio mil från Hongkong, när Fun kom hasande tillbaka med vad hon trodde vara ett litet svärd, ända till han vecklade upp en ofantlig solfjäder och skänkte henne den med en massa kinesiska komplimanger, vars innebörd skulle ha roat henne ännu mer än ljudet, om hon endast kunnat förstå dem.

Hon hade aldrig förr sett en sådan häpnadsväckande solfjäder och ågnade sig genast åt att undersöka den.

Där fanns visserligen intet som helst perspektiv, men just det förlånade den ett särskilt behag i Roses ögon, ty på ett ställe satt en förtjusande dam med blåa strumpstickor i håret uppe på spiran till en ståtlig pagod. På ett annat ställe tycktes en förtjusande bäck strömma in genom dörren till en fet herres hus och ut genom hans skorsten. På ett tredje ställe gick en mur i sicksack, som en blixtpålysning upp till himmeln, och en fågel med två stjärntar tycktes sitta och ruva på en fiskare, vars båt just stötte på grund mot månen.

Det var en alltigenom fascinerande tingest, och hon hade till Funs stora tillfredsställelse kunnat sitta där hela eftermiddagen och vifta, om icke dr Alecs uppmärksamhet plötsligt riktats på henne därigenom att den stora soffjädern fläktade håret ned i ögonen på honom och påminde honom om att de måste ge sig i väg. Så det vackra porslinet blev åter nedpackat, Rose vecklade ihop sin soffjäder, några paket utsökt te för de gamla damernas räkning stuvades ned i dr Alecs fickor, och de begåvo sig av, sedan Fun hälsat dem med »tre böjningar och nio knackningar», såsom de i hans hemland hälsa kejsaren eller »himmelens son».

— Jag känner mig, som om jag verkligen hade varit i Kina, och jag ser säkerligen så ut, sade Rose, när de gled ut ur skuggan av *Rajan*.

Det gjorde hon verkligen, ty mr Whang Loo hade givit henne ett kinesiskt paraply, farbrodern Alec hade skaffat några kulörta lyktor till hennes balkong, den stora soffjädern låg i hennes knä, och teservisen vilade vid hennes fötter.

— Det här är ej något dumt sätt att studera geografi, eller hur? sade farbrodern, som lagt märke till hur uppmärksamt hon åhört samtalet.

— Det är ett mycket trevligt sätt, och jag tror verkligen, att jag i dag inhämtat mer om Kina än under alla mina lektioner i skolan, fast jag där brukade rabbla upp svaren så fort jag kunde. Ingen förklarade något för oss, så allt, jag kommer ihåg, är, att te och silke kommer därifrån och att kvinnorna ha små, små fötter. Jag såg, att Fun tittade på mina, och han måste ha tyckt, att de är ofantliga, sade Rose, i det hon med plötsligt förakt såg på sina bastanta kängor.

— Vi skall plocka fram kartor och jordgloben, så skall jag visa dig några av mina resor och samtidigt berättas lite historier. Det blir det näst bästa sättet efter att själv resa.

— Du är så förtjust i att resa, att jag inbillar mig, att du finner det mycket enformigt här, farbror. Vet du, vad tant Plenty säger? Jo, att du nog ger dig av igen om ett å två år.

— Det är mycket antagligt.

— O je! Vad *skall* jag då ta mig till? suckade Rose i en ton av förtvivlan, som kom d:r Alecs uppsyn att stråla av förtjusning, när han sade i menande ton:

— Nästa gång tar jag mitt lilla ankare med mig. Hur passar det dig?

— Verkligen, farbror?

— Verkligen, brorsdotter.

Rose hoppade till av glädje, så att båten började vaggas, och då lugnade hon sig hastigt. Men hon satt där strälände av förtjusning och försökte tänka efter vilken av några hundra frågor hon skulle framställa först, då d:r Alec pekade på en båt, som hastigt hann fatt dem, och sade:

— Så bra de där kamraterna ror! Titta på dem och ge akt på hur de bär sig åt, så att du sedan kan göra likadant.

»Stormfågeln» var bemannad med ett halvt dussin hurtiga sjömän, klädda i blåa skjortor och blankklädershattar, översållade med stjärnor och ankaren.

— Så bra de ror, och de är ändå bara gossar. Åh, jag tror, att det är *våra* gossar! Ja, jag ser Charlie skratta över axeln. Ro, farbror, ro! O, var snäll och gör det, så att de inte hinner fatt oss! utropade Rose, som var så ivrig, att paraplyet så när gått över bord.

— Gott! Nu bär det i väg! Och det bar i väg med långa, stadiga årtag, så att »Bonnie Belle» kilade fram genom vattnet.

Gossarna rodde av alla krafter, men d:r Alec skulle ha nått fram till udden först, om inte Rose i sin iver försinkat honom genom att rycka i styrlinan på ett högst osjömansaktigt sätt, och just när hon fått roddret rätt, blåste hatten av henne. Det gjorde slut på kapprodden, och medan de ännu höllo på att fiska upp

hatten, kom den andra båten långsides med de muntra unga beckbyxorna upplagda för någon rolighet.

— Fångade du en krabba, farbror?

— Nej, en blåfisk, svarade han i det han lade den drypande hatten på ett säte för att torka.

— Vad har ni haft för er?

— Sett Fun.*

— Bra svarat, Rose! Jag förstår, vad du menar. Vi tänker ta honom upp till oss, för att han skall visa, hur man skickar upp den stora draken, för vi förstår oss inte på den riktigt. Men är han inte väldigt skojig?

— Nej, Fun är liten.

— Seså, sluta nu att skämta, och visa oss, vad du har fått.

— Den där solfjädern kan du använda som segel.

— Låna dandyn ditt paraply, för han avskyr att få sin vackra näsa solbränd.

— Hör du, farbror, tänker du ställa till en fest med kulörta lyktor?

— Nej, jag tänker ha en fest på smörgås, för det är tedags. Om det där svarta molnet inte drar bort, får vi snart en stormby, så det blir bäst, att ni skyndar er hem så fort som möjligt, för annars blir din mor orolig, Archie.

— Ja, ja, skepparn! God natt, Rose. Kom ofta ut på sjön, så skall vi lära dig allt, du behöver känna till om rodd, löd Charlies blygsamma inbjudan.

Så skildes båtarna åt, och över vattnet kom från »Stormfågels» besättning en vers ur »Därdikterna», som gossarna voro så förtjusta i.

VIII.

OCH VAD DEN LEDDE TILL.

— Farbror, skulle du kunna låna mig tjugufem cents? Jag skall betala igen dem, så fort jag får mina

* Fun = rolighet, lustighet.

fickpengar, sade Rose, när hon samma dag på kvällen kom inskyndande i biblioteksrummet.

— Jag tror, att jag kan det, och jag kommer inte att kräva dig på någon ränta, så du behöver inte göra dig någon brådska med att betala igen dem. Kom tillbaka hit och hjälp mig att ordna de här böckerna, om du inte har något trevligare för dig, svarade d:r Alec, i det han gav henne pengarna med denna villighet, som är så förtjusande, när vi be om smålån.

— Jag kommer tillbaka om en minut. Jag har längtat så efter att ordna mina böcker, men jag har inte vågat röra dem, för du ruskar alltid på huvudet, när jag läser.

— Jag kommer att ruska på huvudet, när du skriver, om du inte gör det bättre, än när du skrev den här katalogen.

— Jag vet, att det är dåligt, för jag hade så bråttom, när jag gjorde det, och jag har bråttom nu också. Och Rose kilade sin väg, glad att undslippa en uppsträckning.

Men hon fick den, när hon kom tillbaka, ty farbror Alec satt alltjämt med rynkad panna över bokförteckningen. Så pekade han på titlarna, vilka liksom berusade ragglade nedför sidan, och frågade i sträng ton:

— Skall det här betyda »Pulvriserade ben», min nådiga?

— Nej, farbror — det skall vara »Det förlorade paradiset».

— Det gläder mig att höra det, för jag började tro, att du hade för avsikt att studera medicin eller lantbruk. Och vad är det här? »Babies förkläden» är allt, jag kan få det till.

Rose tittade skarpt på klottret och tillkännagav sedan med en uppsyn av överlägsen visdom:

— Åh, det står »Bacons essäer».

— Jag ser, att miss Power inte lärde er något så gammalmodigt som att skriva. Titta på den här lilla anteckningsboken, tant Plenty givit mig, och se, så vacker och tydlig hennes stil är. Hon gick i en vanlig flickskola och fick lära sig några få nyttiga saker väl — det är bättre än att ha en hum om ett halvt dussin s. k. högre ämnen, tar jag mig den friheten att tycka.

— Jag är dock säker på att jag i skolan ansågs vara en intelligent flicka och lärde mig allt, jag fick undervisning i. Luly och mig var de första i alla ämnen, å särskilt fick vi beröm för franska och musik och sånt, sade Rose, som kände sig betydligt kränkt av farbroderns kritik.

— Kanske det, men om din franska inte var bättre än din engelska, anser jag berömmet oförtjänt, mitt kära barn.

— Men farbror, vi studerade engelsk grammatik, och jag kunde analysera satsdelarna riktigt utmärkt. Miss Power brukade ta fram oss, när det kom folk dit. Jag kan inte inse annat än att jag talar lika bra som de flesta flickor.

— Jag antar, att du gör det, men vi talar allesammans aldeles för slarvigt. Tänk efter ett ögonblick och säg mig sedan, om dessa uttryck är korrekta — »Luly och mig», »och sånt» och »lika bra som de flesta flickor».

Rose drog i sin favoritlock och trutade med munnen, men måste medge, att hon hade orätt, och sade efter en paus, som hotade att bli tryckande:

— Jag antar, att jag borde ha sagt »Luly och jag» »och sådant», gissar jag.

— Tack! Och om du vill vara snäll och utelämna »gissar jag», så kommer jag att tycka ännu bättre om min lilla yankeeflicka. Hör nu på, Rose. Jag ger mig inte ut för att vara exemplarisk i fråga om något, och du får gärna slå ned på min grammatik, mitt sätt och min moral, så ofta du anser mig ha orätt, och jag kommer att tacka dig för det. Jag här i årtal strövat omkring här i världen och blivit likgiltig, men jag vill, att min flicka skall bli, vad jag kallar väluppfostrad, även om hon på ett helt år inte studerar annat än det allra nödvändigaste. Låt oss vara grundliga, oavsett hur långsamt vi skrider framåt.

Han talade så allvarligt och såg så ledsen ut över att ha förargat henne, att Rose slog sig ned på armstödet till hans stol och sade i näpet ångerfull ton:

— Jag är så ledsen, farbror, att jag blev sur, när jag borde ha tackat dig för att du hyser ett sådant intresse för mig. Jag gissar — nej, jag anser, att du

har rätt i att man bör vara grundlig, för jag brukade förstå en hel del bättre, när pappa gav mig några lektioner, än när miss Power skyndade på mig genom så många. Jag försäkrar dig, att mitt huvud brukade vara ett sådant sammelsurium av franska och tyska och historia och aritmetik och grammatik och musik, att jag emellanåt var rädd för att det skulle spricka. Det förvånar mig inte alls, att det värkte. Och hon förde handen upp till det, som om blotta tanken på »sammelsuriet» kom henne att känna yrsel.

— Och dock har jag för mig, att det anses vara en utmärkt skola, och jag vågar påstå, att den även skulle vara det, om icke den i mörker trevande damen ansåg det nödvändigt att proppa sina elever fulla som julkalkoner i stället för att uppföda dem på ett helt naturligt och sunt sätt. Det är felet med de flesta amerikanska skolor, och de stackars små huvudena kommer att fortsätta att värka, tills vi fått lära oss bättre.

Detta var en av d:r Alecs käpphästar, och Rose var rädd, att han skulle ge sig av i galopp, men han tyglade sig och gav hennes tankar en annan riktning genom att säga:

— Kom nu och sitt och läs högt för mig. Mina ögon är trötta, och det är angenämt att sitta här vid brasan, medan regnet strömmar ned där ute och tant Jane domderar där uppe.

Rose tyckte om att läsa högt och bjöd honom med nöje på det kapitel i »Nicholas Nickleby», i vilket misserna Kenwigs ta sin franska lektion. Hon gjorde sitt allra bästa, ty hon kände på sig, att hon skulle bli ut-satt för kritik, och hoppades, att hon icke skulle bli befunnen bristfällig i detta liksom i så mycket annat.

— Skall jag fortsätta, farbror? frågade hon, när kapitlet var avslutat.

— Ja, om du inte är trött, kära barn. Det är ett nöje att höra på dig, för du läser ovanligt bra, löd svaret, som uppfyllde hennes hjärta med stolhet och glädje.

— Tycker du verkligen det, farbror? Jag är så glad! Pappa lärde mig, och jag läste i timmatal högt för honom, men jag tänkte, att han kanske tyckte om det bara därför att han höll av mig så.

— Det gör jag också. Men du läser ovanligt bra, och

det gläder mig mycket, ty det är något mycket sällsynt och jag sätter högt värde därpå. Kom och sätt dig i den här bekväma låga stolen — belysningen är bättre här, och jag kan rycka dig i håret, om du läser för fort. Jag ser, att du kommer att lända din gamla farbror till stor tröst såväl som till heder.

De hade just avslutat ännu ett kapitel, när bullret av vagnshjul sade dem, att tant Jane skulle bege sig av. Men innan de hunnit ut för att möta henne, blev hon synlig i dörröppningen, där hon i sin regnkappa tog sig ut som en ovanligt stor mumie och glasögonen lyste som kattögon under kapuschongen.

— Just vad jag tänkte! Klemar bort den där barnungen och låter henne sitta uppe sent och läsa smörja. Jag hoppas verkligen, Alec, att du känner vikten av det ansvar, du tagit på dig, sade hon med ett slags bister tillfredsställelse över att se, hur saker och ting gingo illa.

— Jag tror mig ha kommit till insikt därom, syster Jane, svarade d:r Alec, i det han ryckte på axlarna och kastade en humoristisk blick på Roses strålande ansikte.

— Det är sorgligt att se en stor flicka ödsla så med de dyrbara timmarna. Mina gossar har arbetat hela dagen, och jag hyser inte minsta tvivel om att Mac alltjämt är upptagen av sina böcker, under det att jag misstänker, att du inte fått en enda lektion, sedan du kom hit.

— Jag har haft fem lektioner i dag, tant, löd Roses oväntade svar.

— Det gläder mig att höra. Törs jag fråga i vad?

Rose såg mycket allvarlig ut, när hon svarade:

— I navigation, geografi, aritmetik, grammatik och i konsten att inte fatta humör.

— Besynnerliga lektioner, tycker jag. Jag skulle gärna vilja veta, vad du lärt dig av denna besynnerliga blandning.

Det lyste till av odygd i Roses ögon, när hon med en humoristisk blick på farbrodern svarade:

— Jag kan inte omtala allt för dig, tant, men jag har inhämtat en hel del nyttiga upplysningar om Kina, som du kanske kommer att tycka om, i all synnerhet dem om te. De bästa sorterna är Lapsing Souchong,

Assam Pekoe, Ankoe, Blommigt Pekoe, Howquas blandning, Doftande Caper, Padral, svart Congou och grönt Twankey. Shanghai ligger vid floden Woosung. Hongkong betyder »Sötvattnets stad» och Singapore »Lejonets stad». »Chops» är de båtar, de bor i, och de dricker te ur små tefat. De förnämsta produkterna är porslin, te, kanel, schalar, tenn, tamarinder och opium. De har vackra tempel och besynnerliga gudar, och i Kanton finns de heliga grisarna, fjorton stycken, mycket stora och alla blinda.

Verkan av detta utbrott var häpnadsväckande. Det tog helt och hållet vinden ur tant Janes segel, så att hon icke hade ett ord att säga. Hon stirrade ett ögonblick på Rose genom glasögonen, och efter ett hastigt: Åh, verkligen? steg hon upp i sitt ekipage och åkte därifrån, smått förbryllad och mycket stukad. Hon hade blivit det i ännu högre grad, om hon sett sin förkastlige broder dansa en triumfpolka genom hallen med Rose till tack för att hon för en gångs skull tystat ned fiendens batterier.

IX.

PHEBES HEMLIGHET.

— Varför småler du så för dig själv, Phebe? frågade Rose en morgon, då de tillsammans städade hennes rum.

— Jag tänkte på en trevlig liten hemlighet, jag känner till, och kunde inte låta bli att småla.

— Får jag veta den någon gång?

— Det gissar jag.

— Kommer jag att tycka om den?

— Jo, något!

— Händer det snart?

— Någon gång denna vecka.

— Jag vet, vad det är! Gossarna kommer att ha fyrverkeri den fjärde juli och kommer då att överraska mig med något. Är det inte så?

— Det vore att skvallra ur skolan.

— Gott, jag kan vänta. Men säg mig bara en sak — är farbror med därom?

— Ja, naturligtvis! Det händer aldrig något roligt, utan att han är med.

— Då är det bra och kommer säkert att bli roligt.

Rose gick ut på balkongen för att skaka fällarna, och när hon gjort det några gånger, lutade hon sig mot räcket och tittade på sina plantor.

— Vad står prinsessan där och drömmer om? frågade dr Alec och kastade upp en blomma till henne.

— Jag önskar, att jag kunde företa mig något trevligt denna vackra dag — någonting nytt och intressant, ty vinden kommer mig att känna mig glad och uppsluppen.

— Om vi skulle ta och ro över till ön? Jag ämnade mig över dit i eftermiddag, men om du har lust, kan vi ge oss av med ens.

— Det har jag! Det har jag! Jag kommer om femton minuter, farbror. Jag *måste* först ställa i ordning mitt rum, för Phebe har en hel del att uträtta.

När Rose kom ned till båten, höll farbror Alec på att lyfta ned en stor korg i den, och innan de begivit sig av, kom Phebe springande med ett besynnerligt, knöligt bylte, insvept i en regnkappa.

— Kunde ni inte göra paketet mindre, Phebe? frågade farbror Alec med en misstänksam blick på byllet.

— Nej, sir, inte i en sådant hast, svarade Phebe.

— Näja, det duger till barlast. Var snäll och glöm inte biljetten till mrs Jessie.

— Nej, sir. Jag skall skicka i väg den. Och Phebe sprang uppför strandbanken, som om hennes fötter varit försedda med vingar.

— Vi skall först ta oss en titt på fyrbåken, för du har inte varit där ännu, och den är värd ett närmare beskådande. När vi är färdiga med det, blir det bra nog varmt, och vi lunchar under träden på ön.

De stannade länge i fyrtornet, ty dr Alec tyckte inte ha någon brådska att bege sig av och tittade gång på gång genom sin kikare, som om han väntat att få se något märkvärdigt på sjön eller i land. Klockan var

över tolv, innan de voro framme vid ön, och Rose var färdig för sin lunch, långt innan hon fick den.

— Farbror, jag känner något slags stekos, sade Rose plötsligt, när hon en halvtimme senare höll på att plocka undan kvarlevorna efter lunchen.

— Det gör jag också. Det är fisk, tror jag. För ett ögonblick sutto båda med näsorna i vädret och nosade som hundar. Så sprang d:r Alec upp med beslut-sam min. Nej, det här duger inte! Ingen har tillåtelse att vara här på ön, utan att ha bett oss om lov. Jag måste se efter, vem det är, som vågar steka fisk på mina ägor.

Med korgen på ena armen och byltet på den andra marscherade han i väg fram mot den förrådiska lukten, till synes ursinnig som ett lejon, under det att Rose följde efter honom under sitt paraply.

— Vi är Robinson Crusoe och hans Fredag, som skall gå och se efter, om vildarne har kommit, sade hon om en stund.

— Och det har de! Två tält och två båtar, så sant jag lever! Det är alldeles uppenbart, att de där sko-jarne tänker ha roligt!

— Det borde vara flera båtar och inga tält. Jag undrar, var fångarna är?

— Där finns spår efter dem. D:r Alec pekade på de fisknackar och stjärtar, som lågo kastade i gräset.

— Och där är ännu fler, sade Rose skrottande, i det hon utpekade en scharlakansröd hög, som såg ut som humrar.

— Vildarne håller förmodligen nu på att äta upp sina offer. Hör du inte, hur knivarna skramlar i tältet där borta?

— Vi borde smyga oss fram och kika in; Crusoe var försiktig, förstår du, och Fredag alldeles vettskrämd, tillade Rose.

— Men den här Crusoe tänker kasta sig över dem utan hänsyn till följderna. Om jag blir dödad och uppäten, tar du korgen och springer ner till båten. Det finns så mycket proviant i den, att den räcker för hem-färden åt dig. Därmed smög farbror Alec sig fram till tältet, kastade in byltet, som om det varit en bomb, och röt med tordönsstämma: Pirater, ge er!

Ett dån, ett skrik, ett skratt, och ut rusade vildarne, svängande knivar och gafflar och kycklingben och tennmuggar, kastade sig över inkräktaren och bearbetade honom skoningslöst, i det de ropade: Du kommer för tidigt! Vi är inte halvfärdiga! Du har förstört alltsammans! Var är Rose?

— Här är jag, svarade en halvkvävd röst, och de sågo Rose sitta på högen av baddräkter av röd flanell, som hon tagit för humrar och på vilken hon fallit ner i ett utbrott av munterhet, när hon uppdagat, att kanibalerna voro hennes egna kusiner. Ni gräsliga pojkar! Ni överrumplar mig alltid på något löjligt sätt, och jag blir alltid narrad, därför att jag inte är van vid sådana upptåg. Farbror är lika svår som ni andra, och det är väldigt roligt, sade hon, när gossarne skockade sig kring henne.

— Du skulle inte ha kommit förrän i eftermiddag, och mamma skulle ha varit här och tagit emot dig. Nu är allt utom ditt tält i en röra. Det ställde vi i ordning med ens, och nu kan du sitta där och titta på, när vi arbetar, sade Archie, som efter vanligheten gjorde *les honneurs*.

— Eftersom det är lite fuktigt här, tror jag, att jag stiger upp, sade Rose, när uppståndelsen lagt sig litet. Flera fiskiga händer hjälpte henne, och medan Charlie med en åra spred ut baddräkterna över gräset, sade han: Vi tog oss en ordentlig doppning före middagen, och jag sade åt pysarne, att de skulle bre ut de här till torkning. Hoppas, att du också tagit med dig din baddräkt, Rose, för nu hör du till humrarna, förstår du, och det blir väldigt skojigt att lära dig dyka, flyta och trampa vatten.

— Jag har ingenting — började Rose, men blev avbruten av »pysarne», d. v. s. Will och Geordie, som kommo med det stora byltet, som blivit så illa åtgånget i fallet, att en badkappa av röd flanell hängde ut i ena ändan och en blå morgonrock i den andra, under det att knölnarna visade sig vara en toalettnecessär, galoscher och en silvermugg.

— O, den där baksluga Phebe! Det här var hennes hemlighet, och hon byltade ihop de här sakerna, sedan jag gått ned till båten! utbrast Rose med tindrande ögon.

— Gissar, att någonting gått sönder, för en glasbit ramlade ut, sade Will, då de lade ned byltet vid hennes fötter.

— Vem har nånsin sett en flicka gå nånstans utan en spegel. Vi alla har inte en med oss, tillade Mac med manligt förakt.

— Dandyn har en — efter badet ertappade jag honom bakom ett träd, sysselsatt med att snygga upp sin peruk, inföll Geordie och hytte med fingret åt Steve, som ögonblickligen tystade ned honom medelst ett rapp med en trumpinne, han just polerat.

— Seså, ni lata lantkrabor! Till verket, annars blir vi inte färdiga, tills mamma kommer! För Rose in i tältet och visa henne allt, prins. Mac och Steve, ni kilar i väg efter resten av halmen. Och ni, smågrabbar, dukar av bordet, om ni stoppat i er så mycket, ni orkar. Farbror, jag skulle vilja ha ditt råd i fråga om gränslinjerna och den lämpligaste platsen för köket.

Alla lydde hövdingen, och Rose eskorterades till sitt tält av Charlie, som ägnade sig åt hennes tjänst. Hon var förtjust i sitt kvarter och ännu mer i det program, han utvecklade för henne, medan de arbetade.

— Vi kamperar alltid ute någon gång under ferierna, och i år tyckte vi, att vi skulle försöka ön. Den ligger bra till hands, och vårt fyrverkeri kommer att ta sig bra ut härifrån.

— Skall vi stanna här över den fjärde? Tre hela dagar! O, vad det blir roligt!

— Herreje, vi brukar ofta vara ute en vecka i ett sträck, vi stora, men i år ville pysarne med, så vi lät dem göra det. Vi har väldigt skojigt, såsom du snart skall komma under fund med, för vi har en grotta och leker kapten Kidd (en beryktad sjörövare) och har skeppsbrott och kapplöpningar och sådant. Archie och jag har egentligen vuxit ifrån sånt numera, men vi gör det för att roa barnen, tillade Charlie, som plötsligt kom ihåg sina sexton år. Något mer, jag kan göra för dig, kusin?

— Nej tack. Jag tror, att jag låter resten vara, tills tant kommer, och följer med och hjälper dig någon annanstans, om jag får.

— Ja visst, kom med och titta på köket. Kan du

laga mat? frågade Charlie, i det han visade vägen till den klippvrå, där Archie höll på att sätta upp ett soltält.

— Jag kan laga till te och rosta bröd.

— Välan, vi skall lära dig steka fisk och koka stuvning. Nu ordnar du de här pannorna och kastrullerna smakfullt och snyggar upp lite, för tant Jessie påyrkar att få uträtta lite av arbetet, och jag vill, att det skall se hyggligt ut här.

Klockan fyra var lägret i ordning, och de uttrötade arbetarna slogo sig ned på Utkiksklippan för att hålla utkik efter mrs Jessie och Jamie, som aldrig var långt borta från mammans förklädesband.

I samma ögonblick som båten kom i sikte, hissades öfloggan och blåjackorna hurrade glatt, något de i sin egenskap av unga amerikaner gjorde vid varje möjligt tillfälle. Denna välkomsthälsning besvarades med viftningar av en näsduk och ett gällt »Hurra! Hurra! Hurra!» av en liten beckbyxa, som stod upp i båten och manligt viftade med sin hatt, under det att modersanden höll honom säkert i baken.

När Kleopatra landsteg från sin gyllene galär, blev hon icke hjärtligare emottagen än »lilla mor», när hon fördes till sitt tält av ungdomarna, av kärlek till vilka hon småleende fann hon sig tre dygns saknad av all komfort, under det att lille Jamie omedelbart slöt sig till Rose och försäkrade henne om sitt beskydd mot alla de faror, som kunde ansätta henne.

Tant Jessie, som av lång erfarenhet visste, att pojkar *alltid* äro hungriga, föreslog snart, att de skulle äta kvällsvard, och grep sig an med att göra i ordning den, insvept i ett väldigt förkläde och med en av Archies gamla hattar över sin mössa. Rose hjälpte till och försökte visa sig lika flink som Phebe, ehuru det särskilda bord, hon skulle duka, inte gjorde den saken lätt.

— Jag trodde aldrig, att jag skulle tycka om att diska, men det gör jag, sade Rose, när hon efter kvällsvarden satt i en båt och lojt sköljde av tallrikar i sjön och vaggade sakta, medan hon torkade dem.

— Lilla mor är mycket noga; *vi* ger dem en duvning med sand och torkar av dem med en bit papper. Det är det allra bästa sättet, tycker *jag*, svarade Geordie, som vilade i en annan båt långsides hennes.

— Vad Phebe skulle tycka om det här! Det förvånar mig, att farbror inte lät henne följa med.

— Jag tror, att han försökte det, men Debby var sur och vresig och sade, att hon inte kunde avvara henne.

— Hon borde ha lite ledigt, liksom vi andra. Det är för illa att hon inte får vara med! Denna tanke återvände till Rose flera gånger under kvällens lopp, ty Phebe skulle ha bidragit mycket till den lilla konsert, de hade i månskenet, skulle ha blivit road av de historier, de berättade, ha gissat gåtorna och skrattat av hela sitt hjärta åt lustigheterna.

Långt efter det att de andra somnat, låg Rose vaken, helt upprörd av allt det nya omkring henne och en tanke, som kommit till henne. Långt borta hörde hon en kyrkklocka i staden slå tolv. Tant Jessie låg tungt insomnad med Jamie hoprullad som en kattunge vid hennes fötter, och ingendera rörde sig, när Rose i sin morgonrock smög sig ut för att se, hur världen tog sig ut vid midnatt. Hon fann den mycket härlig och slog sig ned på en käxlåda för att njuta därav med hjärtat uppfyllt av sin ålders hela oskyldiga sentimentalitet. Lyckligtvis fick dr Alec se henne, innan hon hunnit förkyla sig; som han icke kände någon fruktan för vålnader, gick han lugnt fram, och när han såg, att hon var klarvaken, lade han handen på hennes glänsande hår och sade:

— Vad gör min flicka här?

— Njuter, svarade hon, utan att bli det minsta förskräckt.

— Jag undrar, vad hon tänkte på med så allvarlig uppsyn?

— Den där historien, du berättade om sjömannen som överlämnade sin plats på flotten åt kvinnan och den sista vattendroppen åt det stackars barnet. Mäniskor, som gör offer, blir mycket älskade och beundrade, inte sant? frågade hon allvarligt.

— Ja, om det är ett verkligt offer. Men många av de modigaste blir aldrig kända och prisade. Det förminskar icke deras skönhet, ehuru det kanske gör dem svårare, för vi tycker alla om medkänsla.

— Du har nog gjort många? Skulle du vilja omtala ett för mig?

— Mitt senaste var att sluta röka, löd det mycket oromantiska svaret.

— Varför gjorde du det?

— Dåligt exempel för pojkar.

— Det var mycket snällt av dig, farbror. Blev det dig svårt?

— Till min skam måste jag medge, att det blev det. Men en vis gammal gosse sade en gång i tiden: Det är nödvändigt att handla rätt, men det är icke nödvändigt att vara lycklig.

— Ett verkligt offer är ju att uppge något, som man tycker mycket om, eller hur? sade Rose efter att ha funderat en stund.

— Ja.

— Att göra det aldeles av sig själv därför att man älskar en annan person högt och vill, att den skall vara lycklig?

— Ja.

— Och göra det med glatt mod och icke fästa sig vid, om priset icke kommer?

— Ja, mitt kära barn, det är självupppoffringens sanna anda. Du tycks fatta den, och jag vågar påstå, att du får många tillfällen här i livet att pröva den verkliga varan. Jag hoppas, att de inte blir svåra. Men gör ett nu och gå och lägg dig, min flicka, ty annars blir du sjuk i morgon, och då kommer tanterna att säga, att det inte var nyttigt för dig att vara med om den här utflykten.

X.

ROSES OFFER.

Det var verkligen »skojigt» på Campbells ö, och följande dag deltog Rose, såsom Charlie förutsagt, i allt, likt den som njuter riktigt intensivt av vart enda ögonblick.

Efter middagen ansågs en siesta erforderlig, och man lade sig i tälten eller ute, allteftersom man hade lust, varvid gossarne sågo ut som krigare som slumrade, där de fallit.

De äldre hade just försjunkit i en ordentlig lur, då de yngre åter voro på benen, utvilade och redo för ytterligare bedrifter. En liten vink skickade i väg dem alla till grottan, där de funno bågar och pilar, stridsklubbor, gamla svärd och skilda relikier av intressant slag. Uppkrupen på en hög klippa med Jamie bredvid sig för att »förklara» saker och ting för henne, åsåg Rose en rad spännande scener, uppförda med stor livlighet och historisk noggrannhet av hennes begåvade släktingar.

Kapten Cook blev på det mest nervkittlande sätt mördad av infödingarna på Owhyhee. Kapten Kidd begravde mitt i natten ofantliga skatter i en kittel och sköt ned de två trofasta skurkar, som delade hemligheten med honom. Simbad kom i land där och upplevde mångfaldiga äventyr, och otaliga vrak beströdde sandstranden.

Rose tyckte, att detta var de mest spännande drama, hon någonsin bevittnat, och när föreställningen avslutades med en stor balett av invånare från Fidjiöarna, vilkas barbariska tjut skrämde fiskmåsarna, hade hon inga ord för sin förtjusning.

Ännu en simtur, ännu en munter kväll på kliporna, varifrån de kunde iakttaga de utgående ångarna och de återvändande lustbåtarna, avslutade den andra dagen och sände var och en tidigt till sängs för att vara redo för morgondagens festligheter.

— Archie, hörde jag icke farbror be dig ro hem i morgon bittida efter mjölk och annat?

— Jo. Varför frågar du det?

— Var snäll och låt mig följa med. Jag har något av största vikt att ordna. Du vet ju, att jag blev bortförd i största hast, viskade Rose, då hon önskade kusinen god natt.

— Jag är med om det, och jag gissar, att Charlie icke har något däremot.

— Tack! Glöm inte att stå på min sida i morgon, när jag ber er därom, och säg ingenting till någon an-

nan än Charlie. Lova det, sade Rose så ivrigt, att Archie intog en dramatisk attityd och utbrast: Jag svär det vid denna måne!

— Hysj! Det är bra! Gå din väg. Och Rose försvann med belåten min.

Archie stod på hennes sida följande morgon, och hennes anhållan blev beviljad, eftersom gossarne genast skulle komma tillbaka. De begåvo sig i väg, och Rose viftade farväl till öborna med smått fundersam min, ty ett hjältemodigt beslut glödde inom henne och själv-uppoffringens anda skulle visas på ett nytt och rörande sätt.

Medan gossarne hämtade mjölken, sprang Rose in till Phebe, befallde henne att lämna diskningen, ta på sig hatten och lämna fram till d:r Alec en biljett, som skulle förklara Roses något besynnerliga uppförande. Phebe lydde, och när hon gick ned till båten, följde Rose med henne och sade gossarne, att hon inte var färdig ännu men att några av dem kunde komma över och hämta henne, när hon hängde upp något vitt på sin balkong.

Efter en del invändningar begåvo de sig av för att bli emottagna med mycken överraskning av öborna. Biljetten, Phebe lämnade fram, var av följande innehåll:

»Kära farbror! Jag ämnar i dag intaga Phebes plats och låta henne ha så roligt, hon kan få. Var snäll och fäst dig inte vid vad hon säger, utan behåll henne kvar och säg åt gossarne, att de för min skull skola vara mycket snälla mot henne. Tro inte, att det är lätt för mig att göra det här; det är mycket svårt att uppege den bästa dagen av alla, men jag tycker, att det vore så själviskt av mig, om jag skulle ha allt roligt och Phebe ingenting alls, så därför önskar jag göra detta offer. Låt mig göra det och skratta inte åt mig; jag önskar verkligen inte bli prisad för det, och jag vill verkligen göra det. Hälsningar till er alla från
Rose.»

— Gud välsigne det kära barnet! Ett sådant ädelmodigt hjärta hon har! Skall vi fara över och hämta henne, Jessie, eller låta henne få sin vilja fram? frågade d:r Alec, då den första överraskningen, uppblandad med munterhet, lagt sig.

— Låt henne vara i fred, och förstör inte hennes lilla offer. Hon menar det, det vet jag, och det bästa sätt, varpå vi kan visa vår högaktning för hennes ansträngning, är att göra dagen så trevlig som möjligt för Phebe. Hon har verkligen gjort sig förtjänt därav. Och mrs Jessie gjorde ett tecken åt gossarne, att de skulle återhålla sin missräkning och anstränga sig att roa Roses gäst.

Det var endast med svårighet, de lyckades förhindra, att Phebe begav sig direkt hem; hon förklarade, att hon inte skulle kunna ha det minsta roligt utan miss Rose.

— Hon kommer inte att hålla ut hela dagen, utan jag kan slå vad om hur mycket som helst, att vi får se henne komma roende hit före middagen, förklarade Charlie, och de övriga voro så övertygade därom, att de resignerat funno sig i förlusten av festligheternas drottning, förvissade om att den endast skulle bli av kort varaktighet.

Men timme följde på timme, och ingen signal blev synlig på balkongen, ehuru Phebe iakttog den förhoppningsfullt. Ingen förbiroende båt förde tillbaka rymsmerskan, ehuru mer än ett par ögon höll utkik efter det glänsande håret under den runda hatten, och solnedgången kom utan att medföra någon Rose.

Under tiden hade Rose tillbragt en lugn, arbetsam dag, hjälpt Debby att passa upp tant Peace och energiskt motsatt sig tant Plentys försök att skicka henne tillbaka till den lyckliga ön. Det hade känts hårt på morgonen att komma in från den strålande världen utanför med fladdrande flaggor, dånande kanoner och knallande ryska smällare och alla redo att fira festdagen och i stället diska koppar, medan Debby brummade och tanterna veklagade. Det var mycket hårt att se dagen skrida fram och veta, hur munter varje stund måtte vara på andra sidan viken och hur ett enda ord skulle kunna föra henne dit hon längtade av helt sitt hjärta. Men det kändes allra hårdast, när kvällen kom, tant Peace sov, tant Plenty hade en väninna på besök i salongen, Debby slog sig ned på verandan för att njuta av skådespelet, och det icke återstod något annat för den lilla flickan att göra än att sitta ensam på sin

balkong och se på hur de muntra raketerna kilade upp från ön, kullen och staden, under det att musikkårer spelade och båtar, fullpackade med glada människor, ilade av och an i den ostadiga belysningen.

Det måste erkännas, att då fördunklade en eller två tårar de blåa ögonen, och vid ett tillfälle då hela ön upplystes för ett ögonblick och hon tyckte sig se tälten, sänktes det lockiga huuvdet mot balkongräcket och en klarvaken vattenkrasse hörde en liten viskning:

— Jag hoppas, att någon önskar, att jag vore där!

Tårarna voro emellertid alldeles försvunna, och hon åsåg, hur kullen och ön svarade varandra med vad Jamie kaliade »väsare, sicksackare och sprickare», då farbror Mac kom ut till henne och sade:

— Seså, barn, tag på dig din kofta eller kappa eller vad det heter, och följ med mig. Jag kom hit för att hämta Phebe, men tant säger, att hon är borta, så nu vill jag ha dig i stället med för att titta på mitt fyrverkeri. Jag har ställt i ordning det för din skull, så du får inte gå miste om det, för då känner jag mig besviken. Jag har Fun med mig i båten. Så Rose följde med ner till båten, där den lille kinesen väntade med en lustig lykta och narrade henne att brista i skratt åt hans lustiga försök att uttrycka sina känslor på pidginengelska. Kyrkklockorna i staden slogo nio, när de svängde in i viken, och öns fyrverkeri tycktes vara över, ty ingen raket besvarade det sista romerska ljus, som lyste från Tantkullen.

— Hoppas mina karlar inte råkat ut för några träkigheter där uppe, mumlade farbror Mac. Så tillade han med ett belåtet litet skratt, när en gnista lyste till: Nej, där kommer det! Titta, Rose, och säg, vad du tycker om det här. Jag har sagt till om det särskilt för att hedra dig.

Rose tittade av alla krafter och såg gnistan växa, så att den såg ut som en gyllene vas; så sköto gröna blad upp och sedan glödde en karminröd blomma med strålgans i mörkret.

— Är det en ros, farbror? frågade hon och knäppte i sin förtjusning ihop händerna, när hon kände igen den vackra blomman.

— Ja, naturligtvis! Titta nu omigen och gissa, vad

det här skall bli, sade farbror Mac, som skrattade och njöt av allt som en pojke.

En krans av vad som först tycktes vara purpur-röda kransar blev synlig under vasen, men Rose gis-sade, vad de skulle föreställa. Hon reste sig upp i bå-ten, stödd mot hans axel, och utbrast:

— Tistlar, farbror! Skotska tistlar! Det är sju stycken — en för var gosse! O, så stilig! Och hon skrattade, så att hon föll ner på botten av båten och stannade där, tills det lysande skådespelet upphört.

 XI.

STACKARS MAC!

Roses offer hade misslyckats i ett hänseende, ty fastän de äldre älskade henne ännu mer för det, blevo gossarna icke inspirerade av den plötsliga högaktning, som hon hade väntat. Faktum var, att hon kände sig mycket kränkt av att höra Archie säga, att han inte kunde se någon mening däri, och prinsen tilldelade henne ytterligare ett slag genom att tillägga, att hon var »den besynnerligaste kyckling, han någonsin sett».

Det kom emellertid en tid, när Rose, helt omedvetet, förvärvade sig icke blott sina kusiners högaktning, utan även deras tacksamhet och tillgivenhet.

Strax efter öpisoden fick Mac solsting och var mycket sjuk en tid. Han kryade emellertid till sig igen, men just när familjen började glädja sig däråt, kastade ett nytt bekymmer sin skugga över dem alla. Stackars Macs ögon började krångla. Och det hade de verkligen anledning till, ty han hade överansträngt dem, och all-denstund de aldrig varit riktigt starka, ledde de nu dub-belt.

Ingen vågade omtala för honom, vad den framstå-ende ögonläkare, som varit där, sagt, och gossen för-sökte bemanna sig med tålmod och tänka, att några få veckors vila skulle häva flera års överansträngning.

Han var förbjuden att ens se åt en bok, och som

detta var hans största förtjusning, pinades stackars vurmen svårt. Alla voro redo att läsa högt för honom, och till en början tävlade gossarne om denna ära. Men alltefter som vecka följde på vecka och Mac alltjämt var dömd till sysslolöshet och ett förmörkat rum, avtogs deras nit, och den ena efter den andra svek. Det var hårt för de livliga gossarne mitt under sommarlovet, och ingen klandrade dem, när de åtnöjde sig med korta besök, utträttande av ärenden och uttryck av varm medkänsla.

De äldre gjorde sitt bästa, men farbror Mac var mycket upptagen, tant Jane läste i begravningsston, så att man omöjligen kunde höra på henne länge, och de andra tanterna voro alla upptagna av sina egna bestyr, ehuru de bjödo gossen på alla de läckerheter, de kunde hitta på.

Farbror Alec var i sig själv en hel härskara, men han kunde icke ägna hela sin tid åt sjuklingen, och om icke Rose varit, hade det gått stackars vurmen illa. Hennes vänliga röst lämpade sig för honom, hennes tålmod tröt aldrig, hennes tid tycktes icke vara av minsta värde, och hennes iver och vänlighet voro mycket tröstande. Timme efter timme satt hon i det förmörkade rummet med en enda ljusstrimma över boken och läste högt för gossen, som låg där med en skärm över ögonen och under tystnad njöt av det enda nöje, som spred litet ljus över dessa dystra dagar. Emellanåt var han retlig och svår att göra till lags, emellanåt brummade han, därför att Rose icke kunde reda sig med de svåra böcker, han ville höra, och ibland var han så dyster och nedslagen, att det sved i hennes hjärta. Under alla dessa prövningar fällde Rose icke modet, utan gjorde allt för att vara honom till lags. När han kinkade, var hon tålig, när han brummade, knogade hon ihärdigt genom de torra sidorna — d. v. s. i ett hänseende voro de icke torra för henne, ty ljudlösa tårar föllo då och då ned på dem; och när Mac började försjunka i dystra tankar, tröstade hon honom med så förhoppningsfulla ord, som hon vågade erbjuda.

Han sade inte mycket, men hon visste, att han var henne tacksam, ty hon passade bättre än någon annan för honom. Om hon kom för sent, var han otålig; när

hon måste gå, kände han sig alldeles övergiven; och när det trötta huvudet värkte som värst, kunde hon alltid få honom att somna genom att nynna de gamla sånger, hennes far älskat så högt.

— Jag vet inte, *vad* jag skulle ta mig till utan barnet, sade tant Jane ofta.

— Hon är värd mer än alla de där bråkiga grabbarna tillsammans, brukade Mac tillägga och treva med handen för att känna efter, om den lilla stolen stod på sin plats, tills hon kom.

Den sortens belöning tyckte Rose om, och så fort hon började känna sig trött, var en enda blick på den gröna skärmen, det rastlösa, lockiga huvudet och de stackars famlande händerna tillräcklig att röra hennes vecka hjärta och inge hennes trötta röst ny styrka.

Hon visste icke, hur mycket hon inhämtade — både av böckerna, hon läste högt ur, och av de dagliga offer, hon gjorde. Berättelser och poesi utgjorde hennes förtjusning, men Mac hade intet intresse för dylikt, och eftersom hans favoriter grekerna och romarna voro portförbjudna, fick han åtnöja sig med resebeskrifningar, biografier och de stora uppfinningarnas och upptäckternas historia. Rose föraktade till en början hans smak, men blev snart intresserad av Livingstones äventyr, Hobsons spännande öden i Indien, Watts, Arkwrights och Fultons provningar och triumfer.

En vacker morgon, när Rose slog sig ned med en tjock volym, »Franska revolutionens historia», och Mac klämpade omkring i rummet som en blind björn, stannade han plötsligt framför henne och frågade:

— Vad är det för datum i dag?

— Den sjunde augusti, tror jag.

— Mer än hälften av sommarlovet har gått, och jag har bara fått en vecka av det! Det är hårt, tycker jag. Och han stönade.

— Ja, det är det, men det kommer flera sommarlov, som du kanske kan njuta av.

— Kanske! Jag *skall* det! Tror kanske den där gamla fossilen, att jag tänker sitta inburad här mycket längre?

— Jag gissar, han gör det, såvida inte dina ögon tillfrisknar fortare, än vad de hittills gjort

— Har han sagt något mer på senaste tiden?

— Jag har inte träffat honom, förstår du. Skall jag börja? Den här boken ser riktigt trevlig ut.

— Läs på bara! Mig är allting likgiltigt. Och Mac kastade sig ned på den gamla soffan, där hans tunga huvud kändes lättast. Rose började läsa helt ivrigt och lyckades oväntat väl klara de outtalbara namnen, tänkte hon, ty hennes åhörare rättade henne inte en enda gång och låg så stilla, att hon trodde, att han var djupt intresserad. Men mitt i en fin mening hejdades hon därav att Mac satte sig upp, ställde ned båda fötterna på golvet med en duns och sade barskt och ivrigt:

— Stanna! Jag hör inte ett ord, och du kan lika väl hämta andan och besvara några frågor.

— Vad är det? frågade Rose oroligt, ty hon tänkte på något och fruktade, att han visste, vad det var. Hans nästa ord utvisade, att hon gissat rätt.

— Hör på — jag vill veta en sak, och du *måste* tala om den för mig.

— Var snäll och —

— Du *måste*, annars tar jag av mig skärmen och stirrar så hårt jag kan rätt in i solen. Seså! Och han reste sig till hälften, som för att utföra hotel sen.

— Jag skall det — o, jag skall det, om jag kan! Men gör ingenting så vanvettigt! utbrast Rose i största förtvivlan.

— Gott! Hör på då, och kom inte med några undvikande svar, liksom alla andra gör. Tyckte inte doktorn, att mina ögon var sämre, när han var här förra gången? Mor vill inte säga det, men du *måste!*

— Jag tror, att han gjorde det, stammade Rose.

— Jag kunde just tänka mig det! Sade han, att jag skulle kunna börja i skolan vid nästa termins början?

— Nej, Mac, sade hon mycket sakta.

— Ah! Det var allt, men Rose såg, hur kusinen pressade ihop läpparna och drog ett djupt andetag, som om han fått ett hårt slag. Han bar emellertid sin missräkning tappert och frågade om en stund i fast ton: Hur snart tror han, jag *kan* börja arbeta igen?

Det var hårt att nödgas besvara den frågan! Men Rose visste, att hon *måste* det, ty tant Jane hade för-

klarat, att hon *icke* kunde göra det, och farbror Mac hade bett henne meddela den stackars gossen sanningen på ett skonsamt sätt.

— Inte på bra många månader.

— Hur många? frågade han med ett slags patetisk vresighet.

— Ett år kanske.

— Ett helt år! Jag beräknade ju att vara färdig med min studentexamen till dess. Mac sköt upp skärmen och stirrade på henne med förfärade ögon, som dock snart började blinka och slogos ned för ljusstrålen.

— Det hinner du gott med. Nu måste du ge dig till tåls och laga, att dina ögon blir riktigt bra, annars kommer de att besvära dig omigen, när du kanske har svårare att skona dem, sade hon med tårar i ögonen.

— Det går inte an! Jag *vill* studera och bli färdig på något sätt. Det är bara dumheter, att jag skall vila mig så länge. Doktorerna tycker om att hindra en, om de kan. Men jag uthärdar det ej — jag gör det ej! Och han slog sin knutna hand i kudden, som om det varit den hårdhjärtade läkaren han bearbetat.

— Hör nu på, Mac, sade Rose mycket allvarligt. Du vet ju, att du skadat dina ögon genom att läsa vid eldsljus och i skymningen, och nu får du betala för det — det har doktorn sagt. Du *måste* vara försiktig och göra, som han säger, i annat fall blir du — blind.

— Nej!

— Jo, det är sant, och han ville, att vi skulle tala om för dig, att endast absolut vila kan bota dig. Jag vet, att det är förskräckligt hårt, men vi vill alla hjälpa dig; jag skall läsa högt för dig hela dagen och leda dig och passa upp dig och försöka göra det lättare för dig. — Hon tystnade, ty det var uppenbart, att han *icke* hörde ett ljud. Ordet »blind» tycktes ha bedövat honom alldeles, ty han låg så orörlig, att Rose blev förskräckt.

Om en stund kom ett halvkvävt ljud från kudden och gick direkt till hennes hjärta — den mest patetiska snyftning, hon någonsin hört. »Franska revolutionen» ramlade ned på golvet, hon sprang fram till soffan, föll på knä och sade med den moderliga ömhet, flickor känna för hemsökta varelser:

— O, min kära Mac, du får inte gråta! Det är så

skadligt för dina stackars ögon. Lyft upp huvudet från den där heta kudden och låt mig svalka det. Det förvånar mig inte alls, att du känner dig så där, men var snäll och gråt inte. Jag skall gråta i ditt ställe — *mig* skadar det ej!

Medan hon talade, drog hon med milt våld bort kudden och såg den gröna skärmen krossad och fläckad av de få heta tårar, som förrådde, hur bitter missräkningen hade varit. Mac kände hennes medkänsla, men som han var gosse, tackade han henne ej för den, utan satte sig upp och sade, i det han försökte gnida bort de förrådiska tårarna med jackärmen:

— Bråka inte — svaga ögon blir alltid tåriga. Det är inget fel med mig.

Rose skrek till och grep honom i armen.

— Rör dem ej med den där grova rockärmen! Lägg dig ned och låt mig badda dem, så är du snäll. Då är ingen skada skedd.

— De svider riktigt gement. Hör du, du talar väl inte om för de andra grabbarna, att jag burit mig åt som en barnunge? tillade han.

— Nej, naturligtvis inte! Men vem som helst kan väl bli uppskakad vid tanken på att bli — att råka ut för något sådant. Du bär det storartat, och förstår du, det blir inte ens hälften så svårt, när du är van därvid. För resten är det endast för en tid, och du kan ha mycket trevligt för dig, även om du inte kan studera. Du blir kanske tvungen att gå med blåa glasögon. Blir det inte skojigt?

Och medan Rose uttalade alla de tröstens ord, hon kunde hitta på, baddade hon försiktigt ögonen och den heta pannan.

— Homeros var blind, och detsamma var Milton, men det oaktat utträttade de något, som kom deras namn att gå till eftervärlden, sade Mac för sig själv i högtidlig ton, ty icke ens omnämmandet av de blåa glasögonen förmådde framtrolla ett småleende.

— Pappa hade en tavla, föreställande Milton diktande för sina döttrar. Det var en mycket vacker tavla, tyckte jag, anmärkte Rose i allvarlig ton.

— Jag skulle kanske kunna studera, om någon läste

högt för mig. Tror du, att jag så småningom kan det? frågade han med en plötslig glimt av hopp.

— Det vågar jag påstå, om du endast blir tillräckligt stark i huvudet. Det där solstinget var farligt, förstår du, och doktorn säger, att din hjärna måste vila.

— Jag måste tala med den gamla gossen nästa gång han kommer hit och ta reda på vad jag får göra. Då vet jag, vad jag har att rätta mig efter.

— Låt mig nu sjunga lite för dig, så somnar du kanske, och dagen förefaller dig kortare, sade Rose, i det hon tog en solfjäder och slog sig ned bredvid honom.

— Ja, kanske. Jag sov inte mycket i natt, och när jag sov, drömde jag allt möjligt. Hör du, tala om för de andra, att jag vet av det och att det är bra och att jag inte vill, att de pratar därom med mig eller tjuiter över mig. Det är allt. Sjung nu på, så skall jag försöka sova. Önskar, att jag kunde sova ett helt år och vakna kurerad!

— O, det önskar jag också! Rose sade detta med en sådan känsla och övertygelse, att Mac trevade efter hennes förklade och höll fast en snibb därav, som om det berett honom lindring att känna, att hon var i hans närhet. Men han sade endast: Du är en rar liten själ, Rose. Låt mig höra »Björkarna» — den är så sömn-givande, att jag alltid dåsar av.

XII.

»DE ANDRA GRABBARNA».

Rose talade icke om för »de andra», vad som för-siggått, och ingen »tjöt» över Mac. Han hade sitt sam-tal med doktorn och hämtade föga tröst därav, ty han fann, att »vad han fick göra», var ingenting alls, ehuru utsikten till att om allt gick väl, han längre fram skulle få återupptaga sina studier, gav honom styrka att bära det närvarandes bekymmer. Efter att ha beslutat sig för att göra detta uppförde han sig så väl, att alla blevo

förvånade, ty ingen hade misstänkt den lugne vurmen för en sådan manlighet.

Gossarne togo ett djupt intryck av såväl den hem-sökelse, som vilade över honom, som av hans sätt att bära den. De voro mycket snälla mot honom men inte alltid så värst förståndiga i sina försök att roa och muntra upp honom, och Rose fann honom ofta nedstämd efter en kondoleansvisit av klanen. Hon intog alltjämt sin plats som första sjuksköterska och föreläserska, ehuru gossarne på ett oregelbundet sätt gjorde sitt bästa.

Mac började snart tycka, att ingen kunde sköta om honom så bra som Rose, och Rose å sin sida började hålla av sin patient mycket, ehuru hon till en början ansett just denne kusin minst tilldragande av de sju. Han var inte artig och förständig som Archie eller glad och vacker som prins Charlie eller fin och tjänstvillig som Steve eller lustig som »pysarne» eller smeksam och tillgiven som lilla Jamie. Han var sträv, förströdd, likgiltig i fråga om sin klädsel, bortkommen och ganska burdus, inte alls angenäm för en kräsen, skönhetsälskande flicka som Rose.

Men när tråkigheterna kommo över honom, upptäckte Rose många goda egenskaper hos denne sin kusin och lärde sig att känna icke blott medlidande utan även aktning och kärlek för stackars vurmen, som försökte vara tålig, modig och vid gott humör och fann det svårare, än någon anade med undantag av hans lilla sjuksköterska, som såg honom i hans dystraste ögonblick.

Sommarlovet var nu nästan slut, och den tid när-made sig, då Mac skulle bli lämnad utanför den lyckliga skolvärld, där han trivdes så väl. Det gjorde honom betydligt nedstämd, och kusinerna ansträngde sig att muntra upp honom, i all synnerhet en eftermiddag, när de alla tycktes få ett anfall av tillgivenhet. Jamie kom traskande med en korg björnbär, som han »plockat alldeles ensam», vilket även framgick av skråmorha på hans fingrar och fläckarna på hans läppar. Will och Geordie kommo med sina hundvalpar för att fördriva de långa timmarna, och de tre äldsta gossarne kommo för att diskutera base-ball, cricket och annat sådant,

som var i hög grad lämpligt att påminna sjuklingen om vad han måste försaka.

Rose hade följt med farbror Alec ut och åkt, men hennes tankar voro hela tiden hos gossen, och så fort hen kom tillbaka, sprang hon upp till honom för att finna allt i ett tillstånd av största förvirring.

Valparna gnällde, småpojkarne lekte, och de stora gossarna pratade alla på en gång; rullgardinerna voro uppdragna, bären kringspridda, Macs skärm till hälften av, hans kinder blossande, hans humör retligt och hans röst den högljuddaste av alla, medan han disputerade med Steve om att låna ut vissa högt uppskattade böcker, som han icke längre kunde använda.

Nu var saken den, att Rose betraktade detta såsom sitt speciella konungarike och slog ned på inkräktarne med en energi, som gjorde dem häpna och med ens kom tumultet att upphöra. De hade aldrig sett henne ond förut, och verkan därav var häpnadsväckande och dessutom komisk, ty hon drev hela skaran av gossar ut ur rummet, som då en förtörnad liten höna försvarar sin avkomma. De små gossarne flydde hals över huvud ut ur huset, men de tre äldre drogo sig tillbaka till nästa rum och väntade där, i förhoppning att få förklara saken och be om ursäkt. Medan de väntade, iaktog de genom den på glänt stående dörren, vad som försiggick, och gjorde — kort men uttrycksfullt — sina anmärkningar därom.

— Jag skall säga er en sak, gubbar — vi har inte varit på långt när tillräckligt hyggliga mot Rose, och det måste vi gottgöra på något sätt, sade Archie, som hade en mycket utvecklad manlig hederskänsla i fråga om att betala skulder, till och med till en flicka.

— Jag är förfärligt ledsen över att jag gjorde narr av hennes docka, när Jamie plockade fram den och när hon grät över den döda kattungen. Flickor *är* emellanåt sådana gäss och kan inte hjälpa det, sade Steve, som uppriktigt erkände sin överträdelse och var fullt redo att gottgöra den.

— Jag skall på mina knän be henne om förlåtelse för att jag behandlat henne, som om hon vore en barnunge. Men vad det gör henne ursinnig! När jag tänker rätt på saken, är hon emellertid endast två år yngre

än jag. Men hon är så liten och nått, att hon alltid förefaller mig som en docka. Och prinsen blickade ned från sin svindlande höjd av fem fot och fem tum, som om Rose varit en pygmé i jämförelse med honom.

— Den dockan har ett riktigt gott litet hjärta, och hon vet också, vad hon vill. Mac säger, att hon fattar somliga saker fortare än han, och mor tycker, att hon är en ovanligt rar flicka, ehuru hon inte känner till allt här i världen. Du behöver inte ta dig någon ton, Charlie, fast du *är* lång, för Rose tycker bättre om Archie än om dig, och hon sade, att hon gör det, därför att han bemöter henne med mera aktning än du.

— Steve ser så ursinnig ut som en stridstupp, men bli inte ivrig, min son, för det tjänar ingenting till. Alla tycker naturligtvis om hövdingen bäst — det bör de göra, och jag skall klå den, som inte gör det. Så lugna dig, dandy, och bättra dig själv, innan du slår ner på andra. Sålunda talade och sade prinsen med stor värdighet och fullkomlig godmodighet, under det att Archie såg blygsamt smickrad ut över släktingarnes goda tanke och Steve tystnade i känslan av att ha gjort sin plikt som kusin och bror. Det följde en paus, under vilken tant Jane kom in i andra rummet, i sällskap med en rikligt uppdukad tebricka, och redo att mata sin avkomma, enär detta var något, hon icke ville dela med andra.

— Om du har några minuter att avvara, innan du går, barn, vore jag dig tacksam, om du ville göra Mac en ny skärm, för den, han har, är det bärfäcker på, och han måste vara snygg, ty i morgon skall han gå ut, om det är litet mulet, sade mrs Jane.

— Ja, tant, svarade Rose så undergivet, att gosarne knappast kunde tro, att det var samma röst, som strax förut i sträng ton kommenderat: Ge er ögonblick-ligen i väg härifrån allesammans!

De hade icke tid att draga sig tillbaka utan opas-sande brådska, innan hon kom in i rummet och utan ett ord slog sig ned vid arbetsbordet. Det var lustigt att se de blickar, de tre stora pojkarne kastade på den lilla flickan, som satt där och trädde grönt silke på en nål. De ville alla ge uttryck åt sin ånger, men ingen visste, hur han skulle börja, och det framgick tydligt av

Roses uppsyn, att hon ämnade hålla på sin värdighet, tills de vederbörligen förödmjukat sig. Tystnaden började bli tryckande, då Charlie, som besatt den borne syndabockens medfödda älskvärdhet, långsamt sjönk på knä framför henne, slog sig för bröstet och sade i förkrossad ton:

— Var snäll och förlåt mig den här gången, så skall jag aldrig mer göra om det!

Det blev svårt att hålla sig allvarsam, men Rose lyckades göra det och svarade allvarligt:

— Det är Mac, inte mig, du skall be om förlåtelse, och det skulle inte förundra mig, om du hade mycket att be honom om förlåtelse för med allt det där ljuset och bråket och pratet om sådant, som oroade honom.

— Tror du verkligen, kusin, att vi skadat honom? frågade Archie i bekymrad ton, under det att Charlie sjönk ned i en ångerfull hög bland bordsbenen.

— Ja, det gör jag, för han har fått en ohygglig huvudvärk, och hans ögon är lika röda som — som den här påsen, svarade Rose.

Steve slet sig i håret — bildligt talat — ty han ryckte i sin halsduk, så att den kom i oordning, enär det var den tyngsta botgöring, han kunde ålägga sig utan några förberedelser. Charlie sträckte ut sig raklång och bad i melodramatisk ton, att någon skulle föra bort honom och hänga honom, men Archie, som kände sig mest illa däran, sade ingenting, förutom det att han lovade sig själv, att han skulle läsa högt för Mac, tills hans egna ögon voro lika röda som ett dusin påsar.

När Rose såg den hälsosamma verkan av sin behandling, mjuknade hon litet och tyckte, att hon kunde låta brottslingarne få en liten glimt av hopp. Det var henne emellertid omöjligt att låta bli att trampa litet på prinsen — åtminstone i ord — ty han hade sårat hennes känslor oftare, än han visste. Så hon knackade honom i huvudet med fingerborgsen och sade med uppsynen hos en oändligt överlägsen varelse:

— Var inte fånig, utan res dig upp, så skall jag ge dig något bättre att göra än att ligga på golvet och damma ner dig.

Charlie satte sig lydigt på en pall vid hennes fötter,

de andra syndarna makade sig närmare för att uppfånga de visdomens ord, som föllo från hennes läppar, och Rose, som kände sig blickad av denna smickrande ödmjukhet, tilltalade dem på sitt allra moderligaste sätt.

— Gossar, om ni verkligen vill visa er goda mot Mac, kan ni göra det på detta sätt: Prata inte om sådant, som han inte får göra, och tala inte om hur roligt ni haft, när ni gått och slagit era löjlige bollar kors och tvärs. Skaffa er några trevliga böcker och läs dem högt för honom, tala uppmuntrande om skolan och erbjud er att så småningom hjälpa honom studera. Ni kan göra det bättre än jag, för jag är bara en flicka och får inte läsa latin och grekiska och annat sådant, som man får huvudvärk av.

— Ja, men du kan göra många saker bättre än vi — det har du bevisat, sade Archie i en ton av gillande, som gjorde Rose förtjust, fast hon inte kunde låta bli att ge Charlie ännu en duvning genom att säga med en knyck på nacken:

— Det gläder mig, att ni tycker det, fast jag är »en besynnerlig kyckling»!

Dessa förkrossande ord kommo prinsen att gömma sitt ansikte i blygsel och Steve att sträcka på sig i det stolta medvetandet, att de icke voro ämnade åt honom. Archie skrattade, och Rose, som såg ett par blåa ögon tindra bakom två solbrända händer, nöp Charlie vänligt i örat och sträckte ut fredens olivkvist.

Denna storm rensade atmosfären, och sedan följde ett rent av himmelskt lugn, under vilket de mest häpnadsväckande planer uppgjordes, ty alla brunno av iver att lägga ädla offer på »stackars Macs» altare, och Rose var den ledstjärna, till vilken alla blickade upp med den mest smickrande undergivenhet. Detta sakernas upphöjda tillstånd kunde naturligtvis inte vara länge, men det var *mycket* trevligt, medan det varade, och efterlämnade en utmärkt verkan på alla sinnen, när den första iveren lagt sig.

XIII.

COSEY CORNER.

Sommarlovets var över, gossarne återvände till skolan, och stackars Mac blev lämnad ensam med sin vecklagan. Han hade nu lämnat det förmörkade rummet och avancerat till blåa glasögon, genom vilka han, såsom man kunnat vänta, hade en mycket dyster syn på livet, ty det fanns ingenting för honom att göra annat än att ströva omkring och försöka roa sig, utan att använda ögonen. Var och en, som varit dömd till detta slags sysslolöshet, vet, hur tröttsam den är, och kan förstå den sinnesstämning, som föranledde Mac att en dag säga till Rose:

— Hör du, om du inte hittar på något slags sysselsättning eller nöje åt mig, knacker jag mig själv i huvudet så säkert, som du lever!

Rose flög till farbror Alec för att hämta råd, och han beordrade både patient och sköterska upp bland bergen för minst en månad med tant Jessie och Jamie som eskort. Snokis och hennes mor slöto sig till sällskapet, och en vacker septembermorgon sutto sex lyckliga människor på expresståget till Portland — två småleende mammor med lunchkorgar och filter, en söt ung flicka med en bokpåse på armen, en lång, mager gosse med hatten nerdragen över ögonen och två små barn med de korta benen stickande ut rätt framför sig och de knubbiga små ansiktena strålande av förtjusning över att »få resa riktigt».

En särskilt vacker solnedgång tycktes ha blivit gjord i ordning för att hälsa dem välkomna, när de efter en lång dags färd åkte in på en stor grönskande gård, där ett vitt föl, en röd ko, två katter, fyra kattungar, en massa höns och ett dussin människor, gamla och unga, uppehöll sig. Alla nickade och smålogo på det vänligaste sätt, och en livlig gammal dam, mor Atkinson, kysste nykomlingarna laget runt och sade i hjärtlig ton:

— Det gläder mig riktigt att se er! Kom nu in och vila, så skall vi sedan dricka te, för ni måste vara

trötta. Lizzie, du visar gästerna upp — Kitty, du kilar ut och hjälper far in med kofferterna — Jenny och jag skall ha teet färdigt, när ni kommer ner igen. Bevara mig väl, de kära barnen vill titta på kattungarna, och det skall de få!

De tre söta döttrarna skyndade sig, och alla kände sig hemmastadda, ty alla på stället voro så gästfria och vänliga. Tant Jessie föll i hänryckning över de hemvävda mattorna och de egendomliga möblerna; Rose kunde icke hålla sig borta från fönstren, ty vart och ett av dem inramade en förtjusande tavla, och småtingarna blevo med ens goda vänner med de andra barnen, som fyllde deras armar med kycklingar och kattungar och gjorde *les honneurs* riktigt fint.

Tutandet av ett horn kallade alla till kvällsvard, och ett duktigt sällskap, inklusive sex barn förutom Campbells, samlades i den långa matsalen, väpnade med väldiga aptiter och goda humör. Det var omöjligt för någon att känna sig blyg eller allvarlig, ty det uppstod sådana stormar av munterhet, att de blåste stelheten ur de allra stelaste och gjorde de sorgsnaste muntra. Mor Atkinson, såsom de kallade sin värdinna, var den allra muntraste och rörligaste, ty hon for av och an för att passa upp barnen eller hämta fram någon ny rätt eller schasa bort djuren, som voro så sällskapliga av sig, att fölet kom och ställde sig i dörröppningen och tiggde socker, katter sutto i folks knä och blinkade menande åt maten och spräckliga hönor plockade upp brödsmulor från golvet, i det de samtidigt med sitt kacktande instämde i det allmänna samtalet.

Efter kvällsvarden gingo alla ut för att betrakta solnedgången. Så lockades de åter in av orgelmusik, och i helgdagsrummet funno de till sin överraskning far Atkinson trakterande det lilla instrument, han själv förfärdigat. Alla barnen samlades kring honom och sjöngo, anförda av de musikaliska systrarna, tills Snokis somnade bakom dörren och Jamie gäspade hörbart mitt i sin favoritsång.

Som de äldre resenärerna också voro trötta, drogo de sig samtidigt tillbaka och sovo som stockar mellan hemvävda lakan och på madrasser, i vilka mor Atkinson

mätte ha stoppat något sömnpulver, så djup och härlig var den slummer som kom.

Följande dag vidtog det hälsosamma friluftsliv, som utför sådana underverk med trötta sinnen och svaga kroppar. Vädret var härligt, och bergsluften gjorde barnen lekfulla som unga lamm, under det att de äldre gingo omkring, smålogo mot varandra och sade: Är det inte härligt? Till och med Mac, »trögmånsen», blev sedd då han hoppade över en gärdesgård, som om han icke kunnat låta bli det. Och när Rose sprang efter honom med hans bredbrättade hatt, föreslog han helt ivrigt, att de skulle bege sig in i skogen och jaga vildkatter.

Det var förvånansvärt att se, hur mycket de alla funno att utträtta i Cosey Corner, och Mac var den mest upptagna av alla i stället för att, såsom han väntat, ligga i en hängmatta och höra på, när någon läste högt för honom. Han blev inbjuden att mäta upp och utstaka Skeeterville, en stad som barnen höllo på att grundlägga på en betesmark, och han fann stort nöje i att planera vägar, staka ut hustomter, anlägga ett vattenledningsverk och rådgöra med »kommunalnämnden» om de lämpligaste platserna för offentliga byggnader. Ty Mac var trots sina femton år och sin kärlek för böcker alltjämt bara en pojke.

Så gick han och fiskade med en viss fryntlig herre från västern, och ehuru de sällan fick något annat än förkylningar, hade de mycket roligt och god motion, medan de jagade den fantomforell, de föresatt sig att infånga. Dessutom lade Mac sig till med smak för geologi och gick omkring och knackade på klippor och stenar och diskuterade helt snusförnuftigt »strata, perioder och fossiler», under det att Rose samlade örter och lavar och gav honom lektioner i botanik i ersättning för hans föreläsningar i geologi.

De hade mycket roligt, ty flickorna Atkinson uppträthöllo ett slags ständig picknick, och de gjorde det så bra, att man aldrig tröttnade därpå. Så gästerna trivdes alldeles utmärkt, och långt innan månaden gått till ända, var det uppenbart, att dr. Alec ordinerat sina patienter den rätta medicinen.

XIV.

EN MUNTER FÖDELSEDAG.

Den tolfte oktober var Roses födelsedag, men ingen tyckte komma ihåg detta intressanta faktum, och hon var för finkänslig att påminna därom, så innan hon somnade kvällen förut, låg hon och undrade, om hon skulle få några presenter. Frågan avgjordes tidigt följande morgon, ty hon väcktes av ett sakta tassande i ansiktet, och när hon slog upp ögonen, såg hon en liten svart och vit gestalt, som satt på kudden och stirrade på henne med ett par runda ögon, mycket påminnande om blåbär, under det att en len tass klappade henne på näsan för att ådraga sig hennes uppmärksamhet. Det var Kitty Komet, den sötaste av alla kattungarna, och Komet hade uppenbarligen en mission att fylla, ty ett skärt band smyckade hennes hals och vid detta var fäst ett papper, på vilket stod skrivet: »Till miss Rose från Frank.»

Det gladdde henne ofantligt, och det var endast början av roligheten, ty överraskningar och presenter fortsatte att dyka upp under dagens lopp, enär flickorna Atkinson voro berömda för sin skämtsamhet och Rose allmänt omtyckt. Men den allra bästa presenten kom, när de voro på väg upp till toppen av Mount Windy, där dagen skulle firas med en picknick. Tre muntra vagnslaster begåvo sig av strax efter frukosten, ty alla ville vara med, och alla tycktes ha föresatt sig att ha riktigt trevligt, i all synnerhet mor Atkinson, som bar en hatt, stor som ett paraply, och tog med sig middags-hornet för att hindra sin skara från att förirra sig bort.

— Jag skall köra för tant och en skara småttingar, så du får rida ponnin. Och var snäll och håll dig en bra bit bakom oss, när vi kommer till stationen, för det kommer ett paket, som du inte får se förrän vid mid-dagen. Du fäster dig väl inte vid det? sade Mac under uppståndelsen vid avfärden.

— Inte ett dugg! svarade Rose. Det sårar mig *mycket* vid andra tillfällen, då jag blir ombedd att hålla

mig ur vägen, men till födelsedagar och jul är det en del av roligheten att vara blind och dum och bli knuffad in i hörn. Jag skall vara färdig lika fort som du, innan-fönster.

— Stanna under den stora lönnen, tills jag ropar — då kan du omöjligt se någonting, sade Mac, i det han hjälpte henne upp på ponnin, hans far skickat upp dit för hans räkning. »Barkis» var emellertid så sedig och så »villig», att Rose blygdes för att visa sig rädd för att rida honom, så hon hade lärt sig det för att vid sin hemkomst överraska d:r Alec.

Så bar det i väg, och vid den röda lönnen väntade Rose lydigt, men hon kunde inte låta bli att kasta en blick åt det förbjudna hållet, innan Mac ropade. Ja, där åkte en korg in under ett säte — och sedan uppfångade hon en skymt av en lång herre, som Mac tycktes ha mycket brått att få in i vagnen. En enda blick var tillräcklig, och med ett utrop av förtjusning satte Rose av i firsprång så fort Barkis orkade springa.

— Nu skall jag göra farbror förvånad, tänkte hon. Jag skall komma framsprängande och visa honom, att jag, när allt kommer omkring, inte är någon pultron.

Eldad av denna äregirighet, skrämdde hon Barkis med ett skarpt rapp och gjorde honom ännu mer förbryllad genom att överlämna honom åt sig själv nedför den branta, steniga vägen. Framsprängandet hade lyckats alldeles utmärkt, om icke just då Rose skulle hålla in och salutera, två eller tre vettskrämda hönor sprungit tvärs över vägen under ett högljutt kacklande, så att Barkis skyggade till och tvärstannade, med den påföljd att hans ryttarinna hamnade i en hög under nosen på den förvånade gamla vagnshästen.

Rose var på benen igen, innan d:r Alec hunnit hoppa ned ur vagnen, och slog två dammiga armar om hans hals och utropade andlöst:

— O, farbror, jag är så glad att se dig! Det är bättre än ett helt lass gotter och så rart av dig att komma hit!

— Men har du inte gjort dig illa, barn? Det där var ett otäckt fall, och jag är rädd för att du ådragit dig några skador, svarade doktorn, uppfylld av öm oro, i det han med stolthet betraktade sin flicka.

— Mina känslor är sårade, men mina ben är

oskadda. Det var alltför illa! Jag hade tänkt göra det så fint, och då kom de där dumma hönsen och förstörde alltsammans, sade Rose, som kände sig riktigt stukad och ganska omskakad.

— Jag kunde knappast tro mina ögon, när jag frågade: Var är Rose? och Mac utpekade den lilla amason, som kom sprängande nedför backen. Du hade inte kunnat göra något, som glatt mig mer, och jag är förtjust att se, hur bra du rider. Vill du nu sitta upp igen, eller skall vi köra ut Mac och ta dig med i vagnen? frågade d:r Alec, när tant Jessie föreslog, att de skulle bege sig av, därför att de andra vinkade på dem.

— Högmod går före fall — bäst att min nådiga inte omigen försöker visa sig på styva linan, sade Mac, som hade varit mer än människa, om han låtit bli att gnabbas, när det erbjöd sig ett sådant utmärkt tillfälle därtill.

— Högmod går före fall, men jag undrar, om en vrickad vrist alltid följer efter? tänkte Rose och dolde modigt sina plågor, i det hon svarade med stor värdighet: Jag föredrar att rida. Kom nu, så få vi se, vem som kan infånga mig!

Hon satte sig upp i sadeln och red vidare, medan hon talade, och gjorde sitt bästa att utplåna minnet av sitt fall genom att sitta mycket rak med armbågarna ned och huvudet upp.

— Du skulle se henne ta en gärdesgård och rida i kapp med mig. Och hon kan även springa som ett rådjur, när vi leker »Följa ledaren», och spela baseball nästan lika bra som jag, sade Mac till svar på farbroderns beröm.

— Jag är rädd för att du kommer att tycka, att hon är en riktig rustibuss, Alec, men hon förefaller så frisk och lycklig, att jag inte haft hjärta att hindra henne. Hon har slagit ut på det mest oväntade sätt och tumlar om som ett föl, ty hon säger, att hon känner sig så uppfylld av levnadslust, att hon *måste* springa och hojta, vare sig det är passande eller ej, tillade mrs Jessie, som själv varit en riktig rustibuss för en del år sedan.

— Bra! Bra! Det är den bästa nyhet, du skulle kunna omtala för mig, sade d:r Alec och gnuggade belåtet händerna. Låt flickan springa och hojta så mye-

ket hon vill — det är ett säkert tecken till hälsa och lika naturligt för ett lyckligt barn som för ett ungt djur att tumla omkring. Yrhättor blir vanligtvis starka kvinnor, och jag ser mycket hellre, att Rose spelar fotboll tillsammans med Mac, än att hon håller på med pärlbroderier liksom den där tillgjorda lilla Ariadne Blish.

— Men hon kan inte fortsätta med att spela fotboll mycket längre, och vi får inte glömma, att hon i sinom tid får en kvinnas arbete att utträtta.

— Inte heller kommer Mac att spela fotboll mycket längre, men han blir så mycket bättre lämpad för allvarligt arbete, därför att det skänker honom hälsa. Polityr är lätt att lägga på, om grundvalen är stark, men ingen förgyllning kan bli av minsta gagn, om icke timret är kärnfriskt. Jag är alldeles säker på att jag har rätt, Jessie, och om jag de följande sex månaderna kan göra lika mycket för min flicka, som jag gjort de gångna månaderna, är jag säker på att mitt experiment kommer att lyckas.

— Det kommer det säkert att göra, för när jag jämför detta strålande, blomstrande ansikte med det bleka, ohägade, som för någon tid sedan kom det att svida i mitt hjärta, börjar jag nästan tro på underverk, sade mrs Jessie, när Rose vände sig om för att utpeka en vacker utsikt — med kinderna blossande av hälsa, ögonen klara som hösthimmeln över dem och styrka i varje linje av sin flickaktiga gestalt.

När Rose efter en härlig dag gick till sängs den kvällen, fann hon, att farbror Alec icke hade glömt henne, ty på hennes bord stod ett litet staffli med två i sammet infattade miniatyrer. Hon kände igen båda originalen och stod länge och betraktade bilderna, tills hennes ögon stodo fulla av tårar, som voro både ljuva och sorgsna, ty det var hennes föräldrars ansikten, vackert kopierade efter porträtt, som börjat utplånas.

Om en stund föll hon på knä, slog armarna om sina relikter, kysste den ena efter den andra och sade i allvarlig ton:

— Jag vill verkligen göra mitt bästa, på det att de måtte bli glada åt att en gång få återse mig! Och det

var Roses lilla bön på kvällen till den dag, då hon fyllt fjorton år.

— — —
Två dagar senare återvände Campbells hem, ett större sällskap än när de kommit, ty d:r Alec eskorterade dem och Kitty Komet blev buret i en korg, försedd med en mjölkflaska, några små smörgåsar och ett docktefat att dricka ur samt dessutom en liten mattstump att ligga på i sin salongsvagn, ur vilken hon jämt och ständigt stack upp huvudet på det putslustigaste sätt.

Det blev ett väldigt kyssande och kramande, viftande med näsdukar och sista gången farväl, då de begåvo sig av, och när de brutit upp, kom mor Atkinson springande efter dem för att stoppa ner i vagnen några små kakor, direkt ur ugnen, åt de små raringarna, som kanske tröttnade på smörgås under den långa dagsresan.

Ännu en start och ännu en halt, ty några grannbarn kommo springande och fordrade att återfå tre små kattungar, som Snokis helt kallblodigt stoppat ner i sin väska. De stackars kattungarna blevo räddade, ehuru halvkvävda, och återställda till sina rättmätiga ägare under gråt och tandagnisslan av den lilla röverskan, som förklarade, att hon »togde dem bara för att de ville följa med sin syster Tomet».

Start nummer tre och stopp nummer tre! Ty Frank ropade an dem med lunchkorgen, som hade blivit glömd, sedan alla försäkrat, att den fanns i gott förvar i vagnen.

Sedan bar det äntligen av, och resan fördrevs angenämt av Snokis och Kitty Komet, som lekte så trevligt, att de betraktades såsom allmänhetens välgörare.

— Rose vill inte komma hem, för hon vet, att tanterna inte låter henne ströva omkring så, som hon gjorde i Cosey Corner, sade Mac, när de närmade sig det gamla huset.

— Jag kan inte ströva omkring, om jag vill det aldrig så gärna — åtminstone inte på en tid, och jag skall tala om för dig varför. Jag vrickade foten, när jag ramlade av Barkis, och det blir värre och värre, fastän jag gjort allt, jag kunde hitta på för att kurerat det och dölja det för att inte oroas någon, viskade Rose med av

smärta rynkad panna, i det hon gjorde sig redo att stiga ur och önskade, att farbrodern måtte taga hand om henne i stället för om hennes bagage.

Hur han gjorde det, visste Rose aldrig, men Mac hade henne uppför yttertrappan och på soffan i salongen, innan hon hunnit sätta foten på marken.

— Så där ja — denna sida uppåt och försiktigt! Och kom ihåg, att jag blir din betjänt, om din vrist bereder dig obehag, så att du måste hålla dig stilla. Det är endast rättvist, förstår du, för jag har inte glömt, hur hygglig du varit mot mig. Och Mac gick ut efter Phebe, så uppfylld av tacksamhet och välvilja, att till och med hans blåa glasögon strålade.

XV.

ÖRHÄNGEN.

Roses vrickning visade sig vara ganska allvarlig, till följd därav att den blivit försummad, och där Alec förordnade, att hon skulle hålla sig i stillhet i minst fjorton dagar. Hon stönade men vågade icke beklaga sig rent ut, ty hon fruktade, att gossarne i så fall skulle komma med några av de små predikningar om tålmod, som hon avlevererat till deras förmån.

Nu var det Macs tur, och han betalade hederligt sin skuld, ty eftersom han icke fick gå i skolan, hade han gott om tid och ägnade Rose största delen därav. Han tog många steg för henne och tillät till och med, att hon lärde honom att sticka, sedan han förvissat sig om att mängden präktig skotte kunde konsten »att klirra med stickorna». Men innan han samtyckte, blev hon nödsakad att avlägga ett högtidligt tysthetslöfte, ty fast han icke fäste sig vid att bli kallad »Innanfönster», var dock »mormor» mer än hans gossesjäl kunde uthärda, och så fort någon av klanen var i antågande, försvann stickningen med ens, vilket icke förbättrade den.

En vacker eftermiddag i oktober satt Rose i soffan i övre hallen och arbetade, under det att Jamie och Sno-

kis lekte »pappa och mamma och barn» i en vrå med Komet och Roses gamla docka som barn.

Så kom Phebe upp med ett visitkort. Rose tittade på det och gjorde en grimas; så skrattade hon och sade:

— Jag tar emot miss Blish. Och omedelbart efteråt anlade hon sin »söndagseftermiddagsgåbortmin», drog fram sin medaljong och ordnade sina lockar.

— Du kära varelse! Hur *mår* du? Jag har försökt komma hit varenda dag ända sedan din hemkomst, men jag har varit så upptagen, att jag verkligen inte kunnat det förrän i dag. Så roligt, att du är ensam, för mamma sade, att jag fick sitta en stund hos dig, och jag har tagit med mig min virkning för att visa dig den, för den är förtjusande, utropade miss Blish och hälsade Rose med en kyss, som inte blev vidare varmt besvarad, ehuru Rose artigt tackade henne för att hon kommit och bad Phebe skjuta fram en länstol.

— Så trevligt att ha en kammarjungfru! Men du måtte ändå känna dig ensam och längta efter en skötevän, sade Ariadne och tog plats.

— Jag har mina kusiner — började Rose.

— Herreje, barn, inte tar du väl de där stora pojarna till vänner? Mamma säger, att hon inte finner det passande, att du är så mycket tillsammans med dem.

— De är som bröder, och mina tanter *finner* det passande, svarade Rose skarpt.

— Jag tänkte endast säga, att jag gärna skulle vilja ha dig till *min* skötevän, för Hetty Mason och jag har blivit ovänner och talar inte med varandra. Hon är så tarvlig, att jag måste uppge henne. Tänk bara, hon betalade aldrig tillbaka en karamell, som jag gav henne, och bjöd mig inte till sitt kalas. Karamellen hade jag kunnat förlåta henne, men att bli utesluten så där ohövligt var mer än jag kunde bära, så jag sade åt henne, att hon aldrig mer skulle se åt mig.

— Du är mycket vänlig, men jag tror inte, att jag vill ha någon skötevän, sade Rose. Nu var saken den, att miss Blish i själ och hjärta tyckte, att Rose var en »nosig kattunge», men de andra flickorna ville gärna men kunde icke göra hennes bekantskap och mamma sade, att Campbells är en av våra förnämsta familjer,

så Ariadne lade band på sin förtrytelse över Roses kall-sinnighet och gav samtalet en annan vändning.

— Studerar franska, ser jag. Vem är din lärare? frågade hon och bladdrade i »Paul och Virginie», som låg på bordet.

— Jag studerar det ej, för jag läser franska lika bra som engelska, och farbror och jag talar det ofta i timmatal. Han talar franska som en inföding och säger, att jag har ett ovanligt bra uttal.

— Äh, verkligen? sade miss Blish, ty franska var icke hennes starka sida.

— Jag skall resa utomlands om ett eller annat år med farbror, och han vet, hur viktigt det är, att förstå språken. Jag skall gärna hjälpa dig, om du vill, för hemma har du naturligtvis inte någon att tala med.

Ehuru Ariadne såg ut som en vaxdocka, hade hon känslor inom sig i stället för sägsån, och dessa känslor kränktes av Roses högdragna ton, och hon kände sig, som om hon fått en örfil, och förde ofrivilligt ena handen till örat. Beröringen av ett örhänge tröstade henne och antydde ett sätt att betala igen med samma mynt.

— Tack, kära du, men jag behöver ingen hjälp, för vår lärare är från Paris och talar naturligtvis franska bättre än din farbror. Så tillade hon med en liten knyck på huvudet, så att örhängena klirrade: Vad tycker du om mina örhängen? Jag fick dem i förra veckan av pappa, och alla säger, att de är förtjusande.

Rose klev ned från sina höga hästar med en hastighet, som var komisk. Hon dyrkade vackra saker, längtade efter att bära dem, och hennes flicksjäls högsta önskan var att få örsnibbarna genomborrade, men där Alec ansåg det dåraktigt, så hon hade aldrig gjort det. Hon hade gärna givit all den franska, hon kunde pladdra, för ett par guldbjällror med kläppar av pärlor som de, Ariadne bar.

— De är för himmelska! Om farbror lät mig ha sådana, skulle jag vara fullkomligt lycklig!

— Jag skulle inte fästa mig vid vad han säger. Till en början skrattade pappa åt mig, men nu tycker han om dem och säger, att jag skall få ett par diamantsolitärer, när jag fyller aderton år.

— Jag har ett par, som varit mammas, och jag dör

av längtan efter att använda dem, sade Rose med en liten suck.

— Gör det då. Jag skall borra hål, och sedan har du lite silke i dem, tills de läkts. Dina lockar komma att dölja dem fint, och en vacker dag tar du på dig dina minsta örhängen, så får du se, om inte farbror tycker om dem.

— Gör det mycket ont? frågade Rose tveksamt.

— Inte alls! Det bara sticker till ett tag, och sedan är det över. Jag har gjort det många gånger, så jag vet, hur det skall göras. Seså, skjut upp håret och skaffa mig en lång nål.

— Jag tycker inte om att göra det utan farbrors tillåtelse, stammade Rose, som var alldeles redo för operationen.

— Har han någonsin förbjudit dig det? frågade Ariadne, som stod lutad över sitt offer som en vampyr.

— Nej, aldrig!

— Gör det i så fall nu, såvida du inte är rädd, utbrast miss Blish. Det sista ordet gjorde slag i saken, Rose slöt ögonen och sade: Stick! i en ton, som om hon utdelat den ödesdigra befallningen: »Giv eld!»

Ariadne stack, och offret uthärdade det under hjältemodig tystnad, ehuru hon bleknade och fick tårar i ögonen.

— Så där jag! Dra nu ofta i silkesändarna, och smörj in coldcream varenda kväll, så är du snart färdig för örhängena, sade Ariadne, som var särdeles belåten med sitt verk, ty flickan, som talade franska »med ovanligt bra uttal», låg nu raklång på soffan och såg så utmattad ut, som om hon fått båda öronen avskurna.

— Det gör förskräckligt ont, och jag vet, att farbror inte kommer att tycka om det, suckade Rose, då ångern började gnaga. Lova att inte tala om det, för då skämtar de livet ur mig, tillade hon, alldeles glömsk av de två små grytorna, begåvade med ögon såväl som öron, som på avstånd iakttagit allt.

— Aldrig! O, vad är det där? Och Ariadne ryckte till vid ljudet av röster och steg.

— Det är gossarne! Göm nålen! Syns mina öron? Du får inte andas ett ord därom, viskade Rose, i det hon försökte dölja alla spår av synden för klanens

skarpa ögon. De kommo upp allesammans, lastade med resultatet efter en nötplockningsexpedition, och framlämnade sin tribut till sin drottning på det vackraste sätt.

— Så många och så stora! Vi rostar dem efter teet, inte sant? sade Rose och stack ner båda händerna i en stor påse, full med bruna, glänsande nötter.

Då Ariadne gått, drack man te så fort som möjligt, för att Jamie och hans docka skulle få vara med om roligheten efteråt. Hela sällskapet samlades kring den stora eldstaden i matsalen, där nötterna dansade glatt på heta kolskyfflar eller hoppade ut bland sällskapet.

— Seså, Rose, berätta en historia för oss, medan vi arbetar, för du kan inte hjälpa till mycket, så din andel måste bli att roa oss, föreslog Mac, som satt och knäppte nötter och av erfarenhet visste, vilken utmärkt historieberätterska kusinen var.

— Välan, det faller sig händelsevis så, att jag tänker på en historia med sens moral i, och jag skall berätta den för er, fast den är avsedd för mindre barn än ni, svarade Rose, som var road av att berätta lärorika historier.

— Sätt i gång! sade Geordie, och hon lydde, föga anande, hur ödesdiger denna historia skulle visa sig vara för henne själv.

— Nåväl, det var en gång en liten flicka, som gick och hälsade på en ung dam, som var mycket förtjust i henne. Den unga damen var händelsevis lam och måste ha foten bandagerad för var dag, så hon hade en hel korg full med ordentligt hoprullade bandage. Den lilla flickan tyckte om att leka med den korgen, och en dag, när hon trodde, att ingen såg henne, tog hon en av bandagerullarna, utan att be om lov, och stoppade den i fickan.

Här tittade Snokis plötsligt upp och sade »O!» i förskräckt ton. Rose hörde och såg, hur den lilla synderskan förrådde sig, och fortsatte i sin mest imponerande ton, under det att gossarne blinkade åt varandra.

— Men ett öga såg den stygga lilla flickan, och vems öga tror ni, det var?

— Duds öga, mumlade den av sitt samvete slagna Snokis och satte sina knubbiga händer för sitt runda

ansikte. Rose kände sig smått stukad av detta oväntade svar, men som hon kände på sig, att hon framkallat en god verkan, fortsatte hon allvarligt:

— Ja, Gud såg henne, och det gjorde även den unga damen, men hon sade ingenting, utan väntade för att se, vad den lilla flickan skulle göra. Hon hade varit mycket lycklig, innan hon tog bandaget, men när det låg i hennes ficka, föreföll hon mycket bekymrad, och bra nog snart slutade hon att leka och slog sig ner i en vrå och såg mycket allvarlig ut. Hon funderade i några minuter, och sedan gick hon och lade tillbaka rullen och blev åter ett lyckligt barn. Det glädde den unga damen att se det, och hon undrade, vad som föranlett den lilla flickan att lägga tillbaka den.

— Tamvetet slog henne, mumlade en mycket ångersfull röst bakom de små händerna, som voro tryckta mot Snokis röda ansikte.

— Och varför tog hon det, tror du? frågade Rose i skolläraryrneton.

— Det var så rart och runnt, och hon ville så gärna ha det, svarade den lilla rösten.

— Välan, det gläder mig att höra, att hon hade ett sådant gott samvete. Moralen är den, att folk, som stjäla, inte njuter av vad de tar och inte är lyckliga, förrän de lagt tillbaka det. Varför gömmer den där lilla flickan sitt ansikte? slöt Rose.

— Mig skäms så för Snokis, snyftade den lilla synderskan, som var alldeles överbäddigad av ånger och blygsel.

— Seså, Rose, det är alltför illa att berätta om hennes små dumheter inför alla andra och predika så där för henne. Det skulle du själv inte tycka om, sade d:r Alec, i det han tog den lilla gråterskan i knät och började trösta henne med kyssar och nötter.

Innan Rose hunnit uttala sin ånger, utbrast Jamie, som blivit röd som en kalkon:

— *Jag* vet något fullt, som *du* gjort, och jag tänker tala om det genast. Du trodde, att vi inte såg dig, men det gjorde vi, och du sade, att farbror inte skulle tycka om det och att gossarne skulle retas med dig, och du lät Ariadne lova att inte tala om det, och hon stack hål i dina öron för att sätta örhängen i dem. Så där ja!

Och det är mycket värre än att ta en gammal trasa, och jag hatar dig för att du kommer min Snokis att gråta! Jamies en smula osammanhängande explosion hade en sådan verkan, att Snokis lilla synd ögonblickligen var glömd och Rose kände, att hennes stund kommit.

— Vad? Vad? Vad? ropade pojkarna om varandra, i det de släppte kolskyfflar och knivar och skockade sig kring Rose, och med ett svagt »Ariadne tvingade mig därtill!» begravde hon huvudet bland kuddarna som en löjlig liten struts.

— Jag trodde inte, att hon kunde vara så fånig, sade Mac i en ton av missräkning, som sade Rose, att hon sjunkit i sin vise kusins aktning.

— Den där flickan Blish är ett nöt och borde inte få komma hit med sina fåniga idéer, sade prinsen.

— Vad tycker *du* om det, farbror? frågade Archie, som i sin egenskap av familjens huvudman ansåg, att man först och främst borde upprätthålla disciplinen.

— Jag är mycket förvånad, men jag ser, att hon, när allt kommer omkring, är flicka och måste ha sin fåfänga tillfredsställd, liksom alla andra, svarade d:r Alec med en suck, som om han väntat att i Rose finna ett slags ängel, som stod över alla jordiska frestelser.

— Vad tänker du göra med avseende därpå, farbror? frågade Geordie, som undrade vilket straff kvinnliga brottslingar fingo utstå.

— Eftersom hon är så förtjust i prydnader, blir det kanske bäst, att vi ger henne en näsring också. Jag har någonstans en sådan, som en skönhet på Fidjiöarna burit — jag skall leta rätt på den. Han överlämnade Snokis åt Jamie och reste sig upp, som för att utföra sin hotelse.

— Bra! Bra! Vi gör det nu med ens! Här är en borrh, så håll fast henne, gossar, medan jag gör i ordning hennes vackra lilla näsa, ropade Charlie och ryckte undan kuddarna, medan de andra dansade i sannskyl-dig Fidjistil omkring soffan.

Det var ett ohyggligt ögonblick för Rose, ty hon kunde inte springa sin väg — hon kunde endast skydda sin dyrbara lilla näsa med ena handen och sträcka ut den andra, i det hon skrek: O, farbror, rädda mig!

Han räddade henne naturligtvis, och när hon fann sig tryggt omgärdad av hans starka arm, erkände hon sin dårskap så ödmjukt, att gossarne efter ett gott skratt kommo överens om att förlåta henne och skjuta all skulden på fresterskan Ariadne. Till och med d:r Alec blidkades till den grad, att han föreslog två guld-ringar i öronen i stället för en av koppar i näsan — något som tydligt utvisade, att om Rose hade sitt köns hela svaghet för nipper, så hade han sitt köns hela obeständighet och lätthet att ge efter för en söt och ångerfull flicka och mot bättre vetande ge henne, vad hon önskade sig.

XVI.

BRÖD OCH KNAPPHÅL.

— Vad i all världen sitter min flicka här och funderar på med så allvarlig uppsyn? frågade d:r Alec, när han en novemberdag kom in i biblioteksrummet och fann Rose sittande där med hopknäppta händer och mycket tankfull uppsyn.

— Farbror, jag vill ha ett allvarligt samtal med dig, om du har tid.

— Står helt och hållet till din tjänst, sade han och slog sig ned bredvid henne. Då sade hon mycket allvarligt:

— Jag har försökt tänka efter, vilket yrke jag bör lära mig, och nu vill jag ha ditt råd.

— Yrke, mitt kära barn? Och d:r Alec såg så förvånad ut, att hon skyndade sig att förklara saken.

— Jag glömde, att du inte känner till samtalen i Cosey Corner. Förstår du, vi brukade sitta under träden och sy och prata — alla damerna, menar jag — och jag tyckte mycket om det. Mor Atkinson tyckte, att alla bör kunna ett yrke, så att de kan livnära sig, för rika kan bli fattiga, och fattiga måste arbeta. Hennes flickor var mycket duktiga och kunde göra allt möjligt, och tant Jessie tyckte, att den gamla damen hade rätt,

så när jag såg, hur lyckliga och oberoende de unga damerna var, ville jag lära mig ett yrke, och då betydde pengarna ingenting, fastän jag tycker bra nog om att ha dem.

— Jag håller helt och hållet med damerna, och det skall bli mig ett nöje att hjälpa dig att fatta ditt beslut, om jag kan det, sade d:r Alec allvarligt. Vad har du lust för? Naturlig fallenhet eller begåvning är en till stor hjälp, när man skall välja, förstår du.

— Så vitt jag vet, har jag varken fallenhet eller begåvning för något särskilt, och det är just därför jag inte kan besluta mig. Så jag tror, att det skulle vara förståndigast att välja något mycket nyttigt yrke och lära det, för jag gör det inte för nöjes skull, förstår du, utan endast såsom en del av min uppfostran och för att ha något att lita mig till, för den händelse jag någonsin blir fattig, sade Rose och såg ut, som om hon rent av längtat efter litet fattigdom, så att hon skulle kunna begagna sig av sina kunskaper.

— Nåväl, det finns en sak, nyttig och kvinnlig, som varje kvinna bör kunna, ty den är en hjälp för fattiga och rika och familjens trevnad beror därpå. Den blir numera försummad och betraktas såsom gammalmodig, vilket är ett sorgligt misstag, som jag icke ämnar göra mig skyldig till, när jag uppfostrar min flicka. Den borde utgöra en del av varje flickas uppfostran, och jag känner en högst skicklig dam, som kommer att undervisa dig på det bästa och trevligaste sättet däri.

— O, vad är det? utbrast Rose ivrigt.

— Konsten att sköta ett hushåll! svarade d:r Alec.

— Är det något så storartat? frågade Rose med dystert uppsyn.

— Ja, det är en av de vackraste och nyttigaste saker, en kvinna kan lära sig. Kanske inte fullt så romantisk som att sjunga, måla, skriva böcker eller undervisa, men en sak, som gör många människor lyckliga och belättna och hemmet till den härligaste plats i världen. Ja, du får gärna spärra upp dina stora ögon, men faktum är, att jag hellre ser dig som en skicklig hushållerska än som stadens förnämsta skönhet. Det behöver inte komma i vägen för någon annan begåvning, du möjligen har, men det är en nödvändig del av din

uppfosttran, och jag hoppas, att du griper dig an med ens nu när du är frisk och stark.

— Vem är damen? frågade Rose.

— Tant Plenty. Hon har gjort detta hus till ett lyckligt hem för oss, så långt tillbaka vi kan komma ihåg. Hon är inte elegant men alltigenom god och så älskad och vördad, att alla kommer att sörja och sakna henne, när hennes plats en gång står tom. Ingen kan fylla den, för denna goda själs solida, husliga dygder har blivit gammalmodiga, och ingenting nytt kan någonsin bli ens hälften så tillfredsställande — åtminstone inte för mig.

— Jag skulle tycka om att människor kände så för mig. Kan hon lära mig att göra, vad hon gör, och att bli lika god? frågade Rose med ett litet styng i samvetet för att hon någonsin tänkt, att tant Plenty var en alldaglig gammal dam.

— Ja, om du inte försmår så enkla lektioner som de, hon kan ge dig. Jag vet, att det skulle uppfylla hennes goda gamla hjärta med stolthet och glädje att känna, att någon har lust att lära av henne, för hon inbillar sig, att hennes dag är över. Låt henne lära dig att bli, vad hon har varit — en duktig, sparsam, godlynt husmor, skaparen och upprätthållaren av ett lyckligt hem, och så småningom kommer du till insikt om vilken värdefull läxa det varit.

— Det skall jag, farbror. Men hur skall jag börja?

— Jag skall tala med henne därom, och hon kommer att ordna saken med Debby, ty att laga mat är en av huvudsakerna, förstår du.

— Överenskommet! Överenskommet! Kom med och omtala allting för tant, för jag har bråttom att få börja, ropade Rose och dansade före honom in i salongen, där tant Plenty satt ensam och stickade helt förnöjt och dock redo att hjälpa var och en, som behövde hennes hjälp.

Det är onödigt att omtala, hur överraskad och förtjust hon blev, då hon blev anmodad att undervisa barnet i de husliga dygder, som voro hennes enda talang, och hur energiskt hon grep sig an med sitt uppdrag. Debby vågade inte knota, ty miss Plenty var den enda person, hon lydde, och Phebe visade öppet sin förtjus-

ning, ty dessa nya lektioner förde Rose närmare henne och förskönade köket i den goda flickans ögon.

För att säga sanningen så hade de äldre tanterna emellanåt tyckt, att de inte finge fullt sin andel av den lilla niecen, som för länge sedan erövrat deras hjärtan och var husets solstråle. De talade någon gång med varandra därom men slutade alltid med att säga, att eftersom Alec hade allt ansvaret, borde han även ha lejonparten av flickans kärlek och tid och de fingo åtnöja sig med de smulor, de kunde få.

Dr Alec hade uppdagat deras lilla hemlighet, och efter att ha gjort sig förebråelser för att ha varit så blind och självisk hade han just försökt hitta på något sätt att förbättra saken, då Roses nya nyck utpekade en utväg för honom att vänja henne litet av med att alltid vara tillsammans med honom. Inte förrän han överlämnat henne åt hennes nya lärare, visste han riktigt, hur förtjust han var i henne, och mången gång kunde han icke motstå sin lust att kika in genom dörren för att se, hur hon redde sig, eller i smyg ta en titt genom luckan. Ibland ertappade de honom därmed och hotade honom med brödkavlen, om han inte genast gav sig i väg, eller om de lyckats ovanligt bra och följaktligen voro vid mildare sinnesstämning, lockade de bort honom med mutor, bestående av pepparkakor eller pickles eller en liten tårta, som inte var nog symmetrisk att lämpa sig för deras kritiska ögon.

Han vinnlade sig naturligtvis om att taga för sig ordentligt av alla de goda rätter, som nu kommo på bordet, ty båda kokerskorna gjorde förstas sitt bästa, och han mätte som en prins i en bagarbod. Men varje rätt föreföll honom ännu läckrare, när Rose, till svar på hans uppriktiga beröm, rodnade av oskyldig stolthet och blygsamt sade:

— Jag har lagat till det, farbror, och det gläder mig, att du tycker om det.

Det dröjde någon tid, innan den goda bulle, som dr Alec särskilt betingat sig, blev synlig, ty att baka bröd är ingen lättlärd sak, och tant Plenty var mycket grundlig i sin undervisning. Men till sist kom den en kväll till teet på en silverbricka, buren av Phebe, som

då hon ställde ned den framför d:r Alec icke kunde låta bli att viska:

— Ser den inte präktig ut, sir?

— Det gör den verkligen! Har min flicka bakat den här alldeles ensam? frågade han, i det han med nöje och intresse granskade den präktiga bullen.

— Ja, varenda smul, och hon har inte bett någon om hjälp eller råd, svarade tant Plenty och knäppte med belåten min ihop händerna, ty hennes elev gjorde henne verkligen all heder.

— Jag har haft så många misslyckanden och tråkigheter, att jag aldrig trodde, att jag skulle bli färdig därmed. Men smaka nu på brödet och säg mig, om det är lika gott, som det ser ut att vara.

— Måste jag skära sönder bullen? Kan jag inte förvara den under en glaskupa inne i salongen, såsom man gör med vaxblommor och dylikt?

— En sådan idé, farbror! Brödet skulle multna och bli förstört. För resten skulle folk skratta åt oss och göra narr av mina gammalmodiga kunskaper. Du lo-vade att äta det, och det måste du göra — inte med ens, men så fort du kan, så att jag kan baka mer åt dig.

D:r Alec skar med högtidlig min en skiva och åt den med högtidlig min. Så torkade han sig om munnen, strök tillbaka Roses hår, kysste henne högtidligt på pannan och sade hjärtligt:

— Mitt kära barn, brödet är utmärkt, och du gör din lärare all heder. När vi får vår modellskola, skall jag utfästa ett pris för det bästa brödet, och du kommer att vinna det.

— Det har jag redan fått, och jag är fullt belåten, sade Rose, i det hon slog sig ned på sin plats och försökte gömma högra handen, på vilken hon fått en brännblåsa. Men d:r Alec såg den, gissade, hur hon fått den, och påyrkade efter teet att få häva plågorna, som hon knappast ville erkänna.

— Tant Clara säger, att jag förstör mina händer, men det bryr jag mig icke om, för jag har haft så trevligt tillsammans med tant Plenty, och jag tror, att hon haft lika roligt som jag. Det är endast en sak, som bekymrar mig, farbror, och den vill jag tala med dig om, sade Rose, när de i skymningen promenerade av och

an i hallen, varvid hennes förbundna hand vilade på din Alecs arm.

— Flera små förtroenden? Jag tycker ofantligt mycket om dem, så prata på, mitt kära barn!

— Jo, förstår du, jag känner på mig, att tant Peace gärna skulle vilja göra något för mig, och jag har kommit under fund med vad det skulle kunna bli. Som du vet, kan hon inte gå omkring, liksom tant Plenty, och vi är numera så upptagna, att hon känner sig ganska ensam, är jag rädd. Så jag vill ta lektioner i sömnad av henne. Hon är så skicklig däri, och det är en mycket nyttig sak, som du vet, och jag bör bli lika skicklig i sömnad som i att sköta ett hushåll, icke sant?

— Välsigne ditt lilla hjärta, det är just vad jag tänkte på härom dagen, när tant Peace sade, att hon numera får se dig så sällan, därför att du är så upptagen. Jag ville tala med dig därom, men tänkte, att du just då hade att uträtta så mycket, som du kunde hinna med. Den kära kvinnan skulle bli förtjust, om hon finge undervisa dig i allt sådant, i all synnerhet i konsten att sy knapphål, för jag tror, att det är just i den, som de flesta unga kvinnor misslyckas — åtminstone har jag hört sägas det. Så ägna dig åt knapphål — gör sådana överallt på mina kläder, om du behöver något att öva dig på. Jag skall använda hela massor därav.

Rose skrattade åt detta djärva erbjudande, men lovade att även ägna sig åt denna viktiga bransch, ehuru hon erkände att stoppning var hennes svaga sida. Då erbjöd farbror Alec sig att förse henne med strumpor i alla stadier av förfall, så att hon till att börja med kunde få stoppa dem.

Sedan gingo de upp till tant Peace för att vederbörligen framställa sin begäran, till stor förtjusning för den gamla damen, som blev riktigt uppskojad av allt skämtet, medan de letade rätt på stoppnålar, nystade garn och gjorde i ordning en liten arbetskorg åt hennes elev.

Nu voro Roses dagar mycket upptagna och mycket lyckliga, ty på morgonen gick hon omkring i huset tillsammans med tant Plenty, såg till linneskåp och skafferi, syltning och saltning, utforskade vindskontor och

källare, för att se att allt var som det skulle och lärde sig på det goda gamla sättet att sköta hushållet.

På eftermiddagen — efter åkturen eller promenaden — satt hon hos tant Peace och ägnade sig åt sömnad, under det att tant Plenty, som hade klena ögon, stic-kade och berättade trevliga historier från flydda dagar, så att till sist alla tre skrattade eller gråto tillsammans.

Det var en vacker syn att se den rosiga lilla flickan sitta där mellan de två gamla damerna, lyssna till deras instruktioner och liva upp lektionerna med sitt livliga prat och muntra skratt. Om köket utövat dragningskraft på d:r Alec, när Rose varit där, visade sig syrummet nu vara alldeles oemotståndligt, och han var så älskvärd och trevlig, att ingen hade hjärta att skicka i väg honom, i all synnerhet när han läste högt eller nystade garn.

— Så där ja, nu har jag gjort åt dig en ny omgång nattsjortor med fyra knapphål i varje. Titta efter, om de inte är väl gjorda, sade Rose en dag några veckor efter det att lektionerna börjat.

— Ett alldeles utmärkt arbete, min nådiga, och jag är mycket tacksam — så tacksam, att jag skall själv sy i knapparna och bespara dessa trötta fingrar mera arbete.

— Kan du sy fast dem? utbrast Rose och spärrade upp ögonen av idel häpnad.

— Vänta ett ögonblick, tills jag hämtat mina sygrejor, så skall du få se, vad *jag* kan göra.

— Kan han verkligen det? frågade Rose tant Peace, när farbror Alec marscherade bort med komiskt viktig min.

— Ja, för all del. Jag lärde honom det för många år sedan, innan han gick till sjöss, och jag antar, att han sedan dess ofta måst reda sig på egen hand, så han har nog inte tappat handlaget.

Det hade han synbarligen icke gjort, ty han kom snart tillbaka med en lustig liten sypåse, ur vilken han tog upp en fingerborg, och efter att ha trätt nålen på tråden började han sy fast knapparna så skickligt, att Rose kände sig riktigt imponerad.

— Jag undrar, om det finns något här i världen,

du *inte* kan göra? sade hon i en ton av vördnadsfull beundran.

— Det är ett par saker, som jag ännu *inte* är vuxen, svarade han med en glimt i ögonvrån, i det han vaxade sin tråd.

— Jag skulle gärna vilja veta, vilka de är.

— Bröd och knapphål, min nådiga.

XVII.

GODA ÖVERENSKOMMELSER.

Det var en regnig söndagseftermiddag, och fyra gossar försökte tillbringa den lugnt och fridfullt i »bibeltekets», såsom Jamie kallade det rum i tant Jessies hem, som ägnades åt böcker och pojkar. Will och Geordie lågo utsträckta på soffan, fördjupade i att läsa om de slavar och trasvargar, vilkas levnadshistorier numera äro på modet. Archie låg makligt utsträckt i en vilstol, omgiven av tidningar, och Charlie stod framför eldstaden i en engelsmans favoritattityd, och till min ledsnad måste jag omtala, att båda rökte cigarrer.

— Jag tror, att den här dagen *aldrig* tar slut, sade prinsen med en gäspning, som var nära att klyva honom mitt itu.

— Läs och odla din själ, min son, svarade Archie och tittade med högtidlig min upp över tidningen, bakom vilken han halvsovit.

— Predika *inte*, pastor. Tag på dig stövlarna och kom med ut ett slag, i stället för att sitta som en gammal mormor framför brasan.

— Nej tack! En promenad under östlig storm förefaller mig *inte* inbjudande. Så tystnade Archie plötsligt och höll upp handen, ty därutanför sade en behaglig röst:

— Är gossarne inne i biblioteket, tant?

— Ja, kära du. De sitter och längtar efter solsken, så kila in och gör lite sådant åt dem, svarade mrs Jessie.

— Det är Rose, sade Archie och kastade sin cigarr in i brasan.

— Varför gör du så där? frågade Charlie.

— En gentleman röker inte i en dams närvaro.

— Det är sant, men jag ämnar inte kasta bort *min* cigarr, sade prinsen och stoppade ner sin i ett tomt bläckhorn, som tjänstgjorde såsom askkopp.

En dämpad knackning på dörren besvarades av ett mångstämmigt »Stig in!» och Rose blev synlig, rödblommig och piggt av den friska luften.

— Säg ifrån, om jag stör, för då går jag min väg, började hon, i det hon stannade på tröskeln.

— Du stör oss aldrig, kusin, sade de rökande, under det att de läsande slet sig ifrån sina krogrums- och rännstenshjältar för ett ögonblick och nickade vänligt åt sin gäst. När Rose lutade sig fram för att värma händerna, stack ena ändan av Archies cigarr upp ur askan och utsände ett rökmoln.

— O, ni stygga gossar, hur kunde ni göra det och därtill i dag? sade hon i förebrående ton.

— Vad ligger det för ont däri? frågade Archie.

— Det vet du lika bra som jag; er mor tycker inte om det, och det är en ful vana, för det kostar pengar och gör er inte det minsta gott.

— Prat! Varenda herre röker — till och med farbror Alec, som du anser så fullkomlig, började Charlie på sitt retfulla sätt.

— Nej, det gör han inte. Han har slutat, och jag vet varför! sade Rose ivrigt.

— Ja, när jag nu tänker efter, så har jag inte sett hans gamla sjöskumpipa, sedan han kom hem. Slutade han för vår skull? frågade Archie.

— Ja, svarade Rose, och sedan omtalade hon den lilla scenen på stranden, när de kamperat ute. Archie tycktes ta ett djupt intryck därav och sade som en hel karl:

— Det skall han inte ha gjort för inte, såvitt mig angår. Jag är inte ett dyft förtjust i att röka, så jag kan sluta därmed så lätt som helst och lovar att göra det. Jag gör det bara en och annan gång på skoj.

— Du också? sade Rose och tittade på den vackra prinsen, som aldrig tagit sig mindre bra ut än just i

detta ögonblick, ty han hade åter börjat röka bara för att retas med henne.

Nu var saken den, att Charlie inte hade mera smak för att röka, än vad Archie hade, men det dög inte att ge efter alltför snart, så han ruskade på huvudet, tog ett ordentligt bloss och sade nonchalant:

— Ni kvinnor ber alltid oss män uppge oskyldiga småsaker bara därför att *ni* inte gillar dem. Vad skulle du tycka om, i fall vi både dig göra något sådant?

— Om jag gjorde något skadligt eller dumt, skulle jag vara dig tacksam, om du påpekade det för mig, och försöka bättra mig, svarade Rose hjärtligt.

— Välan, då skall jag se efter, om du menar, vad du säger. Om jag slutar att röka för att göra dig till viljes, vill du då uppge något för att göra mig till viljes?

— Det går jag in på, om det är något lika dåraktigt som att röka.

— Äh, det är ännu fånigare!

— Då lovar jag att göra det. Vad är det? sade Rose, darrande av oro att få höra vilken av sina älskingsvanor eller ägodelar hon skulle nödgas uppge.

— Uppge dina örhängen, sade Charlie med ett elakt skratt, ty han var säker på att hon aldrig skulle gå in på den överenskommelsen.

Rose uppgav ett litet skri och förde händerna till öronen, där guldringarna sutto.

— O, Charlie, skulle inte något annat kunnat duga lika bra? Jag har gått igenom så mycket gnabb och tråkigheter, att jag vill njuta av mina vackra örringar nu, när jag kan bära dem.

— Bär så många du vill, så kan jag röka i lugn och ro, sade den elaka pojken.

— Kan *ingenting* annat tillfredsställa dig? sade hon hönfallande.

— Nej, *ingenting*, svarade han strängt.

Rose stod tyst ett ögonblick och tänkte på vad tant Jessie sagt en gång: »Du utövar större inflytande över gossarne, än du vet av; använd det till deras bästa, och jag skall vara dig tacksam i hela mitt liv». Här erbjöd sig ett tillfälle att uträtta något gott genom att hon själv offrade litet av sin egen lilla fåfånga. Hon

insåg, att det var rätt av henne att göra det, men hon fann det mycket hårt och frågade i dyster ton:

— Menar du, Charlie, att jag *aldrig* mer får bära dem?

— *Aldrig*, såvida du icke vill, att jag skall röka.

— Det vill jag inte.

— Gå då in på överenskommelsen. Han kunde icke tänka sig, att hon skulle göra det, och blev mycket överraskad, när hon med en hastig rörelse tog sina kära ringar ur örönen, räckte honom dem och sade i en ton, som kom honom att rödna av blygsel: Jag håller mer av mina kusiner än av mina örhängen, så jag lovar och skall hålla ord!

— Fy skam, prins! Låt henne behålla sitt dingeldangel, om hon tycker om det, och köpslå inte om vad du vet vara rätt, utbrast Archie.

Men Rose ville visa tanten, att hon kunde begagna sig av sitt inflytande till gossarnes bästa, och sade i fast ton:

— Det är rättvist, och jag vill, att det skall vara så, på det att ni skall få se, att jag menar allvar. Se här — ni två här var sin på klockkedjan för att påminna er. *Jag* kommer aldrig att glömma, ty mycket snart kommer jag inte att kunna bära örhängen, även om jag vill det. Medan Rose talade, räckte hon kusinerna var sin lilla ring, och gossarne, som sågo, hur uppriktigt hon menade det, lydde henne. Då underpanterna voro i gott förvar, räckte hon gossarne var sin hand, och de fattade den och tryckte den hjärtligt, halvt belåtna, halvt skamsna över sin andel i överenskommelsen.

I samma ögonblick kommo d:r Alec och mrs Jessie in i rummet.

— Vad är det här? Dansande damers triumf på söndagen? utbrast d:r Alec och betraktade med överraskad min trion.

— Nej, farbror! Det är föreningen »Bort med tobaken». Vill du vara med? sade Charlie, under det att Rose smög sig bort till tanten och Archie begravde båda cigarrerna inuti brasan.

När saken blivit förklarad, voro de äldre mycket belåtna, och Rose emottog en tacksägelseadress, som kom henne att känna sig, som om hon hade gjort fä-

derneslandet en tjänst — något hon för övrigt hade gjort, ty varje gosse, som växer upp utan dåliga vanor, ger löfte om att bli en god medborgare.

— Jag önskar, att Rose ville ingå en överenskomst med Will och Geordie också, för jag tror, att dessa böcker är lika skadliga för små gossar, som cigarrer för stora, sade mrs Jessie och slog sig ned mitt i soffan mellan de läsande, som artigt drog upp benen för att bereda plats åt henne.

— Jag trodde, att de var på modet, sade dr Alec och slog sig med Rose ner i stora stolen.

— Det är även rökning, men det är skadligt. Jag betvivlar icke alls, att de, som skriver dessa böcker, har de allra bästa avsikter, men det förefaller mig, som om de misslyckades, därför att deras valspråk är: »Var smart, så blir du rik» i stället för: »Var hederlig, så blir du lycklig». Jag dömer icke överilat, Alec, för jag har läst minst ett dussin av dessa böcker, och förutom en hel del, som är tilldragande för gossar, finner jag i dem mycket att fördöma, och andra föräldrar säger detsamma, när jag frågar dem.

— Hör du, lilla mor, nu är du för svår! Jag tycker, de är bussiga! Den här är asflott! utbrast Will.

— Böckerna är bra, och jag skulle vilja veta, vad det är för fel med dem, sade Geordie.

— Ni har visat oss ett av de värsta felen — slangspråk, sade modern lugnt.

— Måste vara med, lilla mor. Om de där gyckarna talade ordentligt, vore de inte ett dugg skojiga, invände Will.

— En skoputsare får inte tala grammatikaliskt, och en tidningspojke måste svära lite, annars vore han inte naturlig, förklarade Geordie, ty båda gossarne voro redo att kämpa tappert för sina favoritförfattare.

— Men mina söner är varken skoputsare eller tidningspojkar, och jag tycker inte om att höra dem använda sådana ord som »asflott», »gycke», och dylikt. Det pinar mig att höra mina söner tala så. Jag bestämde en gång i tiden, att jag inte vill höra något slangspråk här i huset. Den regeln håller jag icke fast vid så mycket numera, men jag vill icke ha några då-

liga böcker här, så, Archie, var snäll och skicka de här böckerna efter era cigarrer.

Mrs Jessie höll fast de två små gossarne genom att lägga armen om dem, och när hon gjorde det, kunde de endast vrida sig i förtvivlan.

— Ja, alldeles bakom det största vedträdet, fortsatte hon i bestämd ton. Så där ja, mina präktiga bussar — ni tycker ju även om sjömansslang, så jag skall ge er lite sådant — nu måste ni lova mig att inte läsa någon sådan smörja på en hel månad, så åtar jag mig att förse er med hälsosam lektyr.

— O, lilla mor, inte en enda, utbrast Will.

— Kunde vi inte få läsa ut de där först? bönföll Geordie.

— Gossarne kastade bort halvökta cigarrer, och era böcker måste följa efter dem. Ni måtte väl inte vilja bli överträffade av »de gamla», såsom ni kallar dem, eller visa lilla mor mindre lydnad, än de visade Rose.

— Nej, naturligtvis inte! Kom an nu, Geordie! Och Will avlade löftet som en liten hjälte. Brodern suckade och lydde, men inom sig föresatte han sig att läsa ut boken så fort månaden gått till ända.

XVIII.

FASHION OCH FYSIOLOGI.

— Det blir nog bäst, sir, att ni går upp nu genast, annars blir det för sent, för jag hörde miss Rose säga, att hon visste, att ni inte skulle tycka om det, och att hon aldrig skulle våga visa sig för er. Phebe sade detta, i det hon stack in huvudet i biblioteksrummet, där dr Alec satt och läste en ny bok.

— Jaså, de håller på nu? sade han, i det han tittade upp och ruskade på sig, liksom för att göra sig redo till strid.

— Ja, sir, så mycket de kan, och miss Rose tycks inte veta, vad hon skall göra, för kläderna är så stilliga

och hon ser så elegant ut i dem, fast jag tycker bättre om henne i de gamla, svarade Phebe.

— Ni är en förståndig flicka. Jag skall göra slag i saken, och ni får hjälpa mig. Är allt klart inne i hennes rum, och är ni säker på att ni förstår, hur hon skall ta det på sig?

— Ja då, sir, men de är så lustiga! Miss Rose kommer säkert att tro, att det bara är skoj. Och Phebe skrattade, som om någonting roat henne alldeles ofantligt.

— Det gör detsamma vad hon tror, så länge hon lyder. Be henne göra det för min skull, så kommer hon att tycka, att det är det bästa skämt, hon någonsin sett. Jag gissar, att det blir ett knogigt jobb, men vi skall ändå avgå med segern, sade doktorn, i det han marscherade uppför trappan med boken i handen och ett besynnerligt småleende över ansiktet.

Det pratades så inne i syrummet, att ingen hörde hans knackning, så han sköt upp dörren och tittade in. Tant Plenty, tant Clara och tant Jessie voro allesammans upptagna av att betrakta Rose, som, iförd en promenaddräkt efter senaste modet, långsamt snurrade runt mellan dem och den stora spegeln.

— Bavara mig väl! Värre än jag väntade! tänkte doktorn och stönade invärtes, ty för hans okunniga ögon tog Rose sig ut som en omsurrad fågel, och den fina nya dräkten hade varken grace, skönhet eller lämplighet, som kunde rekommendera den.

Den var gjord av två egendomliga schatteringar i blått, arrangerade så, att fläckar av ljus och mörkt distraherade blicken. Överklänningen var ådragen så hårt i ryggen, att det var omöjligt att taga ett långt steg, och underklänningen var så överlastad med volanger, att den vaggade helt ograciöst både fram och bak. En massa veck voro hopsamlade baktill alldeles under midjan, och på toppen av dem guppade en väldig rosett. En kort jacka av samma material var prydd med ett högt rysch baktill och öppen över bröstet för att exponera några spetsar och en medaljong. Tunga fransar, öglor, puffar och rynkor satte kronan på verket och kom en att få huvudvärk vid tanken på allt det arbete, som kastats bort, ty icke en enda behaglig linje fångade

ens blick, och det vackra materialet gick alldeles förlo-
rat bland detta överflöd på prydnader.

En hög sammetshatt, djärvt uppvikt framtill och prydd med en knippa skära rosor och en stor plym, satt på sned över ena örat, och med lockarna flätade i en klubba i nacken såg Roses huvud snarare ut, som om det tillhörde en glänsande ung kavaljer än en blygsam flicka. Högklackade skor kommo henne att gå framåt-
lutad, och ett prickigt flor som var bundet så tätt för hennes ansikte, att ögonhåren blevo rufsiga, förlänade hennes utseende den sista anstrykningen av absurditet.

— Nu ser hon ut som andra flickor och så, som *jag* tycker om att se henne, sade just tant Clara med mycket belåten min.

— Hon ser ut som en fashionabel ung dam, men hur det nu är, så saknar jag min lilla Rose, för på min tid var barn klädda som barn, svarade tant Plenty och tittade med bekymrad min genom sina glasögon.

— Saker och ting har förändrats sedan din tid, tant, och det är på tiden, att du vänjer dig vid det nya. Men du, Jessie, du måtte väl tycka om den här promenaddräkten bättre än de kläder, Rose haft på senaste tiden. Var uppriktig och medge, att du gör det, sade mrs Clara, som prompt ville ha beröm för sitt verk.

— Kära du, om jag skall vara *riktigt* uppriktig, så tycker jag, att den är förskräcklig, svarade tant Jessie med en öppen hjärtighet, som kom den snurrande Rose att stå stilla i idel förfäran.

— Bra talat! ropade en djup röst, och damerna sprutto till, när de blevo medvetna om att fienden var ibland dem. Rose rodnade ända upp till hattbrättet och stod och såg ut så, som hon kände sig, nämligen som en idiot, under det att tant Clara skyndade sig att förklara saken.

— Jag väntade naturligtvis inte, att *du* skulle tycka om den, Alec, men jag anser dig icke heller kunna bedöma, vad som är passande för en ung dam, och därför har jag tagit mig den friheten att skaffa Rose en nätt promenaddräkt. Hon behöver inte bära den, om du har något att invända däremot, för jag vet ju, att vi lovade dig att få göra vad du ville ett helt år med den stackars raringen.

— Jaså, det är en promenaddräkt? sade doktorn milt. Vet du vad? Jag hade aldrig kunnat tänka mig, att den var avsedd för vinterväder och promenad i rask takt. Gå ett slag, Rose, och låt mig se allt-det vackra och alla fördelarna.

Rose försökte röra på sig med sin vanliga lediga gång, men underklänningen hindrade henne, och överklänningen var så snäv, att hon icke kunde ta långa steg, och till följd av de höga klackarna kunde hon omöjligt gå rak.

— Jag har ännu inte blivit van vid den, sade hon retligt, i det hon sparkade undan släpet och försökte tulta tillbaka.

— Men antag, att en galen hund eller en skenande häst vore efter dig, skulle du då kunna sätta dig i säkerhet, utan att ramla omkull? frågade doktorn.

— Det tror jag inte, men jag skall försöka. Och Rose rusade tvärsöver rummet. Klackarna hakade upp sig i en fäll, flera band brusto, hatten gled ned över ögonen, och hon sjönk ner i en stol, där hon satt och skrattade så gott, att alla utom tant Clara instämde i hennes munterhet.

— Jag vågar påstå, att en promenaddräkt, i vilken man icke kan gå, och en vinterdräkt, som utsätter hals, huvud och fötter för köld och väta, är alldeles misslyskad, Clara, i all synnerhet som ingenting vackert försonar en med dess olämplighet.

— Ingenting vackert! utbrast mrs Clara med hetta. Vad skulle väl kunna vara smakfullare och lämpligare för en ung flicka?

— Det skall jag visa dig, om Rose vill gå upp på sitt rum och göra mig den tjänsten att taga på sig det, hon finner där, svarade doktorn med ens. När så dörren föll igen efter Rose, föll hans blick på ett föremål, som kom honom att rynka pannan och fråga i förtörnadt ton: Ämnade du verkligen efter allt jag sagt fresta min flicka med den där avskryvda tingesten?

— Jag tyckte, vi lade bort den, när hon inte ville ta den på sig, mumlade mrs Clara och slängde med skuldmedveten uppsyn bort en liten korsett. Jag köpte den endast på försök, för Rose börjar bli fet och får ej någon figur, om den inte blir tillsedd snart.

— Börjar bli fet! Ja, det gör hon, gudilov, och det skall hon fortsätta att göra, för naturen förstår bättre att forma en kvinna, än vad någon korsettmakare kan, och jag tillåter inte något sådant. Min kära Clara, har du alldeles förlorat förståndet, eftersom du ens för ett ögonblick kan tänka på att tvinga en växande flicka in i ett sådant tortyrinstrument? Han ryckte plötsligt till sig korsetten, som systemen dolt under en soffkudde, och höll upp den i luften med en uppsyn, som om den varit en av forna tiders tumskruvar eller sträckbänkar.

— Var inte absurd, Alec. Det medför inte minsta tortyr, ty det är inte modernt längre att vara hårt snörd, utan vi använder trevliga, förståndiga saker. Alla har korsett — till och med småbarn har styva midje-hållare för att stödja deras svaga små ryggar, invände mrs Clara.

— Jag vet det, och till följd därav får alla dessa små stackare klena ryggar, liksom deras mödrar haft före dem. Det tjänar emellertid ingenting till att disputera om den saken, så jag gör det ej, men jag vill en gång för alla påpeka, att om jag någonsin får se en korsett i Roses närhet, kastar jag den på elden, och du får skicka räkningen till mig. Medan han talade, var korsetten på väg till sin undergång, men Jessie grep honom i armen och utbrast:

— För Guds skull, Alec, bränn inte upp den! Den är full med valfiskben, så det blir en ohygglig stank. Ge mig den, så skall jag dra försorg om att den inte gör någon skada.

I samma ögonblick hördes glatt skratt från Roses rum, och alla smålogo ofrivilligt, när de hörde det.

— Något nytt upptåg av dig, Alec? frågade tant Plenty överseende, ty hon hade börjat tro på nevöns idéer, därför att de tycktes utfalla så bra.

— Ja, tant, mitt senaste, och jag hoppas, att du kommer att tycka om det. Jag kom under fund med vad Clara hade för sig och fick min dräkt färdig till i dag. Jag ämnar inte tvinga den på Rose, utan hon får välja, men om jag inte misstar mig helt och hållet, kommer hon att tycka om min rigg bäst. Medan vi väntar, skall jag förklara saken, så att du förstår att uppskatta helhetsverkan bättre. Jag fick tag i den här

lilla boken och blev slagen av dess goda förstånd och goda smak, ty den antyder ett sätt att klä kvinnor både hälsosamt och vackert. Den börjar med själva grundvalen, såsom du kan se, om du tittar på bilderna här. och jag anser, att kvinnor bör glädja sig åt att deras börda göres lättare.

Medan han talade, lade han boken framför tant Plenty, som lydigt betraktade illustrationerna och efter en lång blick utbrast med skandaliserad uppsyn:

— Gud bevara mig väl! De här sakerna påminner ju om de nattdräkter, Jamie har! Du menar väl inte, att Rose skall komma ut i den här kostymen? Den är inte anständig, och jag tillåter det ej!

— Jag menar det, och jag är förvissad om att min förståndiga tant tillåter det, när hon får klart för sig, att de här — nåja, jag skall kalla dem vid deras indiska namn och säga pajamas — är avsedda som underkläder och att Rose kan ha så vackra klänningar som helst över dem. De här två kostymerna av flanell, som båda är i ett stycke och försedda med en kjol, som med lätthet fästes vid livsstycket, kommer att hålla flickan varm, utan att trycka henne med bälten och strumpeband och spännen, och lämna musklerna fria, för de behöver utrymme för att kunna fungera. Om jag kan förekomma det, skall hon aldrig behöva ha ryggvärk eller någon av de många krämpor, som ni kvinnor tro er icke kunna undgå.

— Jag tycker, att det är opassande, och jag är övertygad om att Rose kommer att bli chockerad — började mrs Clara, men tvärtystnade, när Rose blev synlig i dörröppningen och inte såg ett dyft chockerad ut.

— Kom in, min hygieniska modell, och låt oss titta på dig, sade farbrodern med en gillande blick, då hon kom in med så odygdig min, att det tydligt syntes, att hon njöt av skämtet.

— Välan, jag ser ingenting anmärkningsvärt. Det där är en natt, enkel klänning, materialet är gott, och den är icke oklädsam, om du vill, att hon skall se ut som en liten skolflicka. Men den har ingen särskild stil, och ingen kommer att bevärdiga den med en andra blick, sade mrs Clara, i känslan av att hennes sista ord fördömde klänningen helt och hållet.

— Just vad jag önskar, svarade doktorn med retfullt lugn och gnuggade belåtet händerna. Nu ser Rose ut för att vara, vad hon är, en blygsam liten flicka, som inte vill, att man stirrar på henne. Jag tror emellertid, att hon skulle kunna få en gillande blick av människor, som föredrar förnuft och enkelhet framför grannlåt och plymer. Vänd på dig, min Hebe, och låt mina ögon fröjdas åt att se på dig.

Det var emellertid mycket litet att se, endast en helt enkel promenaddräkt i en mjuk, varm schattering i brunt, som nådde ner till skäften på ett par nätta lågklackade kängor, samt en sälskinnsjacket, mössa och en glimt av något scharlakansrött vid halsen.

— Vad tycker du om det, Rose? frågade doktorn, som ansåg, att hennes åsikt var av största vikt.

— Jag känner mig mycket besynnerlig och lätt, men jag är varm och ingenting tycks hindra mig i mina rörelser, svarade Rose och tog ett skutt, som exponerade ett par vackra damasker på ben, vilka nu voro lika fria och lediga som en pojkes.

— Jag inbillar mig, att du nu kan springa din väg för galna hundar och gå fort, utan att ramla på näsan?

— Ja, farbror! Och Rose svingade sig över det höga ryggstödet på soffan lika lätt och ledigt som någon av kusinerna, och sedan kilade hon i väg nedför hallen, som om hennes bastanta kängor varit ett par sjumilastövlar.

— Så där ja! Ni ser nu, hur det blir! Klä henne som en pojke, och hon kommer att uppföra sig som en pojke. Jag avskyr alla dessa uppfinningar av själsstarka kvinnor! utbrast tant Clara, när Rose kom springande tillbaka.

— Ah, men förstår du, några av dessa förståndiga uppfinningar härleder sig från fashionabla modister, som vill göra dig trevlig — eller vad du kallar »stilfull» — utvändigt och komfortabel invändigt. Mrs van Tassel har varit hos madame Stone och använder nu en sådan här dräkt. När jag frågade, hur det var med henne, talade Van själv om för mig, att hon slutat med att ligga på soffan och nu travar omkring på ett rent av förvånansvärt sätt, om man tar hennes klena hälsa i betraktande.

— Vad du säger! Låt mig titta på den där boken ett ögonblick, sade tant Clara och granskade med mera aktningsfull min illustrationerna, ty om den eleganta mrs Van Tassel använde »dessa förskräckliga saker», dög det inte för tant Clara, att hon, trots sina fördomar, kom på efterkälken.

Dr Alec såg på mrs Jessie och smålog, ty »lilla mor» hade varit invigd i hemligheten och hade nu mycket roligt. Jag tänkte just, att det skulle göra slag i saken, sade han och nickade.

— Jag väntade inte på att mrs Van skulle visa vägen, utan jag har för en gångs skull anlagt ett nytt mode före Clara, så snart får du kanske se mig leka hög och duva med Rose och gossarne, sade mrs Jessie och nickade åt honom.

— Vilken väljer du, Rose? frågade dr Alec.

— Den här naturligtvis, svarade Rose med ens. Den andra är fashionabel och — ja, jag måste säga det — även vacker, men den är mycket tung, och jag skulle bli tvungen att gå omkring som en vaxdocka, om jag bar den. Jag är tant Clara mycket tacksam, men jag behåller den här, om jag får.

Rose talade mildt men bestämt, ehuru hennes blick hade ett uttryck av saknad, när den föll på den andra dräkten; och det var ju också helt naturligt, att hon önskade se ut som andra flickor. Tant Clara suckade, men farbror Alec smålog och sade hjärtligt:

— Tack, mitt kära barn! Läs nu den här boken, så kommer du att förstå, varför jag ber dig därom. Om du sedan så önskar, skall jag ge dig en ny lektion; du bad om en i går, och den här är nödvändigare än en i franska eller att sköta ett hushåll.

— Äh, vad är den således i? Och Rose grep ivrigt boken, som tant Clara kastat ifrån sig med en min av avsky.

Ehuru dr Alec var fyratio år, var den gossaktiga lusten att gnabbas ännu icke död inom honom, och eftersom han kände sig helt glad över sin seger, kunde han icke motstå frestelsen att chockera tant Clara genom att antyda ohyggliga möjligheter, så han svarade:

— Fysiologi, Rose. Skulle du inte vilja studera medicin med onkel som lärare och vara redo att åtaga

dig hans praktik, när han blir tvungen att sluta? Om du samtycker till det, skall jag i morgon leta rätt på mitt gamla skelett.

Det blev *för* mycket för tant Clara, och hon avlägsnade sig hastigt, djupt upprörd såväl av mrs Van Tassels nya promenaddräkt som av Roses nya studieämne.

XIX.

UNDER MISTELN.

Rose hade förmått Phebe att lova, att hon skulle taga sin strumpa med sig upp i »jungfruburen», såsom hon kallade sitt vackra rum, på juldagsmorgonen, därför att detta första härliga beskådande av julklapparna förlorar hälften av sitt behag, om icke minst två små nattmössor mötas över skatterna och två lyckliga röster utropa »O!» och »Ah!» tillsammans.

Så att när Rose slog upp ögonen denna morgon, föll hennes blick på den trofasta Phebe, som, insvept i en schal, satt på kudden framför den sprakande brasan med sin orörda julstrumpa bredvid sig.

— God jul! utbrast den lilla matmodern glatt.

— God jul! svarade den lilla tjänstflickan så hjärtligt, att det gjorde en gott att höra det.

— Tag genast hit strumporna, Phebe, så får vi se, vad det är i dem, sade Rose, i det hon satte sig upp bland kuddarna och såg ivrig ut som ett barn.

Ett par långa, knöliga strumpor lades på täcket och blevo undersökta med förtjusning, ehuru båda av dem kände till varenda välsignad sak, som fanns i den andras strumpa. Det hör inte hit, vad det var, men det var uppenbart, att det var fullt tillfredsställande, ty då Rose lutade sig tillbaka, sade hon med en suck av belåtenhet:

— Nu tror jag, att jag har allt, jag önskar mig här i världen, och Phebe svarade över ett helt fång skatter: Det här är den stiligaste jul, jag någonsin varit med om. Så tillade hon med viktig min: Men önska något

mer, för jag känner händelsevis till ytterligare två julklappar, som väntar utanför dörren.

— O, en sådan rikedom! utbrast Rose, helt upprörd. Jag brukade önska mig ett par glastofflor liksom Askungen, men eftersom jag inte kan få dem, vet jag verkligen inte, vad jag skall önska mig.

Phebe klappade i händerna, då hon sprang fram till dörren och glatt utropade: Den ena av dem är för resten för era fötter. Jag vet inte, vad ni kommer att säga om den andra, men *jag* tycker, att den är stilig!

Och det gjorde även Rose, när hon fick se ett par blänkande skridskor och en vacker kälke.

— Dem har jag fått av farbror, det vet jag, och nu, när jag ser dem, kommer jag ihåg, att jag önskat åka kälke och skridsko. Är den inte stilig? Titta, så bra de passar! Och sittande på kälken, provade Rose den ena skridskon på sin bara fot, under det att Phebe stod bredvid och beundrade den vackra tavlån.

*
*
*

— Birnam skog har kommit till Dunsinane, Rose, sade d:r Alec, i det han steg upp från frukostbordet för att släppa in en procession av ek, gran och ceder, som kom marscherande uppför trappan.

Snöbollar och »god jul» flögo omkring i flera minuter. Så grepo alla sig an med att pynta det gamla huset, ty den dagen brukade hela familjen alltid äta middag tillsammans.

— Jag red mil och milar, såsom Ben säger, för att skaffa den här vackra kvisten, och jag hänger den här, sade Charlie, i det han band fast en mattgrön liten gren vid kronan i stora salongen.

— Den är just inte vidare vacker, sade Rose.

— Det gör detsamma, för det är en mistelkvist och var och en som står under den, blir kysst, vare sig han eller hon tycker om det eller ej. Nu är ert tillfälle inne, mina damer, sade prinsen och tittade med sentimental min på flickorna, som hastigt retirerade från den farliga platsen.

— Mig får du inte fast, sade Rose med stor världighet.

— Få se, om jag inte gör det!

— Jag har kastat mina blickar på Phebe, anmärkte Will i så nedlåtande ton, att de andra skrattade.

— Gud signe den lilla raringen! Det fäster jag mig inte alls vid, svarade Phebe i så moderlig ton, att Wills knoppande ridderlighet genast förfrös och dog.

Det blev gott tillfälle att prova de nya skridskorna före middagen, och Rose fick sin första lektion på den lilla viken, som frusit till liksom på beställning. Till en början fann hon det ganska ansträngande att ramla omkull och åter resa sig upp, men med sex gossar till lärare lyckades hon till sist hålla sig upprätt, och belåten med denna framgång förfriskade hon sig sedan med ett dussin turer nedför backen på Amasonen, såsom hon döpt sin kälke.

— Ah, denna ödesdigra färg! Det kommer mitt hjärta att brista, när jag ser den, kraxade tant Myra, när Rose litet senare kom ned till middagen med kinder lika röda som benvedsbären på väggen.

— Det gläder mig att se, att Alec tillåter flickan att göra sig fin, fast han har sådana besynnerliga idéer, tillade tant Clara, som till sin ytterliga tillfredsställelse såg, att Rose hade tre volanger på sin blåa sidenklänning.

— Hon är ett mycket intelligent barn och har ett trevligt sätt, anmärkte tant Jane i ovanligt älskvärd ton, ty Rose hade just räckt Mac en skärm, för att han skulle skydda ögonen mot brasskenet.

— Om jag hade en sådan dotter att visa min Jem, när han kommer hem, skulle jag vara en stolt och lycklig kvinna, tänkte tant Jessie, och sedan gjorde hon sig förebråelser för att hon inte var fullkomligt nöjd med sina fyra präktiga gossar.

Tant Plenty var alltför upptagen av middagen för att kunna se något annat; om hon icke hade varit det, skulle hon ha sett, vilken verkan hennes nya mössa hade på gossarne. Den goda damen medgav själv, att hon »tyckte om en klädsam mössa», och vid detta tillfälle var hennes huvudbonad storslagen, och när hon travade omkring i rummet, fladdrade banden om henne så, att

det blev absolut nödvändigt för Archie att till hälften kväva »pysarne» i en portiär, tills de skrattat ut ordentligt.

Farbror Mac hade tagit med sig Fun See, och det var en Guds lycka, att han gjort det, ty de äldre gossarne gävo utlopp åt sin munterhet genom att skämta med den unge kinesen om hans förbättrade utseende. Han var iförd amerikanska kläder, hade håret kortklippt och talade ovanligt bra engelska efter endast sex månaders skolgång, men det oaktat stod hans gula ansikte med de sneda ögonen i sällsam kontrast till alla de blonda Campbellarna omkring honom. Will kallade honom »Tyfonen» — han menade »Tycoon» — och den lille kinesen fick till sin förtret behålla detta namn.

Tant Peace blev nerburen och placerad på hedersplatsen vid bordet, och hon satt där och smålog mot dem alla, »som den personifierade friden», såsom dr Alec sade, när han intog sin plats bredvid henne, under det att farbror Mac satt bredvid tant Plenty vid andra bordsändan.

— Jag åt knappast någon frukost, och sedan har jag gjort allt, jag kunnat för att bli hungrig, men jag tror verkligen inte, att jag kan äta av allt det här, såvida jag inte vill spränga mina knappar, viskade Geordie till Will, i det han med en hopplös suck betraktade alla de uppdukade läckerheterna.

— Man vet aldrig, vad man kan, förrän man försöker, svarade Will och attackerade sin fullproppade tallrik i uppenbar avsikt att göra sin plikt som en hel karl.

Alla veta, hurudan en julmiddag är, så vi behöva icke beskriva denna särskilda, utan kunna med ens övergå till att berätta, vad som hände vid dess slut. Alla voro mycket muntra och glada, men Archie i all synnerhet tycktes vara i mycket lyftad stämning — i så hög grad, att Charlie anförtrodde Rose, att han var rädd för att hövdingen smakat på karaffernas innehåll.

Rose tillbakavisade med förtrytelse denna insinuation, ty när skälarna druckits enligt gammal god sedvänja, hade hon sett, att tant Jessies gossar fyllt sina

glas med vatten, och detsamma hade hon själv gjort trots prinsens gnabb.

Men Archie *var* verkligen mycket uppspelt, och när någon påminde om att det var farbror Jems bröllopsdag och önskade att han vore där och kunde hålla ett tal, försatte hans äldste son hela familjen i häpnad genom att försöka göra det i hans ställe. Det var ganska osammanhängande, såsom jungfrutal bruka vara, men slutet betraktades såsom överdådigt, ty han vände sig till modern och sade med en liten skälvnng på rösten, att hon »förtjänade att bli välsignad med Peace och Plenty (frid och ymnighet) och krönt med rosor och gosse-kärlek och att emottaga den last av lycka, som var på väg hem för att trots vind och tidvatten lägga ännu en Jem (gem betyder ädelsten) till familjejuvelerna.»

Denna anspelning på kaptenen, som nu var på väg hem, kom mrs Jessie att snyfta i sin servett och gossarne att hurra. Så rusade Archie helt plötsligt ut ur rummet, som om han förlorat förståndet.

— Alltför blyg att stanna och ta emot allt beröm, började Charlie.

— Jag såg, att Phebe vinkade på honom, utbrast Rose och stirrade på dörren.

— Kommer det flera julklappar? frågade Jamie i samma ögonblick som brodern kom tillbaka och såg ännu ivrigare ut.

— Ja, en julklapp till mor, och här är den! dundrade Archie och slängde upp dörren för att släppa in en högväxt man, som utropade: Var är min lilla gumma? Den första kyssen skall hon ha, sen får ni andra komma, så fort ni vill!

Innan han ännu talat till slut, låg mrs Jessie till hälften gömd under hans stora överrock, och fyra pojkar dansade omkring honom och pockade på sin tur.

Det blev naturligtvis en glad och livlig uppståndelse, och under tiden smög Rose sig in i fönsternischen och åsåg alltsammans, som om det varit ett kapitel i en julberättelse. Det gjorde en gott att se, med vilken stolthet farbror Jem betraktade sin länge son och med vilken ömhet han omfamnade de mindre. Det var ännu vackrare att se honom skaka hand med bröderna, som om han aldrig velat sluta, och kyssa alla systrarna på

ett sådant sätt, att till och med den högtidliga tant Myra såg riktigt glad ut för ett ögonblick. Men bäst av allt var att se, hur han slog sig ner i farfars stol med »lilla gumman» bredvid sig och de tre yngsta pojkarna i knät, under det att Archie stod lutad över honom som en av största sortens keruber.

— Alla krya och här, Gud vare tackad och lovad! sade kaptен Jem och såg sig omkring med tacksam min.

— Alla utom Rose, svarade den trofaste lille Jamie, som kom ihåg den frånvarande.

— Ja visst! Jag glömde barnet! Var är Georgs lilla flicka? frågade kaptenen, som inte sett henne, sedan hon var ett litet pyre.

— Det är bäst, att du säger: »Alecs stora flicka», sade farbror Mac, som låtsades vara gruvligt svartsjuk på sin bror.

— Här är jag, farbror, sade Rose och trädde fram

— Saint George Germaine, så pyret har vuxit! utbrast kaptен Jem, i det han lät gossarne ramla ner och reste sig upp för att hälsa på den stora flickan såsom den gentleman han var. Men när han skakade hennes hand, som såg så liten ut i hans stora labb, och betraktade hennes ansikte, som påminde så om hans käre broders, slöt han henne i sina armar och viskade med sin sträva kind mot hennes lena: Gud välsigne dig, barn! Förlåt mig, om jag glömde dig för ett ögonblick, och var förvissad om att ingen av dina anförvanter gläder sig mer än farbror Jem åt att se dig här.

Sedan slogo alla sig åter ned kring bordet och fingo höra allt om resan hem — hur kaptен Jem föresatt sig att hinna hem till jul, hur allt tycktes ha sammansvurit sig för att hindra honom, men hur han ändå lyckats och avsänt ett telegram till Archie med anmodan att hålla saken hemlig men vara redo för faderns ankomst vilket ögonblick som helst.

Och sedan dansade man, och till och med Fun See utmärkte sig med tant Plenty, som han beundrade högeligen med anledning av att hon var den fetaste damen i sällskapet, ty korpulens betraktas som skönhet i hans fädernesland. Den glada gamla damen försäkrade, att hon kände sig ofantligt smickrad av hans beundran, och gossarne påstodo, att »hon slog sig ut för honom»,

ty i annat fall hade han aldrig vågat infånga henne under misteln, höjt sig på täspetsarna och kysst henne på kinden.

Så de alla skrattade åt hennes överraskning, och så Funs svarta små ögon tindrade! Charlie hade bett honom göra det, och Charlie var så fast besluten att infånga Rose, att han satte ut alla möjliga fällor för henne och mutade de andra gossarne att hjälpa honom. Men Rose var klarvaken och undgick alla hans fällor samt lade i dagen det största förakt för dylika fåniga sedvänjor. Stackars Phebe hade inte samma tur, och det var Archie, som skändligen drog fördel av att hon stod helt oskyldigt och bjöd tant Myra te alldeles under den fatala misteln. Jamie inbjöd helt djärvt *alla* damerna att komma fram och kyssa honom, och vad farbror Jem beträffar, så uppförde han sig, som om hela rummet varit en mistellund. Farbror Alec lade i smyg en bit mistel på tant Peaces mössa och kysste henne sedan ömt — ett litet skämt som tycktes glädja henne mycket, ty Alec var hennes favoritnevö.

Endast Charlie misslyckades med att infånga sin skygga fågel, och ju oftare hon undkom honom, desto fastare besluten var han att fånga henne i sin snara. När alla andra knep misslyckats, lagade han, att Archie föreslog pantlekar.

— Jag förstår det där knepet, tänkte Rose och var så på sin vakt, att inte en enda pant tillhörde henne.

— Låt oss nu lösa in panterna och leka något annat, föreslog Will, som inte kände till något om komplotten.

— Bara en omgång till, så gör vi det, svarade prinsen, som just satt nytt bete i sin fälla.

Just då frågan kom till Rose, ropade Jamie i förtyvild ton från hallen: O, kom fort hit! Fort! Rose spratt till, uppfattade inte frågan riktigt och blev hälsad med ett allmänt: »Pant! Pant!» i vilket den lille föräddaren instämde.

— Nu har jag henne fast! tänkte den unge skojararen förtjust.

— Nu är jag förlorad! tänkte Rose, i det hon lämnade fram sin nåldyna med så trotsig min, att vem som helst utom prinsen känt sig stukad. Den kom ho-

nom emellertid att tänka sig för och besluta »att låta Rose slippa undan billigt».

— Här är en mycket vacker pant. Hur skall den inlösas? frågade Steve och höll upp nåldynan över Charlies huvud.

— Hm! Hon skall föra gamla Mac med sig under misteln och kyssa honom riktigt vackert. O, vad han skall bli ursinnig! Och den otäcka pojken småskratade förtjust vid tanken på det obehag, han beredde två harmlösa människor.

Det följde ett ögonblicks tystnad bland ungdomen, ty de visste alla, att Mac skulle »bli ursinnig», eftersom han avskydde allt nonsens i den vägen och, när leken börjat, gått fram till de äldre. Just nu stod han framför brasan och hörde på faderns samtal med farbröderna, lyckligt omedveten om komplotten mot honom.

Charlie väntade, att Rose skulle säga: Det vill jag inte! och följaktligen blev han helt förvånad, när hon efter en blick på offret plötsligt skrattade till, gick fram till gruppen av herrar, drog *farbror* Mac med sig under misteln och överraskade honom med att ge honom en hjärtlig kyss.

— Tack, min vän, sade den oskyldige herrn och såg mycket belåten ut över denna oväntade hedersbetygelse.

— Åh nej, det där är inte rättvist! började Charlie, men Rose neg och sade:

— Du sade »gamla Mac», och fastän det var mycket ohövligt, gjorde jag det. Det där var din sista möjlighet, och nu har du förspilt den.

Det hade han alldeles säkert, ty medan Rose talade, ryckte hon ned misteln och kastade den i brasan, under det att gossarne hänade den snopne prinsen och höjde den kvicktänkta Rose till skyarna.

— Vad har ni så roligt åt? frågade Mac, som väcktes upp ur sina funderingar av det allmänna skratt, vari även de äldre instämde.

Men de formaligen tjöto, när Mac, efter det man om-talat saken för honom, fundersamt stirrade på Rose genom glasögonen och sedan sade i filosofisk ton:

— Ja, men jag tror inte, att jag hade fäst mig något vidare vid om hon *hade* gjort det!

Strax efteråt påträffades lilla Jamie djupt insomnad

i en soffa, och allmänt uppbrott följde. Alla stodo i hallen och togo avsked, då ljudet av en röst, som dämpat sjöng »Hem, ljuva hem» kom dem allä att tystna och lyssna. Det var Phebe, stackars lilla Phebe, som aldrig hade haft något hem, som aldrig blivit omhuldad av far och mor, syster eller bror, som stod aldeles ensam i vida världen och som dock var varken sorgsen eller rädd, utan tacksamt tog emot sina smulor av lycka och sjöng över sitt arbete, utan en tanke på att vara missnöjd.

Jag inbillar mig, att den lyckliga familjen, som stod samlad där, kom ihåg det, ty när den ensamma rösten avslutat sången, återupptogo andra röster den och avslutade den så vackert, att det gamla huset tycktes återupprepa ordet »hem» i öronen på de två föräldralösa flickor, som just tillbragt sin första jul under dess gästfria tak.

 XX.

SKRÄMSEL.

— Bror Alec, du tänker väl inte låta barnet gå ut en så bitande kall dag som i dag? sade mrs Myra, i det hon en februarimorgon tittade in i arbetsrummet, där doktorn satt och läste tidningen.

— Varför inte det? Om en ömtålig sjukling som du kan tåla vid det, måtte väl min friska lilla flicka kunna göra det, i all synnerhet som *hon* är klädd därefter, svarade dr Alec med retfullt lugn.

— Men du har ingen aning om hur skarpt vinden biter. Den går genom märmg och ben, sade tant Myra och gned sin purpurröda nässpets med sin svarta handske.

— Det betvivlar jag icke, när du promt skall gå klädd i kräpp och siden i stället för pälsverk och ylle. Rose går ut i alla väder och kommer inte att taga någon skada av att åka skridsko en timme.

— Välan, jag varnar dig, att du leker med barnets

hälsa och litar alltför mycket på hennes skenbara tillfrisknande det senaste året. Hon är i alla fall ömtålig och kommer att duka under för första attack, liksom hennes stackars mor gjorde, kraxade tant Myra och skakade dystert på sin stora hatt.

— Jag tar risken, svarade dr Alec och rynkade pannan, såsom han alltid gjorde vid varje antydan om den andra Rose.

Nu måste det erkännas, att bland doktors fel och brister — och han hade sin andel därav — var en mycket manlig motvilja för råd, som han fick, utan att ha bett om dem. Han lyssnade alltid aktningsfullt till vad tanterna sade och rådfrågade mången gång Jessie, men de andra tre damerna voro honom mycket tålamodsprövande genom sina ständiga varningar, klagovisor och råd. Tant Myra var alldeles särskilt prövande, och han blev alltid motspänstig så fort hon började säga något. Han kunde inte hjälpa det och skämtade ofta däröver. Detta var just ett exempel därpå, ty han hade just tänkt, att det bleve bäst, att Rose stannade inne tills blåsten lagt sig litet och solen värmdes mer. Men tant Myra talade, och han kunde icke motstå frestelsen att göra narr av hennes råd och låta Rose trotsa kölden. Han hyste ingen fruktan för att den skulle skada henne, ty hon var ute varje dag.

— Jag hoppas, att barnet inte stannar ute länge, ty den här blåsten går genom märg och ben på yngre människor än Myra, tänkte dr Alec en halvtimme senare, då han åkte in till staden för att besöka några av de få patienter, han åtagit sig för gammal bekantskaps skull.

Den tanken återvände flera gånger under loppet av morgonen, ty det var gement kallt, och doktorn frös trots sin björnskinnspäls. Men han satte sin tillit till Roses goda förstånd, och det föll honom aldrig in, att hon gjorde sig till en liten Casabianca, med den enda skillnaden att hon frös i stället för att brinna upp på sin post.

Förstår ni, Mac hade stämt möte med henne på en viss plats, för att de skulle åka skridsko tillsammans, så fort han var färdig med de få lektioner, han fick taga. Hon hade lovat att vänta på honom, och det

gjorde hon också med en trofasthet, som stod henne dyrt, ty när lektionerna voro över, glömde Mac sin överenskommelse och ägnade sig åt några kemiska experiment, tills en liten explosion drev honom ut ur laboratoriet. Då kom han plötsligt ihåg Rose och hade med glädje skyndat till henne, om icke modern förbjudit honom att gå ut, därför att blåsten var skadlig för hans ögon.

— Farbror låter henne naturligtvis inte gå ut i ett sådant väder. Och om han gör det, har hon naturligtvis nog förstånd att komma hit och hämta dig eller gå hem igen, när du inte kommer, sade tant Jane och ägnade sig åter åt sin bok.

Så Mac resignerade, och Rose väntade lojalt, tills det blev middagsdags och hon förstod, att det var lönlöst att vänta längre. Hon hade gjort sitt bästa att hålla sig varm, hade åkt skridsko, tills hon var trött och varm, och sedan sett på andra barn, tills hon var genomkyld, försökt att bli varm igen genom att trava av och an och till sist stått med dyster min hopkrupen under ett träd och väntat. När hon slutligen anträdde promenaden hem, var hon stel av köld och förmådde knappast taga sig fram mot vinden, som handskades riktigt obarmhärtigt med dep frostbitna rosen.

D:r Alec satt framför brasan i biblioteket och mojade sig efter sin åktur, då en halvkvävd snyftning föranledde honom att skynda fram till dörren och ängsligt titta ut i hallen. Rose låg rysande i en hög nära värmeledningen med överkläderna till hälften av, vred händerna och försökte återhålla de skrik av smärta, som den återvändande värmen framkallade i hennes till hälften förfrusna fingrar.

— Min älskling, vad är det? Och ögonblicket efteråt hade farbror Alec henne i sina armar.

— Mac kom inte — jag kan inte bli varm — värmen gör så ont! Och med en lång rysning brast Rose i gråt, under det att tänderna skallrade i hennes mun och hennes stackars näsa var så blå, att det skar en i hjärtat att se det.

Inom kortare tid än det tar att omtala, hade d:r Alec henne på soffan, insvept i björnskinnspälsen, och Phebe frotterade hennes iskalla fötter, under det att han gned hennes värkande händer och tant Plenty gjorde i ord-

ning något varmt att dricka och tant Peace skickade ned sin egen fotvärmare och sitt broderade täcke »till den stackars älsklingen».

Uppfylld av ångest och ömhet, ägnade d:r Alec sig åt sin nya patient, tills hon förklarade, att hon var kry igen. Han lät henne icke stiga upp till middagen, utan matade själv henne och glömde alldeles sin egen, medan han satt och såg på hur hon dåsade av, ty tant Plenty's dryck gjorde henne sömnig.

Hon låg så i flera timmar, och dåsigheten övergick till djup sömn, och farbror Alec satt alltjämt kvar på sin post och såg med tilltagande ängslan, att hennes kinder hettade av feber, att hennes andhämtning var hastig och ojämn och att hon stönade då och då, som om hon hade plågor. Helt plötsligt spratt hon till och vaknade, och när hon såg tant Plenty stå lutad över sig, sträckte hon ut armarna som ett sjukt barn och sade i trött ton: Får jag gå till sängs?

— Den bästa platsen för dig, älskling! Bär upp henne, Alec. Jag har varmt vatten färdigt, och efter ett skönt bad skall hon få en kopp av mitt sagote och bli insvept i filtar, så att hon sover förkylningen ur sig, svarade den gamla damen glatt och skyndade sedan bort för att utdela förhållningsorder.

— Har du plågor, älskling? frågade d:r Alec, när han bar henne uppför trappan.

— Det gör ont i sidan, när jag andas, och jag känner mig stel och besynnerlig, men det är inte så farligt, så var inte orolig, farbror, viskade Rose med en het liten hand tryckt mot hans kind.

Men den stackars doktorn såg orolig ut, och det hade han anledning till, ty just då försökte Rose skratta åt att Debby kom inrusande i rummet med en sängvärmare men kunde det ej till följd av plågorna och skrek i stället till.

— Pleurit! (lungsäcksinflammation), suckade tant Plenty från badkaret.

— Pneumoni! (lunginflammation) stönade Debby, i det hon bland sängkläderna stack ner en sängvärmare med långt skaft, som om hon haft för avsikt att fiska upp denna förrädiska sjukdom.

— O, är det farligt? frågade Phebe och var i sin

förfäran nära att släppa en hink med varmt vatten, ty hon kände icke till något om sjukdomar och Debby's antydning hade en hemsk klang för hennes öron.

— Hysj! befallde doktorn i en ton, som gjorde slut på alla förutsägelser och kom alla att lyda honom.

— Gör det så bra som möjligt för henne, och när hon ligger, kommer jag in och säger god natt, tillade han, när badet var färdigt och filtarna värmades framför brasan.

Sedan gick han in till tant Peace och omtalade helt glatt för henne, att det bara var en förkylning, varpå han marscherade av och an i hallen, ryckte sig i skägget och rynkade pannan, ett tydligt bevis på ängslan.

— Jag tänkte just, att det skulle vara alltför stor tur att inte misslyckas en enda gång på ett helt år. Fördömmelse över mitt egensinne! Varför lydde jag inte Myras råd och höll Rose kvar hemma? Det är inte rättvist, att det stackars barnet skall få lida för mitt syndiga självförtroende. Hon *skall* icke lida för det! Lunginflammation! Jag trotsar lunginflammation! Och han skakade sin knutna hand mitt för det fula ansiktet på en indisk avgudabild, som händelsevis stod framför honom, som om denna särskilda fula gud hyst agg mot hans egen lilla gudinna.

Men det oaktat sjönk hans mod, när han återsåg Rose, ty plågorna hade tilltagit, och badet och filtarna och sängvärmaren och det sjudheta sagoteet hade varit alldeles gagnlösa. Inte på många timmar blev det någon sömn av för det stackars barnet, och de, som med ängsliga miner förflyttade sig omkring henne, voro alla uppfyllda av onda aningar.

Mitt under den värsta paroxysmen kom Charlie med en hälsning från sin mor och blev emottagen av Phebe, som med dyster uppsyn kom ned med ett senapsplåster, som icke gjort minsta nytta.

— Vad sjutton står på? Ni ser lika dyster ut som en gravvård, sade han, då hon höjde handen för att uppmana honom att sluta vissla.

— Miss Rose är förfärligt sjuk.

— Ah, tusan, är hon det!

— Svär inte, mr Charlie. Hon är det verkligen, och det är mr Macs fel. Och Phebe omtalade i skarp ton

alltsammans, ty i detta ögonblick hatade hon allt vad pojkar hette.

— Jag skall ge honom betalt för det, så låt inte den saken oroa er, sade Charlie och knöt hotfullt händerna. Men är Rose verkligen farligt sjuk? tillade han i ängslig ton, när tant Plenty travade över den övre hallen med en flaska i handen.

— Ja, det är hon. Doktorn säger inte mycket, men han kallar det inte längre för förkylning. Det är pleurit numera, och jag är rädd för att det i morgon är pjunomi, sade Phebe med en dyster blick på senapsplåstret. Charlie uppgav ett halvkvävt skratt vid detta nya sätt att uttala ordet pneumoni, till stor förtrytelse för Phebe.

— Hur kan ni ha hjärta att skratta, när hon har sådana plågor? Hör — och skratta sedan, om ni kan, sade hon med en tragisk åtbörd.

Charlie lyssnade och hörde små stönanden, som gingo direkt till hans hjärta och gjorde hans uppsyn lika allvarlig som Phebes.

— O, farbror, var snäll och gör slut på plågorna och låt mig vila ett ögonblick! Och tala inte om för gossarne, att jag inte var tapper! Jag försöker uthärda det, men det gör så ont, att jag inte kan låta bli att gråta.

Och och inte heller kunde Charlie det, när han hörde henne stöna dessa ord med bruten röst. Men på pojksars vanliga sätt ville han inte medge det, utan sade retligt, i det han strök sig med rockärmen över ögonen:

— Håll inte det där fördömda plåstret alldeles under näsan på mig — mina ögon svider av senapen.

— Förstår inte, hur den kan det, eftersom den inte är starkare än mjöl. Doktorn sade det, och jag skall gå och skaffa bättre senap, sade Phebe, som inte blygdes det minsta över att stora tårar fuktade det kasserade plåstret.

— Jag skall gå! sade Charlie och lade i väg som en oljad blix, glad åt detta tillfälle att få försvinna för ett ögonblick.

När han kom tillbaka, hade den otrevliga sinnesrörelsen lagt sig, och efter att ha avlämnat ett paket med den starkaste senap, som stod att skaffa för pengar, begav han sig åter av för att »sträcka upp» Mac, vilket

han i detta ögonblick betraktade såsom sin viktigaste plikt. Han gjorde detta så energiskt och grundligt, att den stackars vurmen blev utom sig av förtvivlan och gick till sängs den kvällen kännande sig som utstött ur mänskligheten.

Tack vare doktors skicklighet och de andras hän- givenhet kände Rose sig bättre vid midnatt, och alla hoppades, att det värsta var över. Phebe höll på att laga till te vid brasan i biblioteket, ty doktorn hade glömt att äta och dricka och tant Plenty påyrkade, att han skulle ha en kopp gott te efter sina ansträngningar. En knockning på fönsterrutan kom Phebe att spritta till, och när hon tittade upp, såg hon ett ansikte, som kikade in. Hon blev inte rädd, ty hon såg nästan med ens, att det varken var en vålnad eller en inbrottstjuv, utan Mac, som tog sig blek och hemsk ut i vintermänskenet.

— Kom och släpp in mig, sade han med dämpad röst, och när han stod i hallen, grep han Phebe i armen och viskade hest: Hur är det med Rose?

— Hon är gudilov bättre, svarade Phebe med ett småleende, som verkade som solsken på den stackars gossens ängsliga hjärta.

— Är hon alldeles kry igen i morgon?

— Bevars nej då! Debby säger, att hon säkert får reumatisk feber, om hon inte får nju-moni! svarade Phebe.

Då blev Macs uppsyn åter dyster och ångern började gnaga på hans hjärta. Han suckade och sade dröjande:

— Jag får väl inte komma in till henne ett tag?

— Det går naturligtvis inte för sig så här dags på natten, när vi vill, att hon skall få sova!

Mac öppnade munnen för att säga något mer, men i detsamma kom en nysning över honom, och ett högljutt »Atchi!» väckte alla ekon i det tysta huset.

— Varför återhöll ni den ej? utbrast Phebe i förebrående ton. Nu har ni nog väckt henne!

— Visste inte, att den skulle komma. Min vanliga otur, stönade Mac och vände sig om för att gå, innan hans olycksaliga närvaro åstadkom ännu mera skada.

Men en röst ropade sakta från trappan:

— Mac, kom upp! Rose vill tala med dig.

Han skyndade upp till farbrodern, som stod och väntade på honom.

— Vad för dig hit vid denna timme, min gosse? frågade doktorn i en viskning.

— Charlie sade, att alltsammans var mitt fel och att om hon dog, hade jag dödat henne. Jag kunde inte sova, så jag kom hit för att höra efter, hur det var med henne, och ingen vet av det mer än Steve, svarade han med så sorgsen uppsyn och röst, att doktorn icke hade hjärta att göra honom några förebräelser.

Innan han hunnit säga något mer, ropade en svag röst: »Mac!» Och efter att hastigt ha viskat: Stanna bara ett ögonblick och smyg dig sedan bort, för jag vill, att hon skall sova, förde doktorn honom in i rummet.

Ansiktet på kudden var mycket blekt och barnligt, och småleendet, som hälsade Mac välkommen, var mycket svagt, ty Rose var utmattad av plågor, men hon kunde icke somna, förrän hon sagt Mac ett tröstens ord.

— Jag kände igen din lustiga nysning och gissade, att du kommit hit för att höra efter, hur det var med mig, fastän det är så sent. Var inte orolig. Jag är bättre nu, och det var mitt fel, att jag blev sjuk, inte ditt, för jag borde inte ha varit nog fånig att vänta i kylan bara för att jag sade, att jag skulle göra det.

Mac skyndade sig att överhoppa sig med förebräelser och att be henne inte dö, ty Charlies uppsträckning hade gjort ett djupt intryck på den stackars gossen.

— Jag visste inte, att jag svävade i dödsfara, sade Rose och såg på honom med ett högtidligt uttryck i de gråa ögonen,

— O, jag hoppas, att det inte var så, men folk dör emellanåt helt plötsligt, förstår du, och jag kunde inte känna mig lugn, förrän jag bett dig om förlåtelse, stammade Mac, som tyckte, att Rose redan såg ut som en ängel med det gullgula håret böljande över kudden och det undergivna uttrycket i det bleka lilla ansiktet.

— Jag tror inte, att jag skall dö — farbror låter mig icke göra det, men om jag gör det, skall du komma ihåg, att jag förlåtit dig.

Hon såg på honom med ett ömt uttryck i blicken,

och när hon sedan såg, hur patetisk hans stumma för-
tvivlan var, drog hon ned hans huvudet och sade mildt:

— Jag ville inte kyssa dig under misteln, men nu
skall jag göra det, för jag vill, att du skall vara säker
på att jag förlåtit dig och älskar dig lika mycket som
förr.

XXI.

FREDSMÄKLERSKA.

— Steve, jag vill, att du skall tala om en sak för
mig, sade Rose till dandyn, som stod framför spegeln
och gjorde grimaser, medan han väntade på svar på en
biljett från modern till tant Plenty.

— Kanske jag gör det, kanske inte. Vad är det?

— Har inte Arch och Charlie grålat?

— Det kan nog hända. Vi grabbar har ofta små
gruff, förstår du. Jag tror, att jag håller på att få en
vagel på styrbords öga. Och Steve låtsades vara upp-
tagen av att granska sina gula ögonhår.

— Nej, det där duger inte. Jag vill veta allt, för jag
är säker på att det är mer än ett »lite gruff!» Seså,
Steve, tala nu om alltsammans, så är du snäll.

— För sjutton, du vill väl inte, att jag skall bli
en skvallerbytta? brummade Steve och slet sig i håret,
såsom han alltid gjorde, när han blev förbryllad.

— Jo, det gör jag, svarade Rose, ty hon såg på hans
uppsyn, att hon hade rätt, och beslöt att få ur honom
hemligheten, om det kunde göras medelst lirkning. Jag
vill inte, att du skall omtala allt för alla, men för mig
kan du det, och du måste göra det, för jag har rättighet
att få veta det. Ni gossar behöver någon, som ser efter
er, och det ämnar jag göra, för flickor är praktiga
fredsmäklare och vet, hur folk skall tas. Det har far-
bror sagt, och han misstar sig aldrig.

Steve skulle just hänskratta åt tanken på att hon
skulle se efter dem, då han plötsligt kom att tänka på
ett sätt att tillfredsställa Rose och samtidigt själv draga
fördel därav.

— Vad ger du mig, om jag omtalar vartenda dugg

därav? frågade han med en plötslig rodnad på kinderna och ett skyggt uttryck i blicken, ty han blygdes själv litet över vad han ämnade göra.

— Vad vill du ha? frågade Rose, smått förvånad över hans fråga.

— Jag skulle vilja låna lite pengar. Jag skulle inte hysa en tanke på att be dig därom, om inte Mac alltid vore pank sedan han börjat med sitt gamla laboratorium, där han en vacker dag kommer att spränga sig i bitar, så att du och farbror får det nöjet att lappa ihop honom igen. Och Steve försökte se ut, som om denna tanke roade honom.

— Jag lånar dig med nöje, så prata på, sade Rose, som nödvändigt ville veta hemligheten.

Synbarligen mycket lugnad av denna tanke, omtalade Steve i korthet, hur saken förhöll sig.

— Som du säger, är det rätt, att jag talar om det för *dig*, men låt inte gossarne veta, att jag skvallrat, för då kommer prinsen att bita huvudet av mig. Jo, förstår du, Archie tycker inte om några av de prissar, Charlie umgås med, och drar sig för deras sällskap. Det gör prinsen ursinnig, så han fortsätter bara för att pina Arch, så nu talas de inte vid, om det kan undvikas, och det är hela osämjan.

— Är de där gossarne dåliga? frågade Rose ängsligt.

— Det tror jag inte — bara lite vilda. De är äldre än de våra, men de tycker om prinsen, för han är så trevlig, sjunger och dansar så bra och kan alla möjliga spel. Han klädde Morse på biljard, och det vill säga något, för Morse tror, att han kan allt. Jag åsåg matchen, och den var mycket stilig.

Steve blev riktigt ivrig under sitt framhållande av alla de framgångar, Charlie haft, ty han beundrade kusinen alldeles ofantligt och försökte ta efter honom. Rose kände inte ens till hälften alla de faror, som åtfölja sådana talanger som Charlies, men hon kände instinktivt, att det var något, som inte stod rätt till, om Archie ogillade det.

— Om prinsen tycker om en biljardspelande pojke bättre än Archie, hyser jag just ingen hög tanke om hans smak, sade hon strängt.

— Det gör han naturligtvis inte, men förstår du,

både Charlie och Arch är förskräckligt stolta av sig, och ingendera vill ge med sig. Jag antar, att Arch *har* rätt, men jag klandrar inte Charlie ett dugg för att han emellanåt tycker om att vara tillsammans med de andra, för de är ett sådant muntert sällskap.

— O, bevara mig väl! sade Rose. Jag kan inte inse, vad jag kan göra åt den saken, men jag önskar, att gossarne ville göra upp den, för prinsen kan inte ta någon skada av Archies sällskap, för han är så god och förständig.

— Det är just det — Arch predikar, och prinsen håller inte till godo med det. Han sade Arch rent ut, att han är en trögmäns och präst, och Arch sade, att Charlie inte var någon gentleman. För katten, båda var ursinniga! Jag trodde ett ögonblick, att de skulle ryka ihop och göra upp det med ens. Jag önskar, att de hade gjort det och inte sedan dess gått omkring och sett dystra och högtidliga ut. Mac och jag gör upp våra gräl med ett par smockor, och sen är saken klar.

Rose kunde inte låta bli att skratta, när Steve tilldelade en fet soffkudde några stötar för att visa, vad han menade. Sedan han utdelat några vetenskapliga slag, drog han ner manschetterna och smålog välvilligt mot henne.

— Så lustiga ni pojkar är! sade hon med en blandning av beundran och förbrylelse, som Steve upptog såsom en komplimang åt hela det manliga könet.

— Ja, min nådiga, vi är en fin uppfinning, som ni inte skulle kunna reda er utan, svarade han med näsan i vädret. Så tillade han, i det han plötsligt kom att tänka på affärerna: Hur går det med de där pengarna, du skulle låna mig? Nu har jag omtalat allt, så du måste punga ut.

— Det skall jag naturligtvis. Hur mycket vill du ha?

— *Kan* du avvara fem dollars? Jag vill betala en liten hederesskuld, som är ganska angelägen. Och Steve anlade en manlig uppsyn, som verkade högst komisk.

— Är inte alla skulder hederesskulder? frågade den oskyldiga Rose.

— Jo, naturligtvis, men det är ett vad, som jag ingått och som bör göras upp med ens, började Steve, som fann det litet otrevligt att förklara saken.

— Ah, ingå ej några vad! Det är inte rätt, och din far skulle inte tycka om det. Lova att inte göra det mer! Var snäll och lova det! Och Rose höll fast hans hand, i vilken hon just tryckt pengarna.

— Det skall jag inte heller. Det oroade mig en hel del, men de skämtade med mig, så att jag måste göra det. Tack, kusin! Nu är jag all right! Och Steve avlägsnade sig hastigt.

Efter att ha beslutat att bli fredsmäklare inväntade Rose ett lägligt tillfälle, och det kom snart.

Hon tillbragte dagen hos tant Clara, som haft några unga gäster hos sig och bjudit dit Rose för att träffa dem, ty hon ansåg det vara på tiden att niecen övervann sin blyghet och vande sig vid att deltaga i sällskapslivet. Middagen var över, och alla hade gått. Tant Clara vilade sig, innan hon begav sig bort på en kvällsbjudning, och Rose väntade på att Charlie skulle komma och följa henne hem. Han kom om en stund, men såg ganska sömnig och besynnerlig ut, tyckte Rose. När han fick se henne, ryckte han upp sig och sade med ett småleende, som övergick till en gäspning:

— Jag trodde, att du var inne hos mor, så jag tog mig en tupplur, sedan jag följt flickorna ut. Nu står jag till din tjänst, Rosamunda, när helst du önskar.

— Du ser ut, som om du hade huvudvärk. Om du har det, skall du inte bry dig om mig, för det är så tidigt, att jag inte är rädd för att kila hem ensam, sade Rose, som lade märke till kusinens blossande kinder och sömniga blick.

— Det låter jag dig inte göra. Jag får alltid ont i huvudet av champagne, men den friska luften kommer att pigga upp mig.

— Varför dricker du det i så fall? frågade Rose.

— Kan inte låta bli det, när jag är värd. Seså, nu skall inte *du* börja predika för mig! Jag har fått alldeles tillräckligt, av Archies gammalmodiga åsikter och vill inte höra något mer i den vägen. Charlies ton var så avgjort vresig, att Rose kände sig förkrossad och sade helt undergivet: Jag tänkte inte predika för dig, men när man håller av någon, tycker man inte om att se den personen lida.

Det återkallade med ens Charlie till sig själv, ty Ro-

ses läppar darrade litet, ehuru hon försökte dölja det genom att lukta på blomman, hon drog upp ur bälet.

— Jag är en riktig björn, och jag ber dig om ursäkt för att jag är så vresig, Rosy, sade han på sitt vanliga uppriktiga, vinnande sätt.

— Jag önskar, att du ville be Archie också om ursäkt, så att ni bleve goda vänner igen. Du var aldrig vresig, när *han* var din skötevän, sade Rose.

— Bäst att du inte lägger dig i vad du inte förstår, kusin, svarade han med av vrede blixtrande ögon.

— Men jag förstår, och det gör mig mycket ledsen att se er så kallsinniga och stela mot varandra. Ni brukade alltid vara tillsammans, och nu talas ni knappast vid. Du är så villig att be om ursäkt, att jag inte kan inse, varför du inte ber Arch, när du har orätt.

— Det har jag inte! svarade Charlie i så kort och skarp ton, att Rose ryckte till. Så tillade han i lugnare men alltjämt höjdragen ton: En gentleman ber alltid om ursäkt, när han varit ohövligen mot en dam, men den ena mannen ber inte om ursäkt den andra, som förolämpat honom.

— Oj, oj, oj, ett sådant brushuvud! tänkte Rose, och i avsikt att få honom att skratta tillade hon: Jag talade inte om män, utan om gossar, av vilka den ene är prins och bör föregå sina undersåtar med gott exempel.

Men Charlie ville inte bli blidkad, utan försökte i stället ge samtalet en annan vändning, ty han tog den lilla guldringen från sin klockkedja och sade i allvarlig ton:

— Jag har brutit mitt löfte, så jag vill ge dig tillbaka den här och lösa dig från överenskommelsen. Jag är mycket ledsen, men jag tycker, att det är ett dumt löfte, och tänker inte hålla det. I gottgörelse får du själv välja ut ett par örhängen åt dig. Du har rättighet att bära dem nu.

— Nej, jag kan endast bära ett, och det tjänar ingenting till, för jag är säker på att Archie kommer att hålla ord! Rose var så bedrövad och ond, att hon talade i skarp ton och icke ville taga emot ringen, han erbjöd henne.

Han ryckte på axlarna, kastade den i hennes sköte

och försökte se likgiltig ut men misslyckades snöpligt, ty han blygdes över sig själv och kände sig mycket illa till mods. Rose kände god lust att gråta, men det förbjöd stoltheten henne, så hon tog sin tillflykt till ord i stället för tårar. Hon reste sig upp, blek och upprörd, kastade bort ringen och sade med en röst, som hon förgäves sökte göra fast och stadig:

— Du är inte alls den gosse, jag tog dig för, och jag hyser inte minsta aktning för dig. Jag har försökt hjälpa dig att vara god, men du vill inte låta mig göra det, och jag skall inte försöka det mer. Du pratar en hel del om att vara gentleman, men du är det ej, för du har brutit ditt ord, och jag kan aldrig mer lita på dig. Jag vill inte, att du följer mig hem. Jag har hellre Mary i sällskap. God natt.

Och efter att ha utdelat detta sista förskräckliga slag marscherade Rose ut ur rummet, kvarlämnande Charlie lika förvånad, som om hans favoritduva flugit på honom och försökt hacka honom i ansiktet.

Roses lilla äskstorm tog sig utlopp i några snyftningar inne i det lilla toalettrummet, och när hon kom ut igen, såg hon endast så mycket klarare ut tack vare skuren. Efter att som hastigast ha sagt godnatt till tant Clara, som nu befann sig under hårfrisörskans händer, smög hon sig ned för att taga reda på Mary. Men Mary var ute, och detsamma var betjänten, så Rose smög sig ut genom bakdörren, smickrande sig med att ha undkommit Charlies sällskap.

Men därvidlag hade hon misstagit sig, ty grinden hade nätt och jämt fallit igen efter henne, då hon hörde välbekanta steg, prinsen var vid hennes sida och sade i så artig och ångerfull ton, att hennes vrede med ens var som bortblåst:

— Du behöver inte tala till mig, om du inte vill, men jag måste se till, att du kommer välbehållen hem, kusin.

Hon vände sig med ens till honom, räckte honom handen och svarade hjärtligt:

— Det var *jag*, som var sur. Förlåt mig och låt oss vara vänner igen.

Detta var bättre än ett dussin predikningar om det vackra i att förlåta och gjorde Charlie mera gott,

ty det visade honom, hur ljuv ödmjukhet är och att Rose omsatte sina predikningar i praktiken.

Han skakade hjärtligt hennes hand, drog den sedan under sin arm och sade, som om han varit angelägen om att återvinna den aktning, med vars förlust han blivit hotad:

— Hör på, Rosy! Jag har satt ringen tillbaka på klockkedjan och länker försöka omigen. Men du vet inte, hur hårt det är att bli utskrattad.

— Jo, det gör jag! Ariadne pinar mig varenda gång, jag träffar henne, därför att jag inte använder örhängen efter allt besväret för att få dem.

— Ja, men hennes prat är inte hälften så svårt som allt det gnabb, *jag* får höra. Det erfordras en hel del mod att hålla ut, när man får höra, att man är fastbunden vid förklädesband och dylikt, suckade Charlie.

— Jag trodde, att du hade en hel del mod. Gosarne säger, att du är den modigaste av alla sju, sade Rose.

— Det är jag också i vissa saker, men jag *kan inte* uthärda, att man skrattar åt mig.

— Det är hårt, men blir det inte lättare, om man vet, att man handlar rätt?

— Inte för mig — kanske för en så from präst som Archie.

— Inga öknamn, om jag får be! Jag förmodar, att han har vad som kallas moraliskt mod och du fysiskt. Farbror förklarade en gång skillnaden för mig, och det moraliska är det bästa, ehuru det mången gång inte ser så ut, sade Rose tankfullt.

Charlie tyckte icke om detta, utan svarade hastigt:

— Jag tror inte, att han skulle uthärda det bättre än jag, om han hade de där prissarne över sig.

— Det är kanske därför, som han håller sig ur vägen för dem och vill, att även du skall göra det. Där hade Rose honom fast, och det insåg Charlie, men han ämnade inte ge efter ännu, ehuru han skulle göra det snart nog, ty av någon anledning tyckte han sig se klarare i mörkret än i ljuset och fann det mycket lätt att tala förtroligt, när det »bara var Rose».

— Om han vore min bror, hade han ändå någon

rättighet att blanda sig i saken, sade Charlie i kränkt ton.

— Jag önskar, att han vore det! utbrast Rose.

— Det gör jag också, svarade Charlie, och sedan skrattade båda åt hans obeständighet.

Det skrattet gjorde dem gott, och när prinsen åter talade, var det i en helt annan ton — tankfullt, inte stolt och egensinnigt.

— Förstår du, det är hårt för mig, som varken har bröder eller systrar. De andra har det bättre ställt och behöver inte gå utomhus för att få vänner, om de inte vill det. *Jag* är alldeles ensam och skulle vara tacksam till och med för en liten syster.

Rose tyckte, att detta lät så patetiskt, och utan att taga någon notis om det föga smickrande ordet »till och med» i den sista meningen, sade hon med en skygg ljuvhet, som med ens övervann kusinen:

— Låts, att jag är din lilla syster. Jag vet, att jag är dum, men jag är kanske bättre än ingenting alls, och jag vill gärna göra det.

— Det skulle jag också vilja! Och vi skall låts, att för du är inte dum, utan tvärtom en mycket förståndig flicka, och jag känner mig stolt över att ha dig till syster. Så där ja! Och Charlie blickade med verklig tillgivenhet ned på det lockiga huvudet i jämnhöjd med hans axel.

Rose tog ett skutt av förtjusning och lade sin handskbeklädda hand på den andra, som vilade på hans arm, i det hon sade helt glatt:

— Det var snällt av dig! Nu behöver du aldrig mer känna dig ensam, och jag skall försöka fylla Archies plats, tills han kommer tillbaka, för jag vet, att han gör det, så fort du låter honom göra det.

— Välan, jag har ingenting emot att tala om för *dig*, att så länge han var min kamrat, saknade jag varken bröder eller systrar eller önskade mig någon annan, men sedan han slängt mig över bord, vill jag bli hängd, om jag inte känner mig lika ensam och övergiven som gamla Robinson Crusoe, innan Fredag dök upp.

Detta utbrott av förtroende styrkte Rose i hennes föresats att återvinna åt Charlie hans forne mentor, men hon sade ingenting just då. De skildes åt som utmärkta

vänner, och prinsen återvände hem, undrande, varför en prisse inte hade något emot att för en flicka eller kvinna omtala saker och ting, som de hellre skulle dö än erkänna för en annan prisse.

Följande dag traskade Rose till Archie, omtalade så mycket hon ansåg förståndigt av föregående kvälls samtal med Charlie och bad honom glömma och förlåta.

— Jag har just börjat tänka, att jag kanske borde göra det, fast jag *har* rätt. Jag håller väldigt mycket av Charlie, och han är den hyggligaste pojke, som finns, men han kan inte säga »nej», och det blir hans olycka, om han inte tar sig i akt, sade Archie på sitt allvarliga, vänliga sätt. Medan far var hemma, var jag mycket tillsammans med honom, och prinsen kom under tiden med i ett kotteri, som jag inte tycker om. De försöker vara med i svängen och tror, att det är manligt, och de smickrar honom och narrar honom att göra allt möjligt — spela om pengar, ingå vad och slå dank. Jag avskyr, att han gör det, och försökte hindra honom därifrån men grep mig verket an på orätt sätt, och vi blev osams.

— Han är redo att bli försonad med dig, om du inte säger mycket, för han erkände inför mig, att han *hade* orätt, men jag tror inte, att han vill erkänna de i ord för dig — började Rose.

— Det behöver han inte heller. Om han bara vill slänga de där sluskarna över bord och komma tillbaka, så skall jag hålla munnen och inte predika. Jag undrar, om han är skyldig dem pengar och inte vill bryta med dem, förrän han kan betala dem. Jag hoppas, att han inte är det, men jag vågar inte fråga, fast Steve kanske vet det, ty — sorgligt nog — springer han alltid efter prinsen. Och Archi såg ängslig ut.

— Jag tror, att Steve vet det, för han talade om hedersskulder den gång, då jag gav honom — Där tvärstnade Rose och blev blossande röd.

Men Archie befallde henne att omtala allt och hade inom fem minuter fått veta hela historien, ty ingen vågade visa hövdingen olydnad. Han gjorde hennes förtvivlan fullständig genom att stoppa en femdollarssedel i hennes ficka. Han såg både resolut och förtörnad ut, när han sade:

— Gör aldrig om det, utan skicka Steve till mig, om

han inte vågar vända sig till sin far. Charlie hade ingenting att skaffa med det här — tro inte, att *han* skulle låna ens ett öre av en flicka. Men det är den skada, han gör Steve, som dyrkar honom och försöker vara lik honom i allt. Säg inte ett ord. Jag skall ordna saken, och ingen skall göra dig några förebräelser.

— Oj oj oj! Jag gör alltid tråkigheter, när jag försöker hjälpa, och släpper ut orätt sak, suckade Rose, helt bedrövad över att hon låtit sin tunga skena i väg.

Archie tröstade henne med den nya sanningen, att det alltid är bäst att tala sanning, och piggade upp henne betydligt genom att lova att så fort som möjligt åter bli försonad med Charlie.

Han höll ord så bra, att redan följande eftermiddag, när Rose tittade ut genom fönstret, såg hon Archie och prinsen komma arm i arm uppför allén, pratande i ett sträck, liksom för att taga igen vad de försummat de senaste veckorna.

Rose släppte sitt arbete, sprang fram till dörren, öppnade den på vid gavel och stod där och smålog så glatt, att gossarne sprungo uppför yttertrappan, helt angelägna om att visa, att allt åter var gott och väl mellan dem.

— Här är vår lilla fredsmäklerska! sade Archie och skakade hand med henne.

Men Charlie tillade med en blick, som gjorde Rose både stolt och lycklig: Och *min* lilla syster!

XXII.

VILKEN?

— Farbror, jag har uppdagat, vad flickor är till för, sade Rose dagen efter försoningen mellan Archie och Charlie.

— Nå, för vad då? frågade d:r Alec, som höll på med sin vanliga promenad av och an i hallen.

— För att ta hand om gossar, svarade Rose, strälände av tillfredsställelse. Phebe skrattade, när jag sade henne det, och sade, att hon tyckte, att flickor först och

främst behövde lära att ta vara på sig själva. Men det är därför att *hon* inte har sju manliga kusiner, liksom jag har.

— Icke desto mindre har hon rätt, Rosy, och det samma har du, ty de två sakerna går ihop, och genom att hjälpa sju gossar bidrar du omedvetet mycket till en flickas förbättrande, sade d:r Alec.

— Gör jag? Det gläder mig att höra, men, farbror, jag känner mig verkligen, som om jag *mdste* ta vara på gossarne, för de kommer till mig med alla sina bekymmer och ber mig om råd, och det tycker jag *så* mycket om. Det enda är, att jag inte alltid vet, vad jag skall göra, så jag tänker rådfråga dig i hemlighet och sedan överraska dem med min visdom.

— All right, mitt kära barn! Vilket är ditt första bekymmer? Jag ser, att det är något, som trycker dig, så kom och tala om det för farbror.

Rose tog honom under armen, och medan de promenerade av och an, berättade hon allt om Charlie och frågade, vad hon skulle göra för att hjälpa honom riktigt och vara en verklig syster för honom.

— Skulle du kunna besluta dig för att stanna hos tant Clara en månad? frågade doktorn, när hon omtalade allt.

— Ja, men jag skulle inte tycka om det. Vill du verkligen, att jag skall göra det, farbror?

— Det bästa botemedlet för Charlie är en daglig dos Rose och vatten. Vill du bege dig dit och se efter, att han tar in den? skrattade d:r Alec.

— Du menar, att om jag är där och försöker göra det trevligt för honom, så stannar han hemma och gör inga dumheter?

— Alldeles!

— Men kan jag göra det trevligt för honom? Han kommer att sakna gossarne.

— Var inte rädd för det, han får gossarnes sällskap, för de svärmar efter dig som bin efter sin drottning. Har du inte kommit under fund med det?

— Tant Plenty säger ofta, att de inte brukade vara här på långt när så mycket, innan jag kom, men jag trodde aldrig, att det gjorde någon skillnad, för det förefaller så naturligt att ha dem här.

— Du blygsamma lilla varelse, du vet inte, vilken magnet du är, men en vacker dag kommer du under fund därmed... Nåväl, om jag flyttar över magneten till tant Clara, kommer gossarne dit lika säkert som järn till stål, och Charlie kommer att känna sig så lycklig hemma, att han inte bryr sig om de där dåliga kamraterna — hoppas jag, tillade doktorn, som visste, hur svårt det är att vänja en sjutton års gosse av från hans första smak för att »se livet», som tyvärr mången gång ändrar med att se döden!

— Jag gör det, farbror! Nu med ens! Tant Clara ber mig alltid komma dit och blir glad åt att få ta emot mig. Jag blir tvungen att göra toalett och dinera sent och delta i sällskapslivet, men jag skall försöka hårdla ut med det, och om det är något, som gör mig orolig eller förbryllad, kan jag kila över till dig.

Sälunda blev den saken beslutad, och utan att säga mycket om den verkliga anledningen till Roses besök, kom Rose över till tant Clara, kännande på sig, att hon hade ett arbete att uträtta, och angelägen om att göra det väl.

Dr Alec hade rätt i fråga om bien, ty gossarne följde efter sin drottning och förvånade tant Clara genom sin ihärdighet att göra visit, titta in till middagen och anordna alla möjliga roligheter till kvällen. Charlie var en trevlig värd och försökte visa sin tacksamhet genom att vara mycket vänlig mot »lilla syster», ty han anade, varför hon kommit dit, och kände sig rörd av hennes okonstlade försök »att hjälpa honom att vara snäll».

Försöket utföll så bra, att när månaden gått till ända, pockade Mac och Steve på ett besök i sin tur, och Rose flyttade över dit, ty hon önskade, att hon kunde få höra den bistra tant Jane säga, såsom tant Clara sagt, när hon lämnat henne: Mitt kära barn, jag önskar, att jag finge behålla dig kvar här hela livet.

När Mac och Steve haft sin tur, förde Archie & Co henne med sig hem på några veckor, och hos dem kände hon sig mycket lycklig, så att hon gärna velat stanna där för alltid, om hon kunnat få farbror Alec också.

Hon kunde naturligtvis inte försumma tant Myra, och med hemlig förtvivlan flyttade hon över till »mau-

soleet», såsom gossarne kallade hennes dystra hem. Lyckligtvis befann hon sig helt nära sitt eget hem, och dr Alec tittade in så ofta, att hennes besök där blev vida mindre prövande, än hon väntat. Och tillsammans lyckades de mer än en gång narra tant Myra att skratta riktigt hjärtligt, och Rose gjorde henne så gott genom att släppa in solsken, sjungande gå omkring i huset, laga till hälsosamma rätter och roa den gamla damen med sina lustiga små föreläsningar i fysiologi, att tanten glömde att taga in sina piller och uppgav »Mums Elixir», därför att hon sov så gott om nätterna efter de långa promenaderna och åkturerna, att hon inte behövde några sömnmedel.

Så vintern gick hastigt, och det var maj, innan Rose åter befann sig i sitt hem. De kallade henne »månadsrosen», därför att hon tillbragt en månad hos var och en av tanterna och kvarlämnat sådana angenäma minnen, att alla ville ha familjebloomman tillbaka.

Dr Alec glädde sig högeligen åt att ha återfått sin klenod, men allteftersom experimentåret närmade sig sitt slut, började han i hemlighet frukta, att Rose kanske under de närmaste följande tolv månaderna skulle vilja bo hos tant Jessie eller — för Charlies skull — till och med hos tant Clara. Han sade ingenting men inväntade i stor ängslan den dag, då saken skulle avgöras, och medan han väntade, gjorde han sitt bästa att avsluta sitt uppdrag så bra som möjligt.

Ingen kom ihåg dagen för det händelserika samtal, som resulterat i doktors experiment (d. v. s. ingen utom han själv) så att när tanterna en lördagseftermiddag blevo bjudna till te, kommo de helt omisstänksamt och sutto och pratade, när dr Alec kom in med två fotografier.

— Känner du igen den här? frågade han, i det han visade den ena för tant Clara, som händelsevis satt närmast.

— Ja visst! Det är mycket likt henne, när hon kom hit. Helt och hållet hennes sorgsna, lillgamla uppsyn, magra lilla ansikte och stora mörka ögon.

Porträttet gick laget runt, och alla voro ense om att »det var mycket likt Rose för ett år sedan.» Då den saken var klar, visade doktorn det andra porträttet, som

blev emottaget med stort gillande och förklarar vara »förtjusande likt».

Det var det verkligen och en slående kontrast till det första, ty det var ett blomstrande, småleende ansikte, fullt av flickaktig levnadslust och hälsa, utan ett spår av melankoli, ehuru de milda ögonen voro tankfulla och linjerna kring läpparna förrådde en känslig natur.

Dr Alec ställde båda porträtten på cheminéen, drog sig ett par steg tillbaka och betraktade dem i flera minuter med oändlig tillfredsställelse. Så vände han sig om mot damerna, pekade på porträtten och sade:

— Tiden har gått till ända. Hur tycker ni mitt experiment lyckats, mina damer?

— Herreminje! Så är det! utbrast tant Plenty och tappade i sin överraskning en maska.

— Utmärkt, kära du! sade tant Peace och smålog gillande.

— Hon har verkligen tagit upp sig, ehuru skenet är bedrägligt och hon inte har någon konstitution att bygga på, kraxade tant Myra.

— Jag medger, att såvitt det beträffar hälsa, har experimentet lyckats, anmärkte nådigt tant Jane, ty hon kunde icke glömma Roses vänlighet mot hennes Mac.

— Det gör jag också, och jag går ännu längre, för jag tycker verkligen, att Alec uträttat underverk med barnet. Om några år är hon en skönhet, tillade tant Clara, som tyckte, att hon icke kunde säga något bättre än detta.

— Jag visste alltid, att han skulle lyckas, och det gläder mig så, att ni alla medger det, ty han förtjänar mer beröm, än han någonsin får, utbrast tant Jessie och klappade i händerna.

Dr Alec bugade sig artigt för dem och sade sedan helt allvarligt:

— Tack! Nu är frågan den — skall jag fortsätta? Ty detta är endast början. Ingen av er känner till alla de hinder, jag stött på, de misstag, jag begått, hur ivrigt jag studerat saken och den ängslan, jag ofta känt. Syster Myra har rätt i fråga om en sak — Rose är ömtålig, har lätt för att blomstra i solsken och lika lätt

för att tyna av utan det. Hon lider ej av någon särskild sjukdom, utan har endast fått i arv sin mors känsliga natur och behöver den visaste, ömmaste omvårdnad. Jag tror mig ha kommit under fund med den rätta behandlingen, och med er hjälp tror jag mig kunna bygga upp en älsklig och ädel kvinna, som blir allas var stolthet och tröst.

Men jag vill inte vara självisk eller despotisk, därför att jag är hennes förmyndare, så jag överlämnar åt Rose att själv välja. Vi vill alla ha henne, och om hon hellre vill ha sitt hem hos någon av er än hos mig, får hon det. Faktum är att jag i vintras uppmuntrade hennes besök hos er alla, så att hon skulle se, vad vi har att erbjuda henne, och själv bedöma, var hon blir lyckligast. Är det inte det rättvisaste? Går ni in på att rätta er efter hennes val, såsom jag gör?

— Ja, det gör vil ropade alla tanterna, som kände sig riktigt upprörda vid tanken på att Rose kanske skulle vara hos dem ett helt år.

— Bra! Hon kommer genast hit, och då skall vi avgöra frågan för ett helt år. Märk väl, att det är ett mycket viktigt år, ty hon har fått en god start och kommer hastigt att gå i blom, om allt går väl med henne. Så jag ber er att inte omintetgöra mitt verk, utan att handskas klokt och vänligt med min lilla flicka, ty jag tror, att mitt hjärta skulle brista, om det hände henne något.

Medan d:r Alec talade, vände han dem plötsligt ryggen och låtsade vara upptagen av att betrakta porträtten, men tanterna förstodo, hur dyrbart barnet var för den ensamme mannen, som många år tidigare älskat hennes mor och som nu fann sin lycka i att omhulda den Rose, som var så lik henne. De goda damerna nickade och suckade och tecknade åt varandra, att ingen av dem skulle klaga, om hon icke blev vald, eller ens försöka beröva bror Alec hans »hjärtas förtjusning», såsom gossarne kallade Rose.

I detsamma trängde ett sorl av glada unga röster upp från trädgården, och alla de allvarliga ansiktena smålogo. D:r Alec vände sig med ens om, kastade tillbaka huvudet och sade:

— Här kommer hon! Nu gäller det!

Kusinerna hade varit ute och plockat blommor och grönt och kommo nu in, lastade med sitt byte.

— Här är vår vackra skotska ros med alla sina törnen omkring sig, sade d:r Alec och betraktade henne med ovanlig ömhet och stolthet, när hon gick fram för att visa tant Peace sin med blommor och grönt fullproppade korg.

— Lämna era blommor ute i hallen, gossar, och sitt tysta, om ni föredrar att stanna här, sade tant Plenty och hytte med fingret åt den bullersamma klannen.

— Naturligtvis föredrar vi att stanna! Vi vill inte till något pris gå miste om vårt lördagste, sade hövdingen, i det han med ett ord och en vink återställde ordningen bland sina män.

— Vad står på? Krigsrätt? frågade Charlie, i det han med låtsad fruktan och verklig nyfikenhet såg sig omkring bland damerna, ty deras uppsyner förrådade, att något intressant förestod.

D:r Alec omtalade i korthet, vad det var, och var och en av gossarne började med ens försöka övertala, muta och locka »vår kusin» att välja just hans hem.

— Du borde verkligen komma hem till oss — för att bereda mor lite omväxling, för hon bör vid det här laget ha fått nog av pojkar, började Archie.

— Ah! tänkte Rose. *Han* behöver mig bäst! Jag har ofta längtat efter att kunna ge honom någonting, som han ivrigt önskat sig, och nu kan jag det!

Så att när det vid en åtbörd av tant Peace blev alldeles tyst i rummet, sade Rose med vacker färg på kinderna och en bönfallande blick omkring sig, som om hon bett gossarne om förlåtelse:

— Det är mycket svårt att välja, när alla håller av mig så, och därför tycker jag, att jag bör bege mig till den, som behöver mig bäst!

— Nej, mitt kära barn — till den, som du älskar högst och blir lyckligast hos, sade d:r Alec hastigt, då en dyster fnysning från tant Myra och ett frammumlat »Min helgade lilla Caroline!» kom Rose att tystna och se åt det hållet.

— Tag god tid på dig, kusin och glöm inte, att

»Codlin ä' din vän», tillade Charlie i alltjämt förhoppningsfull ton.

— Jag behöver ingen tid på mig. Jag *vet*, vem jag älskar högst och vem jag är lyckligast hos, så jag väljer farbror. Vill han ha mig? frågade Rose ömt och tillitsfullt.

Om hon verkligen hyste några tvivel, skingrades de av uttrycket i hans ansikte, när han utan att säga ett ord, bredde ut armarna och hon kastade sig i dem, kännande, att hennes hem var där.

Ingen sade ett ord på en hel minut, men vissa tecken hos tanterna förrådde för gossarne, att vattenkonsterna snart skulle börja spela. Så de fattade varandras händer och började dansa kring farbror och niece, i det de sjöngo den gamla barnkammarvisan:

»Ring around a Rosy!»

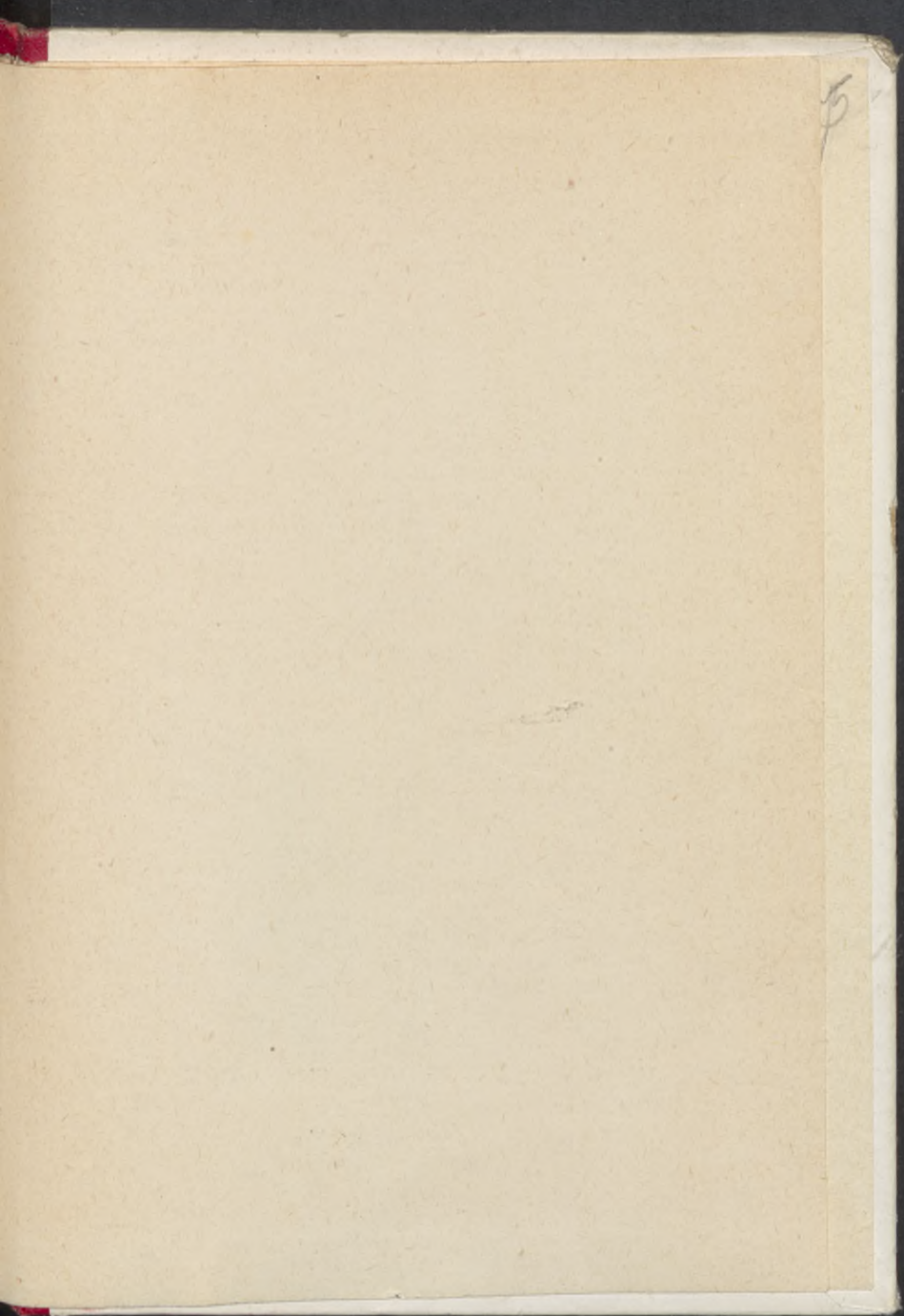
Det gjorde naturligtvis slut på alla känsloutbrott, och Rose lämnade skrattande farbror Alecs armar med ett vackert märke på vänstra kinden efter en av hans västknappar. Han såg det och sade, i det han till hälften utplånade det med en kyss: Det här är mitt lilla lamm, och jag har satt mitt bomärke på det, så att ingen skall kunna ta det ifrån mig!

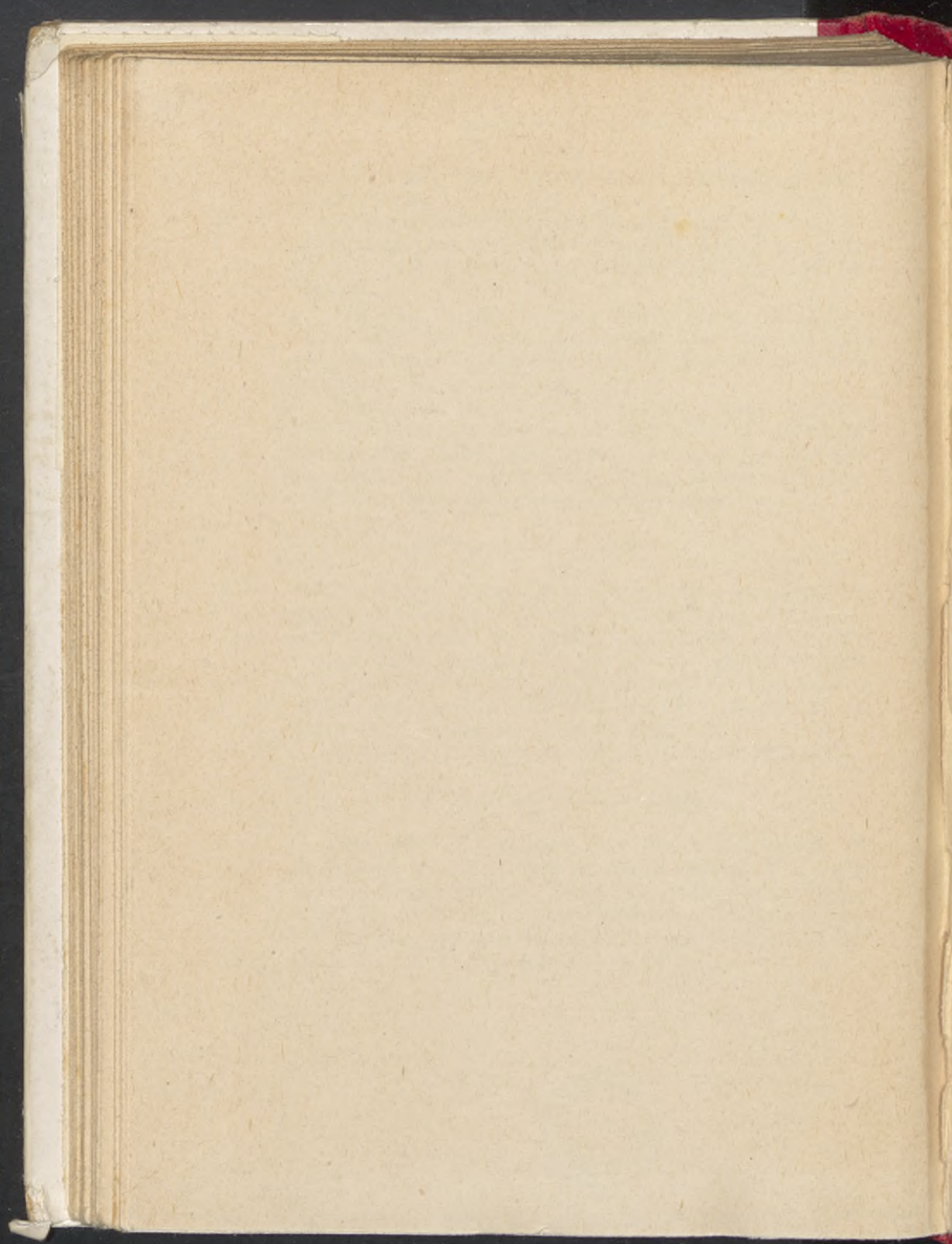
Det funno gossarne så lustigt, att de började skråla:

»Farbror har ett litet lamm!»

Men Rose tystade ned dem genom att smyga sig in i ringen och förmå dem att dansa vackert — som gossar och flickor kring en majstång, under det att Phebe, som kom in för att vattna blommorna, började kvittra och kuttra, som om alla luftens fåglar kommit in och slutit sig till de åtta kusinernas värfest.

GÖTEBORGS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

1001910380

17

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

4.	Bland guldgravare och indianer av G. A. Henty 1.50	62.	Gabu, grottmänniskan av Radscha 1.50
6.	Ljudlösa steg av E. S. Ellis 1.50	63.	Rödskjorta av E. S. Ellis 1.50
7.	Silverormen av Axel Kerfve 1.50	64.	Med rödskind på krigssträt av Chas. R. Kenyon 1.50
10.	Spöket på floden av Ellis 1.50	65.	Sven Vågman's äventyr av Gunnar Ornluf 1.50
12.	Sam Engrens äventyr i Mexiko av Axel Kerfve ... 1.50	66.	Lilla kusinen av Ethel Turner. Flickbok. 1.50
13.	Jetro Juggens av E. S. Ellis 1.50	67-68.	Värnlös av Hector Malot. Flickbok. 2.50
17.	Björnjägarrens son av Karl May 1.50	69.	Med luftskepp till Nordpolen av Roy Rockwood ... 1.50
27.	Järnhjärta av E. S. Ellis... 1.75	71.	Julle, Långstroppen och vi av Ebbe Lieberath 1.50
29-30.	Tre Kommandörer av W. H. G. Kingston 3.—	72-73.	Det sjunkna guldskeppet av Hanns von Zobeltitz ... 2.50
32.	Smugglarna av Axel Kerfve 1.75	74.	Trollsländan som backfisch av Berta Clément. Flickbok. 1.50
33.	Kaparens guld av Robinson Wilkins 1.75	75.	Nelly och hennes vänner av Baronessan Lilly v. Vietinghoff. Flickbok. 1.50
35.	Regnbågsön av Louis Tracy 1.75	76.	Bessie och hennes bröder av John Habberton. Flickbok. 1.50
38.	Vargjägarna av James Oliver Curwood 2.—	77.	En modern flicka av Anna Baadsgaard. Flickbok. ... 1.50
39-40.	Tre Amiraler av W. H. G. Kingston 3.—	78.	Tre flickor på äventyr av Anne Lykke. Flickbok. ... 1.50
41.	Havets herre av Herbert Strang 2.—	79.	Trollsländan som förlövad av B. Clément. Flickb. 1.50
42.	Skattsökarna av James Oliver Curwood 2.—	80.	På äventyrliga stigar av Gustaf Bolinder 1.50
43.	Sjörövaren av Kapten Marryat 2.—	81.	Kolonisterna vid Ohiofloden av E. S. Ellis 1.50
44.	Ölnens ande av Karl May 2.—	82.	Sam Engren på nya äventyr i Mexiko av Axel Kerfve 1.50
45.	Myteriet på Grosvenor av Clark Russell 2.—	83-84.	Korallön av R. M. Ballantyne 2.50
46.	Ej som andra flickor av Rosa N. Carey. Flickbok. 2.—	85.	Den gyllene staden av Gustaf Bolinder 1.50
47.	Vid indianrån av G. A. Henty 2.—	86.	Myteriet på Capella av Radscha 1.50
48.	Överfallet på nybygget av Olov Thomas 2.—	87.	Vikingablod av Ax. Kerfve 1.50
49-50.	En präktig flicka av Louisa M. Alcott. Flickbok 2.75	88.	Sten Hane av Nils Hydén 1.50
51.	Den förste svensken av Radscha 1.75	89.	På strövtåg med Hjortfot av E. S. Ellis 1.50
52.	S:t Markus-Lejonet av G. A. Henty 1.75	90.	Cowboy-Kitty av Anne Lykke. Flickbok. 1.50
53.	Indianer och vita av E. S. Ellis 1.75	91.	Stora syster av Anna Baadsgaard. Flickbok. ... 1.50
54.	Martin Forster av Friedrich J. Pajeken 1.75	92.	Moster Saras skyddsling av Kathrine Lie. Flickbok. 1.50
55-56.	Pieter Maritz av August Niemann 2.75	93.	Åtta kusiner av Louisa M. Alcott. Flickbok. 1.50
57.	Barnen på Böljenäs av K. Wenström. Flickbok. ... 1.75		
58.	Prinsessan på ärten av Anna Bjerke. Flickbok. ... 1.75		
59.	Blockhuset vid Hocking River av E. S. Ellis 1.50		
60.	Guldsökarna i Texas av Gunnar Ornluf 1.50		
61.	Indianhövdingen av Ellis 1.50		